

NOVI tednik

GLASILO OBCINSKIH ORGANIZACIJ SZDL CELJE, LAŠKO, SLOVENSKE
KONJICE, ŠENTJUR, ŠMARJE PRI JELSAH IN ŽALEC

Po pismu

TUDI NA VRHU

Dvodnevna razširjena seja sekretariata CK ZKS je pokazala, da so obstajale določene razlike v idejni usmeritvi delovanja posameznih republiških organov in organizacij. Pismo predsednika Tita in izvršnega biroja je te razlike še izostrilo in slovenski politični vrh je dal s konkretno kritično analizo razmer, o čemer bo razpravljalo jutrišnjem se CK, močno spodbudo vsem komunistom v bazi. Na dosedanjih sestankih organizacij in oddelkov ZK je tudi na celjskem območju prihajalo do razprav, češ da je treba začeti najprej na vrhu. In kljub resničnosti izreka, da strelce najraje letijo na Olimp, so se naši komunisti, ki so s takimi raz-

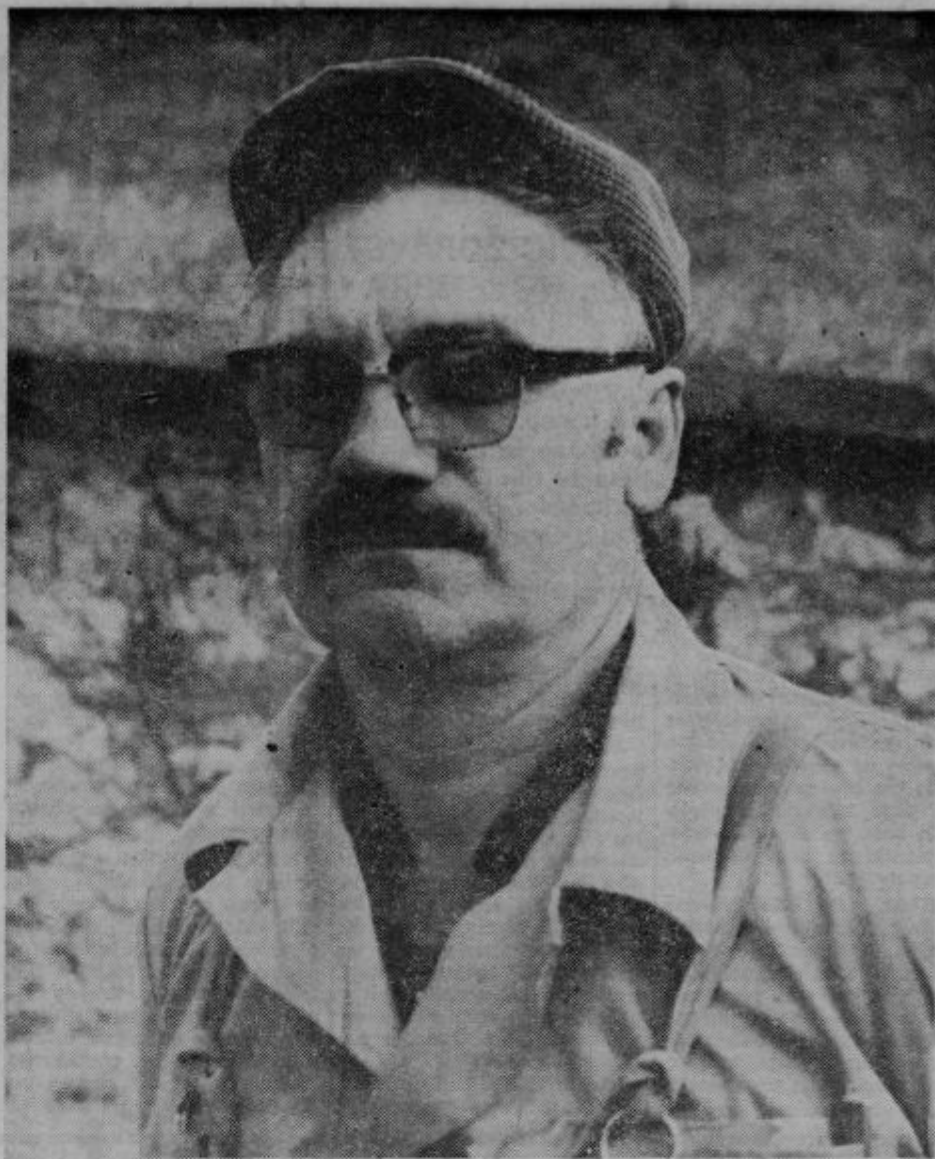
mišljanji zagovarjali lastno nekritičnost in nedejavnost.

ZK je bila doslej vselej sposobna, da se je kritično ozrla vase, da je kritično ocenila svoje delovanje v samoupravnem dogovarjanju in odločanju. V sedanjem trenutku, ko se odločamo za naslednjo politiko ZK, za razredno vsebino delovanja vsakega člana ZK, za večjo vlogo delavskega razreda, ko začnemo biti učinkovitejši bitko za vse vrednote socialističnih družbenih odnosov, je resnično važno, da vsaka partijska in samoupravna sredina kritično pregleda svoje delo. Da ugotovi, kje je potrebno doseči večjo aktivnost članov ZK, samoupravnih organov, strokovnih služb, or-

ganizacij. Ali na področju uresničevanja ustavnih dopolnil in krepitev samoupravljanja, pri integracijskih procesih, pri odpravljanju socialnih razlik, pri ugotavljanju izvorov neupravičenega bogatenja, na področju kadrovske politike in šolstva... Sprejetih družbenih dogovorov in nalog je bilo mnogo. Precej realiziranih, pa tudi neuresničenih jih je ostalo preveč.

Osnova več za kritično oceno dela, za dogovor, za akcijo, za boljše delo. Na vseh ravneh. In razširjena seja sekretariata CK ZKS naravnost zahteva, da ji vsaka delovna sredina sledi. Se konkretnije in odločneje.

J. Volfand

BERNARD POTOČNIK, delavec v novem obratu TIM pri rudniku Laško, član skupščine delavskega zavarovanja pri celjskem zavodu o bližnjem referendumu za izenačitev delavskega in kmečkega zavarovanja pravi:

«Ko bomo šli na glasovalna mesta ob referendumu, sem prepričan, da se bomo delavci zavedali doprinosu kmetov v NOV, njihovega prispevka v povojnih letih, ko so mnogo prispevali tudi zato, da smo se razvili v razvito gospodarsko močnejšo družbo. Delavci večidel izhajamo iz kmečkih vrst, pa s svojim »da« neposredno vplivamo tudi na izboljšanje razmer naših staršev, bratov in sester, ki so ostali na zemlji.»

J. Krašovec

MNOGO NALOG

Pretekli teden je bila v Braslovcah seja sveta osmih občin celjskega območja, na kateri so obravnavali vrsto pomembnih in aktualnih vprašanj. Sejo je vodil podpredsednik skupščine občine Zalec Jože Jan.

Članj sveta osmih občin so najprej razpravljali o programu bodočega dela sveta, to je za obdobje šestih mesecev, kolikor bo trajal mandat s sedežem v Zalcu. V sprejetem programu je postavljenih precej pomembnih bodočih nalog, med katerimi bodo nekaterim posvetili še posebno pozornost. Sklenili so, da bodo skupaj obravnavali problematiko novega skupščinskega sistema v luči ustavnih dopolnil. Nadalje bodo na dnevni red skupne seje postavili problematiko vodnega gospodarstva v regiji, analizirali pa bodo tudi stanje na področju regionalnega

cestnega omrežja ter bodoče sodelovanje pri nadaljnji izgradnji lokalnih cest, ki so medobčinskega pomena. Med pomembnejše probleme sodi prav gotovo tudi aktualna problematika uresničevanja ustavnih dopolnil v tistih delovnih organizacijah, ki so regijskega pomena. V tem sklopu bo razgovor o možnostih tesnejšega povezovanja gospodarstva v naši regiji. Obstoje mnoge možnosti, ko bi posamezne delovne organizacije ob medsebojnem sodelovanju lahko dosegale večje in boljše gospodarske rezultate, če ne bi delovale ločene druga od druge. Tako kot doslej bodo obravnavali tudi bodoče vprašanje razvoja srednjega in višjega šolstva, skupno pa bodo analizirali tudi razvoj nezadostno razvitih območij v celjski regiji.

V osrednji točki dnevnega reda pa so obravnavali problematiko s področja srednje-

ga in višjega šolstva. Ugotovili so, da se je po dvajsetih letih v letošnjem letu bistveno premaknilo tudi na področju izgradnje prepotrebnih prostorov za nekatere srednje šole. Tehnična srednja šola v Velenju je že v izgradnji, prav tako pa so pričeli z delom tudi že pri SIKC v Storah. Kot je predvideno, bodo 15. novembra pričeli z gradnjo Solskega blagovnega centra, ustrezno pa bo rešen tudi problem Pedagoškega šolskega centra. Kot pomembno dejstvo je bilo na seji poudarjeno to, da pomeni podpis pogodb med posameznimi občinami za skupno financiranje nadaljnje izgradnje šolskih zgradb za srednje šolstvo pomemben premik v dosedanjih naporih reševanja tega vprašanja. Skupno bo v naslednjem obdobju vloženo samo v srednje šolstvo preko dve milijardi starih dinarjev.

BERNI STRMČNIK

OB DNEVU MRTVIH

Bil je dan, ko so vzplamteli drobni plamenčki. Čudna melodija nežnosti rahle jesenske sapice v večeru je prepočila na tisoče grobov ob obronkih gozdov, po pokopališčih, ob spominskih ploščah.

Sedela je prekrižanih rok, tiha in zatopljena sama vase. Z otočnim pogledom je šla za zahajajočim soncem, potem pa se je zgrbila v dve gubi in premišljevala. S tresočo roko je segla po spomenici svojega sina, ga gledala, ustnice pa so šepetale že tolikokrat izgovorjeno molitev.

Samo nekaj besed je vklesanih v trd kamen. VSE SEM DAL TI, DOMOVINA! Vsakokrat, ko grem tu mimo, imam občutek, kakor da mi nekdo pravi: »Ze leta in leta ležim tu. Presgodaj sem legel, da bi lahko spal. Poln življenja, srečen, da sem lahko delal tisto, kar je bilo domovini v ponos, me je nekdo prisilil, da moram tu težati. Dal sem življenje, hotel pa sem dati še mnogo več... Ti, ki stojiš tu, nema, brez besed, z grenko bolečino v prsih, bodi ponosna! Davorin je umrl za srečo drugih. Pusti solzo, da bo kanila na to sveto zemljo sredi hoste in pojdi domov ponosna, da si rodila sina, ki je dal vse za domovino.

In ti, ki ste položili cvetje na grob svojega podlega tovariša, ne samo za trenutek, vedno naj v vaših srcih tli spomin na vse one, ki bi radi živeli, pa so morali položiti svoja življenja na oltar domovine.

Mladina! Ob molku, posvečenim vsem mrtvim, obljubi, da se boš vedno borila za pravično stvar in da boš še tisočletja hranila v svojih srcih spomin na borbo, ki so jo izbojevali padli junaki!

z urednikove mize

V redakciji smo morali delo za današnjo številko zaključiti že v ponedeljek, zato morda poročila o nekaterih najnovejših dogodkih zadnjih dveh dni nismo mogli uvrstiti v časnik. Zato pa smo vam, dragi bralci, pripravili v današnjem tedniku nekaj res odličnih in zanimivih zapisov. Drago Medved se je vrnil z enotedenskega potovanja po Kosovu in je svoje doživljanje zelo natančno zapisal — nekaj doživetij pa še namerava objaviti. Berni Strmčnik pa se je celo sobotno popoldne spoprijemal z lepotami jame Pekel in napisal reportažo z odličnimi fotografijami.

V današnjem NT smo ponovno več prispevkov namenili pripravi za referendum o izenačevanju zdravstvenega varstva delavcev in kmetov. Več pišemo tudi o razpravah glede neupravičenega bogatenja in varovanja zakonitosti, na zadnji strani pa smo z mlinarji končali in smo prostor odstopili tehničnim pomenkom s kmeti. Kmalu pa boste spet presenečeni!

Rubriki Bralci pišejo smo dali dve strani — da vsaj malo stanjšamo gnečo v urednikovi mapi.

VAS UREDNIK

STOP — pop moda
shop

MLADO ZA MLADE

2. nadstropje

VELEBLAGOVNICA

VELIKA PRIPRAVLJENOST

ZA IZENAČITEV PRAVIC ZDRAVSTVENEGA VARSTVA DELAVCEV IN KMETOV — GLASOVANJE BO 19. IN 20. NOVEMBRA LETOS — POLITIČNA ZAVZETOST V GOSPODARSKIH DELOVNIH ORGANIZACIJAH, JAMSTVO ZA USPEH

Milan Loštrk

Priprave na končno odločitev o izenačitvi pravic zdravstvenega varstva delavcev in kmetov gredo h koncu. Gre za akcijo, ki je poleg humanega dobila še izredno močno politično in ekonomsko obeležje, gre za plačilo dolga, ki ga družba kot celota že dlje časa želi poravnati na račun zdravstvenega varstva kmečkih prebivalcev.

Kako je s pripravami na glasovanje, kako z drugimi problemi in nalogami, ki se pojavljajo v tej zvezi, so bila vprašanja, ki smo jih v razgovoru postavili direktorju komunalnega zavoda za socialno zavarovanje v Celju Milanu Loštrku.

NOVI TEDNIK: Čeprav je že lep čas, odkar so se začele priprave na izenačitev pravic zdravstvenega varstva delavcev in kmetov, vas vendarle prosimo za odgovor na vprašanje, kako jih ocenjujete in kako so stekle in tečejo na terenu in v delovnih organizacijah?

MILAN LOŠTRK: Pri nas tečejo priprave že od marca. Mislim, da lahko vse pripravljamo, zlasti kar tiče tehnične strani, ocenimo zelo pozitivno. V vseh občinah na našem območju že dlje časa delajo posebni občinski štabi, ki niso samo tehnično in organizacijsko

sko telo, marveč delajo hkrati tudi kot občinske glasovalne komisije.

Vse priprave na izenačitev pravic zdravstvenega varstva delavcev in kmetov kažejo na izredno pripravljenost za rešitev vprašanja. Lahko rečem, da smo s celotnim delom zadovoljni. Vse te priprave in tudi odmevi so jamstvo, da bo akcija uspela. Lahko rečem, da bo odziv volivcev ne samo izraz težnjaj kmetov, temveč vseh delovnih ljudi v odpravi prve faze socialnega razlikovanja na območju naše regije.

NOVI TEDNIK: Navzlic be-

sedam, ki ste jih pravkar izrekli, se zdi, da ljudje še ne vedo povsem, za kaj gre. Zato, kakšen je družbeni pomen v izenačevanju pravic zdravstvenega varstva med delavci in kmeti in kaj takšen korak sploh pomeni?

MILAN LOŠTRK: Da bi povsem pojasnili akcijo, smo že lansko jesen in pozneje izdali več materialov, gradiva, v katerem pojasnjujemo njen pomen. Posebna brošura bo izšla tudi te dni. V vsej tej pisani besedi smo želeli in želimo pokazati zlasti delavcem, kako velikega pomena je izenačevanje pravic zdravstve-

nega varstva tudi za njihove delovne organizacije in njihove delovne uspehe.

Sicer pa še to: splošna ugotovitev, da so vsi kmetje zavarovani, je samo del resnice. Druga je namreč v tem, da ugotavljamo dokaj šibko stanje zdravstvenega varstva med kmeti, zlasti med tistimi, ki se zaposlujejo v drugih vejah gospodarstva. Menim, da ima celotna akcija ne samo globok socialni in human značaj, marveč predvsem ekonomskega. Zato dokazuje celotnemu gospodarstvu, da je akcija usmerjena ne le v reševanje kmetov, kot se na splošno govori, marveč, da je to tudi akcija, ki želi dobiti v gospodarstvo čim več zdravih delavcev.

Če rečem, da se na našem širšem območju vsako leto zaposli na novo okoli 2500 ljudi, predvsem mladih iz kmečkih predelov, je na dlani, da je celotna akcija usmerjena v boljše zdravstveno varstvo mlajše generacije. In prav v tem je interes gospodarstva.

saj gre na koncu koncev za pomembne naložbe za daljši čas.

NOVI TEDNIK: Kako je zdravstvena služba pripravljena na nove naloge?

MILAN LOŠTRK: S predstavniki zdravstvene službe smo imeli o tem več razgovorov in moram reči, da je pripravljenost te službe zelo velika in da je v celoti podprla akcijo, o kateri teče beseda. Prepričan sem, da bomo lahko v kratkem času zagotovili tudi kmečkemu prebivalstvu enak nivo zdravstvenega varstva kot ga imajo delavci.

NOVI TEDNIK: Kaj bi morali po vašem mnenju še napraviti, da bo glasovanje v naši regiji uspelo?

MILAN LOŠTRK: V naši regiji bo glasovanje o izenačitvi pravic zdravstvenega varstva delavcev in kmetov 19. novembra za kmete in 20. novembra za delavce. Tako bo tudi v ostalih sedmih komunalnih skupnostih v naši republiki.

V naši regiji bo imelo ak-

tivno volilno oziroma glasovalno pravico 73.000 zaposlenih delavcev v gospodarskih in drugih organizacijah, 14.500 kmetov in dobrih 25.000 invalidskih upokojenec. To pomeni, da gre za veliko število ljudi, ki bodo sodelovali v tem glasovanju. V tem pa je tudi naloga za zadnje in poglavitno politično delo. Tu še zlasti mislim na samo bazo, ki mora biti za to odločitev politično pripravljena. Kajti samo izredna politična razgibanost in zavzetost v delovnih organizacijah je porok za uspešnost akcije za izenačitev pravic zdravstvenega varstva delavcev in kmetov.

Razgovor pripravil: MILAN BOŽIČ

Žalec

PREPOČASI Z USTAVNIMI DOPOLNILI

Člani občinske konference Zveze komunistov in člani plenuma občinskega sindikalnega sveta v Žalcu so se pred dnevi sešli na skupni seji, na kateri so v osrednji točki dnevnega reda obravnavali aktualno problematiko uresničevanja ustavnih dopolnil v delovnih skupnostih žalske občine.

Po uvodnem referatu, ki ga je imel VENO SATLER, predsednik žalskih sindikatov, se je razvila široka in plodna razprava. V njej so jo strnili v konkretne zaključke, katerih uresničitev bo prav gotovo doprinesla pomemben delež k nadaljnjemu poglobljanju in razvoju samoupravnih odnosov v tej občini.

Razvoj samoupravnih odnosov in uresničevanje ustavnih dopolnil so bili na skupni seji zelo kritično ocenjeni. Poudarjeni so bili dosežki. Istotako pa je bila v celoti prikazana objektivna situacija, ki je taka, da terjajo velike angažiranosti vseh družbenih dejavnikov.

V mnogih delovnih organizacijah so k uresničevanju ustavnih dopolnil pristopili preveč formalistično in s premajhno mero odgovornosti. Vse preveč je delovnih organizacij, ki so se doslej zadovoljile le z ustanovitvijo komisij za uresničevanje ustavnih dopolnil, dlje kot do tega pa niso prišli. Niso redke

tudi take delovne organizacije, kjer so pri tem delu še čisto na začetku poti in čakajo tudi na ustrezno pomoč od zunaj. Ponekod so se v svojem mlačnem odnosu do teh vprašanj zadovoljili tudi s tem, da so ugotovili, kako nimajo pogojev za ustanovitev TOZD. Tako so smatrali, da je za njih uresničevanje ustavnih dopolnil opravljeno. Vse preveč je bilo doslej torej ukoreninjeno mišljenje, da je uresničevanje ustavnih dopolnil povezano le z ustanavljanjem TOZD. To pa vsekakor ni res in taka miselnost je treba odpraviti. Šaj vemo, da gre pri tem v bist-

vu za vsebinsko poglobljanje samoupravnih odnosov.

Kot so ugotovili na skupni seji obeh forumov, gre med vzroke za prepočasno uveljavljanje ustavnih dopolnil štetili predvsem tudi nekoordinirano delovanje med samoupravnimi organi in družbeno-političnimi organizacijami. Pomemben vzrok je tudi v nerazumevanju ustavnih dopolnil. Mnogi so podcenjevali to, da bi delavci lahko bili nosilci samoupravnih odločitev. Taki pogledi so nedvomno politično škodljivi in povsem nesprejemljivi. Delavski razred je že doslej pokazal in dokazal, da ravno ta-

krat, kadar je odločal on sam, ni prišlo do zapletov. Nasprotno, takrat so stvari krenile naprej. Med izredno pomembne vzroke pa je treba uvrstiti tudi tega, da so delavci še vedno premalo seznanjeni z vsebino ustavnih dopolnil. Ponekod širokih razprav niti ni bilo. Praviloma so se odvijale le na nivoju vodilnih struktur vseh kategorij. Nesprejemljive pa so navedbe tistih, ki so se za počasno uveljavljanje ustavnih dopolnil izgovarjali na trenutno zapleteno gospodarsko situacijo, češ, da so preobremenjeni z reševanjem tekočih zadev in nimajo časa ustrežno delovati tudi na tem področju. Mnenja so bili, da je treba delo pri uresničevanju ustavnih dopolnil odložiti ter vse sile posvetiti stabilizaciji gospodarstva. Mar ni učinkovita pot do stabilizacije prav v uresničevanju ustavnih dopolnil? Prav gotovo je! In ne nazadnje je med vzroke šteti tudi premajhno aktivnost družbeno političnih organizacij, ki se bodo morale ravno na podlagi sklepov

skupne seje obeh forumov, intenzivno vključiti v celoten proces čimprejšnjega uresničevanja ustavnih dopolnil.

Sklepi, ki so jih oblikovali na zasedanju, so obsežni, konkretni in pomembni. Nič načelnega ni v njih, temveč so to jasno opredeljena stališča, pri katerih je točno določeno, kdo jih mora uresničiti.

Do konca novembra letošnjega leta morajo v vseh delovnih organizacijah izdelati analizo o doseženem razvoju samoupravnih odnosov. Analizo pa morajo obravnavati samoupravni organi in vse bene politične organizacije je v podjetjih. Prav tako morajo do istega roka vse družbe politične organizacije sprejeti konkretne programe nadaljnega uresničevanja ustavnih dopolnil.

Obe organizaciji, to je ZK in sindikat morata biti pobudnik za večje usposabljanje članov delovnih skupnosti za samoupravo in družbeno politično delovanje. V zvezi s tem je treba v podjetjih takoj podvzeti ukrepe za izpopolnitev sistema obve-

ščanja delavcev. Tudi na tem področju ugotavljajo velike in številne slabosti.

Na seji so naložili strokovnim službam v podjetjih, da nemudoma pripravijo programe uskladišne vseh samoupravnih aktov s statuti delovnih organizacij ter ostalimi zakonskimi predpisi. V zvezi s tem pa morajo v delovnih organizacijah takoj proučiti strokovno usposobljenost posameznih služb. Ta v mnogih primerih šepa, kar predstavlja pomembno oviro pri skupnih prizadevanjih za večje dosežke na tem področju.

Malodušnosti in nepotrebne odlašanje bo torej konec. Tam, kjer doslej niso storili tega, kar bi morali, bodo sedaj prisiljeni, upoštevaje zaključke in stališča ZK in sindikatov, takoj pristopiti k delu in zamujeno nadoknaditi. Konkretna analiza in ocena ter izoblikovana stališča obeh forumov pa so porok, da se bo tudi na tem področju v žalski občini v prihodnje marsikaj bistveno premaknilo na bolje.

Berni Strmčnik

DARILO, ki je
več kot DARILO

DARILNI BON

VELEBLAGOVNICA
V CELJU

BOJ ZA ZAKONITOST

Kakšna je pot do učinkovite družbene samozasčite? Kako preprečevati deformacije, zlorabe, primere nezakonitosti, predomačega poslovanja, neupravičenega bogatenja in druge negativne pojave v naši družbi? Katere naloge narekuje pismo predsednika Tita in izvršnega biroja državnim organom — službi družbenega knjigovodstva, upravi javne varnosti, davčnim in inšpekcijskim službam, sodiščem, carinarnicam, torej vsem tistim, ki so neposredno odgovorni za učinkovito družbeno samozasčito? In ne nazadnje — kaj bi morali storiti v delovnih organizacijah zlasti delavci, zadolženi za interno kontrolo, za spodbujanje poštenosti, proti samopašnemu ravnanju, ki vodi v zlorabe, in proti vsem oblikam ozkega odločanja o pomembnih materialnih vprašanjih. In še kakšna bi morala biti vloga komisij za ugotavljanje izvorov premoženja?

O vseh teh vprašanjih, zlasti pa o dejavnosti ZK pri odpravljanju negativnih pojavov, so govorili na posvetu, ki ga je s komunisti iz teh služb organiziral komite občinske konference ZKS v Celju. Na razgovor o različnih vidikih družbene kontrole je povabil Franca Setinca, člana sekretariata CK ZKS. Ta je s predstavniki državnih organov razgrnil vso obširno problematiko deformacij v naši družbi in tako spodbudil živahen odmev.

Bistveno ugotovitev razprave lahko strnemo v oceno, da je bila doslej pri odkrivanju različnih napak in nezakonitosti prisotna prevelika popustljivost. Ne gre le za to, da je javnost strog sodnik do vseh nepravilnosti, da so deformacije dosegle določeno kritično točko v družbi in da so prav za prav tudi naraven izraz burnosti našega razvoja.

Gre za nekaj važnejšega. Ne moremo vseh nepravilnosti pripisovati le naključnim slabostim v ravnanju posameznikov ali skupin. Nasprotno — vsakodnevni družbeni kriminal (in koliko je še neodkrita, za koliko primerov pa niti zakonskih kazni ni) kaže, da gre za hude deformacije v zavesti ljudi. Kriminal se opravičuje z nekimi navideznimi družbenimi koristmi — ali, goljufamo lahko, saj gre to v korist podjetja, tovarne. Vse več se govori o domiselni poslovni kombinatoriki. Mnoge nepoštenosti odločitve, ki jasno kažejo, kaj in kdo se skriva za njimi, mnogi prefinjeno zadržujejo s pojasnilom, da je o zadevi sklepal samoupravni organ. Posamezniki imajo preveč izvršilnih pravic in jih končno tudi zlorabijo, ker ni učinkovite interne kontrole. Ponekod pa so šli celo tako daleč, da so svoja ravnanja zagovarjali s širšim družbenim interesom in tega privlekli na dan, ko naj bi ZK ali državni organi odločno kaznovali krivce. Kot da je mogoče graditi nacionalni, družbeni in podjetniški interes na spekulacijah in zlorabah.

Torej — spoznati moramo, da se v mnogih sredinah uveljavlja način razmišljanja, slog ravnanja, ki ni v skladu s socialističnimi družbenimi odnosi. In tudi ni v skladu s politiko ZK. Do takega ravnanja prihaja prav gotovo zaradi premajhne odločnosti ZK pri odpravljanju takih pojavov, zaradi preskromno razvitih samoupravnih odnosov, zaradi nerazvite notranje kontrole, preslabe organizacije dela, ki omogoča preveč individualnega odločanja in tudi zaradi prevelike solidarnosti ljudi v delovnih sredinah — takrat, ko je treba krivce spoznati in obsoditi.

ZK mora predvsem v konkretnih sredinah voditi odločno bitko za kvaliteten samoupravni odnos, za stalno kritično razčlenjanje razmer, poslovanja in za večjo odgovornost komunistov na različnih odgovornih delovnih mestih.

Pri vsem tem pa imajo, na kar opozarja pismo predsednika Tita, veliko odgovornost organi družbene kontrole — služba družbenega knjigovodstva, uprava javne varnosti, davčne in inšpekcijske službe, sodišča in carinarnice. ZK bo dajala vso podporo samostojnemu in odločnemu delu teh organov, je poudaril Franc Setinec. Zato bi morali sedaj po pismu v vseh državnih institucijah na celjskem območju pregledati dosedanje delo. Ugotoviti pomanjkljivosti in težave pri delu ter se predvsem organizacijsko in kadrovsko bolj utrditi.

Sedanja družbena klima in splošna pripravljenost za bolj revolucionarno spoprijemanje z vsemi deformacijami v naši družbeni praksi dajeta ugodne možnosti za boljše delo državnih organov. Res pa je, da bi morali javnost mnogo bolj poglobljeno seznanjati o prizadevanjih, delu in medsebojnem sodelovanju organov družbene kontrole. Nemogoče so primeri, da sodišče navzlic jasno dokazanim družbeno moralnim in materialnim zlorabam obtoženecem izreče oprostilne sodbe.

Razumljivo je, da čaka mnogo nalog delavce, zadolžene za notranjo kontrolo v kolektivih. V vsaki sredini bi morali ob obravnavi pisma oceniti dosedanje delo na področju interne kontrole in s to razpravo o vseh razsežnostih večje samoupravne zaščite zakonitosti in poštenega poslovanja začeti še na sejah samoupravnih organov.

Franca Setine je dejal: Varovati moramo zakonitost in vse pojave nepoštenega ravnanja in nezakonitega poslovanja označiti za kontrarevolucionarno dejanje.

Razprava na posvetu se je dotaknila še mnogo drugih vprašanj — od tega, da je treba izpostaviti moralno politično odgovornost direktorjev, do tega, da so lažne dileme o tem, ali se bo ZK umešala v primerih ugotovljenih deformacij ali ne.

Eden izmed važnejših sklepov posveta je bil, da bodo taka srečanja s komunisti iz državnih organov pogostejša. Vsi predstavniki posameznih organov pa so dobili močno spodbudo za učinkovitejšo in doslednejše delo.

JOZE VOLFAND

VPRAŠANJE JAVNEMU DELAVCU

TOVARIŠ INŽ. DRAGO DOLŽAN, DIREKTOR PODJETJA JAVNE NAPRAVE CELJE

V Celju je iz dneva v dan več avtomobilov, ulice pa ostajajo enako ozke, tako da postaja problem parkiranja osebnih avtomobilov v središču mesta vse hujši problem. Dejstvo je, da nam primanjkuje urejenih parkirnih mest. Dosedanja so večinoma v nekoliko širših ulicah, kjer pa uslužbenci pobirajo parkirnine. Uvedli ste tudi parkirne ure. Menim, da na ta način zbere podjetje precej denarja. Dovolite vprašanje, ali gre denar, zbran s parkirnih prostorov namensko za urejanje novih parkirnih prostorov v Celju? Kako je z ureditvijo parkirnega prostora na tržnici, kjer je urejen provizoričen parking (ki pa ga mora voznik plačati) na prostoru, kjer so bile stanovanjske hiše? To je splet vprašanj, ki živo zanima veliko celjskih voznikov, urejeni parkirni prostori pa služijo tudi v čast našemu mestu in boljši ureditvi cestnega prometa.

Milan SENICAR

O ugotavljanju izvorov premoženja POMOČ OBČANOV

NOVI TEDNIK: V zadnjem času je ponovno vse več razprav o tem, kaj delajo nedavno ustanovljene občinske komisije za ugotavljanje izvorov premoženja. Naše bralce bo prav gotovo zanimalo, če poveste, kot predsednik te komisije v Celju, kakšno konkretno delo je doslej komisija opravila.

GOJMIR MELIK: Prav gotovo bi bralce vašega lista najbolj zanimali konkretni primeri neupravičenega bogatenja v Celju. Toda s tem vam zaenkrat še ne morem ustreči. Prišel pa bo čas, ko bo komisija za ugotavljanje izvora premoženja obelodanila tiste, ki so se okoriščali na račun družbe. Izvor premoženja se namreč ugotavlja po predpisanem postopku. Naša komisija je začela z delom koncem meseca maja. Njeni člani smo se morali najprej seznaniti s celotno proceduro postopka. Temu so sledili razgovori s predlagatelji uvedbe posebnega postopka zoper osebo, ki ima premoženje ali razpolaga s sredstvi, oziroma troši sredstva, ki so znatno večja od dohodkov, ki so ji ostali po plačilu davkov.

Od junija dalje komisija obravnava nekaj konkretnih primerov, vendar zaradi zagotovitve uspešnosti postopkov, ki so zaenkrat šele v teku, še ne moremo obveščati javnost.

NOVI TEDNIK: Ze ko so bile komisije ustanovljene, je bilo slišati precej kritičnih mnenj, češ da bo delo članov komisije oteženo, da nenadoma ne bo nobenih primerov neupravičenega bogatenja in da tudi občani ne bodo dovolj sodelovali s komisijami.

mislijo. S kakšnimi težavami se torej srečujete?

GOJMIR MELIK: Res je, da smo velikokrat vseprek in na splošno kritizirali okoriščanje. Ko bi bilo treba priti do konkretnih primerov, pa mislija je tu, da stvari razišče. Sodelovanje občanov je komisiji zelo potrebno.

NOVI TEDNIK: Na nedavnem razgovoru, ki ga je imel Franc Setine s predstavniki državnih organov, je bilo poudarjeno, da moramo okrepiti delo in prizadevanje vseh organov družbene kontrole za preprečevanje deformacij, raznih zlorab in nezakonitosti v našem družbenem življenju. Kakšno vlogo lahko v sistemu družbene samozasčite ali boljše kontrole opravi komisije za ugotavljanje izvorov premoženja?

GOJMIR MELIK: Komisija za ugotavljanje izvora premoženja lahko deformacije, nezakonito prilaščanje le kaznujejo z obdavčitvijo tistega dela premoženja, ki si ga je nekdo na kakršen koli nezakonit način pridobil. Z odmero davka na tako premoženje, ki pa ne bo majhen, bo komisija neposredno lahko vplivala, da se bo marsikak tak nepridiprav premislil. To pomeni, da ima lahko naša komisija pomembno vlogo kot družbeni organ kontrole. Vendar pa moramo vedeti, kaj sama komisija more napraviti in česa ne more, kje nujno pričakuje pomoč državnih organov in občanov.

J. V.

Obrtniki govorijo DELA JE DOVOLJ

Franca Zorko

Franca Zorko je v Celju tapetnik že štiri leta. In ko sem ga povprašal enostavno, kaj dela, mi je odgovoril, da pač tisto, kar mu prinesejo ljudje v delavnico. Smešno, kajne? Greš k tapetniku in ga vprašaš, kaj dela. No, to, da vprašanje je bilo bolj resno, kot bi si kdaj mislil. Franc Zorko opravlja predvsem uslužnostna dela, popravlja. Zdaj je moderno stilno pohištvo in oprema, pa so ljudje privlekli stare stole in zofe s podstrešij in zdaj mora tapetnik pričarati s svojo večšo roko bčič in sijaj nekdanje elegancije in dragocenosti. In to mu tudi uspe. Dela je dovolj, z materialom ni težav, pa tudi z vajenci ne. Dobro se uči in če jih uči dober mojster, je vse dobro.

Jože Perko

leto sedi na čevljarškem stočku. Tudi on ima največ popravil in le malo časa za nove izdelke, čeprav tudi ti zavzemajo kar precej prostora v delavnici. Problem je v ceni, ker so usnje podražili kar za 100 odstotkov. Zaposlene ima štiri vajence in je zadovoljen.

Stevo Pavič pa je krznar. Sedem let. Tudi on ima delavnico v Zidankovi ulici. Mislil sem, da bo tarna, da nima dela, pa je bilo ravno obratno. Dela več kot preveč, učencev pa nima. Fantov ni ali pa ne obstanejo, z dekleti je drugače. Tudi šole ni pri nas primerne in skratka — dela je preveč. Še z Raven na Koroskem prihajajo k celjskemu krznarju. Najbolj pa greša mlado delovno silo. Nekaj malega je tudi problemov z materiali, toda tisto se vse da rešiti. Če pa ni več

Stevo Pavič

let kadra, je problem mnogo večji.

V politične in vsebinske priprave za združitev zdravstvenega zavarovanja delavcev in kmetov na območju občine Slovenske Konjice so se v teh dneh tvorno vključile tudi krajevne organizacije SZDL in upokojenci. Medtem ko bodo odbori SZDL svojo nalogo večinoma opravljali med kmeti in obrtniki, pa bodo upokojenci delovali med svojimi člani.

Na nedavnem posvetu članov izvršnega odbora občinske konference SZDL in predsednikov krajevnih organizacij so v razpravi med drugim ugotovili, da pomeni sedanja akcija konkretno obliko zmanjševanja socialnih razlik. Zato so sklenili, da je za njen uspeh potrebno spodbuditi široko politično aktivnost, v kateri bodo pojasnjevali občanom, kaj želimo doseči z združitvijo kmečkega in delavskega zdravstvenega zavarovanja. Za veliko večino kmetov bo namreč to po-

AKCIJA NA TERENU

tem sodelovale tudi krajevne skupnosti in njihovi organi.

O tem vprašanju so pred kratkim govorili tudi na razširjeni seji upravnega odbora društva upokojencev, ki ima samo v konjski komuni nad 1.000 članov. Sklenili so, da bodo svojo aktivnost usmerili preko krajevnih poverjenikov, ki jih imajo na posameznih področjih, razen tega pa bodo sodelovali tudi z drugimi organizacijami, zlasti še z odbori SZDL na terenu. Sicer pa bo precej upokojencev sodelovalo tudi pri delu volilnih odborov na voliščih pri referendumu, ki bo v nedeljo, dne 19. novembra.

V. L.

V vsak dom
NOVI
TEDNIK

O srečanjih gledaliških amaterjev

Ob obisku igralske skupine amaterskega gledališča Zelenar Celje-Store v Prizrenu in Paračinu sem imel priložnost podrobneje spoznati namen in pomen takšnih srečanj, ki bi lahko po svoji vsebini združevali tudi druge oblike delovanja amaterjev.

V Prizrenu se te pripreditve imenujejo »Večeri bratstva« in ni zgolj naključje, da je ravno Prizren nosilec in organizator omenjenih večerov. V tem starodavnem mestu, polnem krvave, a bogate zgodovine, nasprotij in skladja obstajajo pogoji, ki so jih ustvarile tri narodnosti tamkaj živečih prebivalcev: Albancev, Srbov in Turkov. V zelo kratkem času smo lahko spoznali le majhen delček njihovega načina življenja in navad, spoznali pa smo tudi, da so njihova hotenja enotna in ustvarjalna. Ustvarjalna v smislu doseganja kar najboljših rezultatov pri delu na kulturnem področju in ravno s to govorico lahko najlažje premagujemo bariere, ki so jih postavili dogodki njihove tisočletne zgodovine. Vendar se pri svojem delu ne omejujejo na svoje notranje probleme, hočejo spoznati nekaj več. Želijo spoznati svoje sodelavce širom naše domovine in zato so Prizrenčani povabili na svoje odrske deske predstavnike vseh jugoslovanskih narodnosti. In govorico, krenje z odrskih deska so potem prenesli za omizja, kjer se je ta spontana in pristranost polna govorica nadaljevala, širila in rasla v nove dimenzije. V Prizrenu so prepričani, da le na ta način lahko spoznajo delo drugih, kar pa je še posebej važno, drugi lahko spoznajo prebujajočo se Kosovo. Sodobnost naj bi vzpostavila odnos do preteklosti, naj bi jo ovrrednotila in dala smernice za delo jutrišnjega dne.

Začeli so z amaterskim gledališčem in njihova želja je, da vsako leto stopi na njihove odrske deske ista skupina iz posamezne republike. Tako bi začeto prijateljstvo v letih dobilo svoje obeležje trdnosti in trajnega sodelovanja. Enakih misli so tudi v Paračinu, čeprav tamkajšnje amatersko, a tudi edino gledališče slavi stoletnico, praznovali pa so že tudi uprizariteve tisoč predstave omenjenega gledališča. Paračinski »Oktobarski susreti pozoriških amaterjev« bi tudi vsako leto združevali iste skupine.

S tem bi omogočili zasledovanje dela posameznih skupin, v času trajanja srečanj pa bi strokovni delavci na področju gledališkega amaterizma svoja srečanja posvetili delovnemu vzdušju in razpravi o današnji amaterski gledališki kulturi. Predvsem pa bi radi čimbolj osvetlili odnos do klasičnih del, spoznali sedanje razmere in ugotovili svojo sposobnost soočati se s sodobnimi stvaritvami in jih posredovati gledalcem.

Vrsta problemov izhaja iz predvidenih želja in načrtov. Mislim pa, da bo glavni problem financiranje, kajti težko se bodo zbrala sredstva za vedno isto skupino, da bi potovala v Prizren ali Paračin, saj letos Krajncani niso mogli iz enakega vzroka letos odpotovati v Trebinje. Rešitev bo zahtevala zelo konkretno delo tudi po vsebinski plati, ne samo v zbiranju denarja.

DRAGO MEDVED

Priporočamo nakup
v BLAGOVNICAH

VELENJE

konfekcija, perilo, pohištvo, keramika, gospodinjstveni stroji.

Kmalu nova šola

Cerjav je bilo prvotno predvideno, da bo konjska druga osnovna šola dana v uporabo že sredi oktobra, to je v času praznovanja občinskega praznika, pa so različne težave povzročile, da naloga ni mogla biti opravljena. Komisijski pregledi so namreč pokazali še manjše napake, ki jih je potrebno odpraviti še prej, preden bi se učenec in prosvetni delavci lahko preselili v prenovljene učilnice. Sicer pa je notranjost in zunanost obnovljene šolske zgradbe z novo opremo zelo malo podobna stavbi, v kateri so nehalo poučevati ob koncu junija 1971. Sicer pa, kot smo svedeli na razgovorih, so osnovne šole, bo preselitev v nove prostore šele v začetku novembra, do tega časa pa pričakujejo, da bodo odpravljene vse pomanjkljivosti.

V. L.

Celje

NAPAD NA POŠTENOST

S SEJE UPRAVNEGA ODBORA SKLADA ZA GRADNJO OSNOVNIH ŠOL IN VZGOJNO VARSTVENIH ZAVODOV V CELJSKI OBČINI

Ogorčenje je bilo razumljivo, prav tako protest. Člani upravnega odbora sklada za gradnjo osnovnih šol in vzgojno varstvenih zavodov v celjski občini so se namreč na svoji drugi redni seji srečali tudi z vestjo, da tu in tam in celo na nekaterih resnih sestankih, krožijo govorice o dozdnevem nenamenskem trošenju sredstev sklada, zlasti tistih, ki pritekajo s pomočjo krajevnega samoprispevka.

Ljudje, ki delajo v organih sklada in upravljajo z družbenimi sredstvi, so bili presenečeni in ogorčeni hkrati nad takimi govoricami, zlasti še, ker je delo sklada javno, ker je bila ob razpisu referendumu za uvedbo krajevnega samoprispevka izrečena jasna beseda, da bodo sredstva trošili le za tista dela, ki jih je potrdila ogromna večina prebivalcev celjske občine. Niti dinarja v druge namene! Tako je bilo doslej in tako bo tudi v prihodnje. Vsa sredstva, ki so se zbrala na posebnem računu, so še vedno nedotakljiva, saj ni bilo razlogov, da bi jih zaenkrat trošili. Ves denar, ki se zbira, bo porabljen namensko. Zato so nekatere klevete, k sreči zelo redke, napad na poštenost ljudi, ki delajo v skladu.

Da bi bilo delo sklada še bolj javno, bodo njegovi organi zagotovili ne le stalno poročanje o dotoku in pora-

bi sredstev, marveč sporočali tudi druge odločitve.

Do 25. oktobra se je na računu sklada zbralo nekaj nad tri milijone dinarjev. Ugotovili so reden dotok sredstev v zadnjem obdobju, medtem ko je bil velik izpad v prvem mesecu plačevanja samoprispevka, v marcu. Zaostanek bo sklad izterjal, saj je finančni načrt sklada več kot napet.

Upravni odbor se je tudi odločil za graditev osnovne šole na Otoku. Sprejel je načrt in finančni program, ki sta ga predložila zavod za napredek gospodarstva in celjska enota Gradisa. Zgradili bodo večjo šolo, kot so programirali. V eni izmenici bo sprejela 600 otrok. Za gradbena dela bodo porabili 11.710.000 dinarjev, kar je za okoli 21 milijonov starih di-

narjev več, kot so predvidevali. Navzlic temu gre za ugodne pogoje, saj je gradbeni program precej večji od predvidenega.

Ko so člani upravnega odbora sklada sprejemali okvirni delovni načrt za prihodnje obdobje, so se strinjali s pobudo, da naj bi se pri gradbenih delih pohiteli in jih tudi tako pocenili.

Šmarje

VEČ SPREJEMANJA

Tudi šmarski komunisti so sodelovali v anketi medobčinskega sveta Zveze komunistov, s katero so želeli ugotoviti dejavnost in pripravljenost članov Zveze komunistov za družbenopolitično delovanje. Od 471 članov je anketne vprašalnike izpolnilo 423 komunistov. Največ anketiranih je odgovorilo, da so poleg dela v Zvezi komunistov močno aktivni še v občinski organizaciji Zveze borcev, na kulturno-prosvetnem področju, v telesnovzgojnih društvih in v samoupravnih organih delovnih organizacij. Razveseljivi pa so odgovori na vprašanje, kje želijo ali pa so komunisti pripravljeni sodelovati in delati. Na prvo mesto so šmarski komunisti postavili dejavnost v samoupravnih organih delovnih organizacij in občinskih skupščin. Precej zanimanja vladajo za delo v sindikatih, v organizacijah ljudske tehnike in v organizaciji Rdečega križa, pa tudi v krajevni samoupravi. V organih krajevnih skupnosti bi rado delalo kar 153 članov Zveze komunistov. Dobljeni podatki bodo šmarski občinski konferenci Zveze komunistov močno pomagali pri bolj načrtnem kadrovanju komunistov za različne funkcije. Pa ne le to — lažje bo ugotavljati dejansko aktivnost vsakega člana in vsebino

njegovega političnega delovanja. Evidence o dejavnosti bodo organizaciji odkrile neaktivne člane in tudi komuniste, ki so preveč obremenjeni z različnimi funkcijami. Na nedavni seji medobčinskega sveta Zveze komunistov pa je Darko Bizjak, sekretar komiteja občinske konferenice Zveze komunistov dejal, da jim je pregled o dejavnosti in sestavi članov pokazal na preskromna prizadevanja pri sprejemanju novih članov v Zvezo komunistov. Sprejemanje bi moralo postati stalna naloga organizacije. Dolej je bilo v sprejemanju novih članov preveč kampanjske, za novosprejeje pa je bilo organizirano tudi pre malo idejnopolitičnega usposabljanja.

Šmarski komunisti so torej pred odgovorno nalogo — na osnovi pisma predsednika Titja spodbuditi v organizacijah in oddelkih večjo notranjo diferenciacijo in s tem osnove za večjo učinkovitost dela komunistov v samoupravnih sredinah. Pregled o dejavnosti in pripravljenosti članov Zveze komunistov za družbenopolitično delovanje daje možnosti za tako razpravo. Na določeno neskladje med zbranimi podatki in dejanskimi razmerami je v svoji razpravi opozoril že Darko Bizjak. Več komunistov želi

delati ali dela v raznih društvi in interesnih organizacijah, vendar pa prav na teh delovnih področjih pogrešajo večjo idejno prisotnost članov ZK. Potemtakem je to še razlog več za konkretno analizo delovanja vsakega člana ZK znotraj ZK in v vseh sredinah, kjer bi moral dejansko politično delovati kot komunist.

BORCI IN MLADINA

V nedeljo, 5. novembra bo na Tovstnem vrhu na Dobrovljah spominska svečanost ob 30-letnici boja II. grupe odredov na logodke pred 30. leti ter se poklonila v tem boju padlim žrtvam.

Odboj II. grupe odredov vabi vse borce II. grupe, vse svoje padli borce, borce NOV celotne štajerske in Koroške ter prebivalstvo obeh slovenskih pokrajin, da se srečanja, ki ga bo popestril bogat kulturni program, v čim večjem številu udeležijo.

Naši znanci

Piše: B. Sturmčnik

ZA KONEC ŠE O KRATKIH HLAČAH

Pripetljajev in doživeti je bilo na pretek. Gustelj je oskrboval planinske postojanke, delal noč in dan kot temu pravimo, pri tem pa »drsal« svoje kratke hlače, od katerih se je ločil le v sili, pa še takrat ni dolgo zdržal.

Bilo je na Mozirski koči. Gostov vedno polna koča in dela preko glave, še zlasti pa ob sobotah, ko je bila koča praviloma zasedena do zadnjega kotička. Cestokrat je zmanjkalo tudi prenočišč, pa so tako mnogi izletniki imeli razlog več, da so ostali v jedilnici in prijazni kozarci.

Neke sobote se je napo-

vedalo še zlasti veliko ljudi. Na koči so sklenili, da bo za to priliko tudi njihov prašič »požrl nož« in to je seveda opravil Gustelj kar sam. Veliko dela je bilo tudi v kuhinji, v kateri se je takrat vrtela NEZIKA MIKLAVC. Kuhal je in pripravljala jedi, Gustelj pa je stregel. Ko je večina gostov že polegla, je kuharici ostalo še pranje. Politi namizni prti in drugo perilo so terjali močno kuho. Pa je Nežka pripravila močan lug, takrat so seveda prali še drugače kot danes, ter pristavila velik lonec na štedilnik. Pa privihra v kuhinjo Gustelj in reče:

»Lej Nežka, hlače imam tako posvinjane, da bi jih bilo treba oprati! To reče in že jih pred presenečeno Nežko tudi kar sleče, pa v lonec z njimi. Odšel je iz kuhinje, v svoji sobi oblekel trenirko in se čez čas vrnil. Pridužaj se je gostom, ki so bili še v jedilnici ter se nato vrnil v kuhinjo k Nežki. Kljub

temu, da ji je prej naročil, da naj da hlače hitro sušiti, ker ima samo te, se mu je tokrat še bolj mudilo. Obrnil se je k Nežki in ji rekel:

»Nežka, kar izvleci moje hlače iz lonca, saj je umazanja menda že odstopila.« Ubogala ga je in pričela z veliko kuhaličo mešati po loncu. Kar nenadoma pa pove: »Joj, Gustelj, našla sem samo tri hlače, žepa, hlače pa nikjer...«

»Kurnik, hudičev,« je zarobantil Gustelj, ko je ugotovil, da je ostal brez svojih kratkih hlač. Zlosteno se je v trenerki v naslednjih dneh potikal po koči, dokler mu žena iz Rimske Toplice ni prinesla novih hlač, kratkih seveda...

Pa se je primerilo, da je moral Gustelj po opravih v Celje. Komaj je še ujel jutranji avtobus v Mozirju, ko je malo pred tem dobesedno pritekel z Mozirske planine. Pa pride v Celje in ga ustavi milic-

GUSTELJ TEICHMEISTER

nik:

»Hej tovariš, ja kakšni pa ste? Ste se pretepali, kali?«

Gustelj se potipa po zadnji plati. Hlače so bile po dolgem preparane, noge pa krvave, kot da ga je kdo z nožem oplazil. Stisne se ob hišo in se počasi pomi-ka proti postaji, tu pa v avtobus in zopet k Micki

v Rimske Toplice, po nove hlače seveda!

Danes Gustelj že nekaj let uživa zasluženi pokoj. Zilica pa mu ni dala miru in zopet se je napotil med svoje gore, v svoj svet, ki ga je tako vzljubil. Letos je oskrboval na Okrešlju, verjetno bo tod tudi še nekaj časa ostal. Mnogi obiskovalci prihajajo k nje-

mu, vsi ga poznajo in sleherni odnaja od njega dobre volje. Vsi se radi vračajo k njemu...

Se in še bi lahko pisal o njem, o njegovih doživetjih, še in še je prigod in doživetij, ki so ostale nezapisane, saj Gustelj živi bogato življenje, vedno med ljudmi, vedno pripravljen, da nesebično prisloži na pomoč slehernemu, da ga razvedri in razveseli.

V Ogečah pri Rimske Toplice ima svoj dom in malo kmetijico in tu preživlja svoje proste dni. Dolga desetletja je bil povezan z našim gorništvom, ostal mu je zvest, postal je del zgodovine naših gor in kot takega ga bodo mnogi rodovi pomnili tudi v bodoče. Če se o kom spletejo zgodbe, resnične in tudi izmišljene, potem se o njem prav gotovo in prav je bilo, da smo svoj delež s tem pisanjem pridodali tudi mi.

Gustelj, srečno in na svidenje v planinah.

(KONEC)

Bralci pišejo

O JAMI »PEKEL«

V 41 številki NT ste pisali o otvoritvi jame Pekel. To je zelo zanimivo in rad bi vedel še to, ali vozi avtobus od Sempetra do omenjene jame in če ne, ali je kakšna lepa pes pot, ker po cesti ni prijetno hoditi. Ker nas je še dosti, ki nimamo osebnega avtomobila (sicer je pa malo hoje koristno za zdravje), vas prosim, da mi na to odgovorite.

In še to, kateri dnevi čas je jama odprta? Franc Zajc, Dečkova 51, Celje

Odgovor: Svetujemo vam, da greste po lepi cesti iz Sempetra do jame — 3 km. Znakov, ki opozarjajo na jama, je dovolj, tako da ne morete zgrešiti. Jama pa je odprta vsako soboto in nedeljo od 9. ure dalje, toda le še v oktobru. Od 1. novembra dalje pa samo še za napovedane in organizirane skupine. Zelim vam prijeten izlet.

VODE NI BILO TUDI ZA BETON

Oglasil se je Silvo Gorenšek s Polul v zvezi z nepodpisanim pismom »prizadetih stanovalcev in občanov« s predeja Polul. Iz pisma je spoznal, da kritika leti nanj, oziroma na porabo vode pri betoniranju plošče, dne 28. septembra letos. Zatrjuje, da vode v Polulah tisti dan ni zmanjkalo zaradi tega, ker so bili v obratovanju trije mešalci betona. Vode namreč ni bilo tudi na kraju gradnje in jo je Silvo Gorenšek naročil pri poklicni gasilski enoti v Celju, ki je vodo pripeljala v dveh cisternah. Silvo Gorenšek je pokazal oba uradna dokumenta o plačilu prevoza vode. Potrdili se tudi datumsko skladata z dnem, ki ga anonimni pisec omenja v svojem pismu.

Vse kaže, da pisec omenjenega pisma le ni bil povsem objektivni, pa se zato tudi podpisal ni, kakor je to storil prizadeti.

POPRAVEK

V vašem časopisu, štev. 43 z dne 26. X. 1972 ste v rubriki »Bralci pišejo« objavili članek Albina Simončiča, profesorja iz Radeč 54, z naslovom »Majhna pomembna gojufija«, kjer je v uvodu navedeno, da je v okviru našega zavoda tudi družbeni kmetijski obrat na Hotemežu, ki se ukvarja samo z živinorejo in gozdarstvom (ekonomija), kar pa ni res. Ta kmetijski obrat ni v sestavi našega zavoda temveč Kazaensko poboljševalnega doma Dob pri Mirni na Dolenjskem. Zato naš zavod nima nobene zveze z zadevo, ki jo v navedenem članku obravnava profesor Simončič. Prosimo, da v naslednji številki vašega časopisa objavite tale popravek članka. — Upravnik: Janez Petje.

ŠE »KAJ JE FUŠ«

V zvezi s člankom »Kaj je fuš« bi rad povedal, da se mi zdi pisanje in govorjenje o nepravilnem bogatenju in socialnih razlikah še tako vsak

danje, da že pri naslovu veš, kaj bo pisalo v članku.

Kot navaja Jože Volčand, da se mora ZK resno in odgovorno spoprijeti s primeri, ki spodbujajo socialno razlikovanje, se sprašujem, zakaj se v takšnih člankih govori le o nekom, ne pove pa se točno, kdo je ta nekdo, ki nekomu opraviča za velike vsote fuš. ZK zahteva med ostalimi tudi to, da takšne ljudi oziroma podjetja točno imenujejo in jih javno kritiziramo in kaznujemo. Tako pa v raznih člankih (ta ni izjema) samo spodbujajo druge strokovnjake in druga podjetja, kako priti do lahkega zasluga.

S takimi članki ne rešujemo problema nepravilnega bogatenja, temveč izgovorno negodovanje vseh delavcev, ne samo tistih, ki so oškodovani.

V članku se je vrnil tudi tiskarski škrat, ki je pomotoma primerjal fuš v znesku 25.000 din z višino enoletnega zasluga NK delavca. Upam, da bi bili vsi delavci veseli tako velikega zasluga, kajti njihov zaslužek je precej nižji.

D. Hercog, Celje

Odgovor: za uvod tole: Takih prispevkov in odmevov si v uredništvu Novga tednika zelo želimo. In sedaj pojasnilo, zakaj v komentarju ni konkretnih imen. Priznati moram, da me je to vprašalo več bralcev. Bralec pravi, da socialnega razlikovanja in nepravilnega bogatenja ne bomo reševali, če takšnih ljudi ne bomo javno kritizirali in imenovali. Vprašujem: ali pa bomo te probleme domačega poslovanja in čudne poslovne iznajdljivosti pa nepravilnega bogatenja reševali že s tem, da jih bomo javno ožigosali? Ali ni to javno ožigosanje še preden so stvari razčiščene, samo pot k hlastanju po senzacijah, po opravljanju, po zunanji učinkih, po razvrednotenju prizadevanj, da vse občine, pa tudi neimenovano podjetje ali posameznika spodbudi k spreminjanju takih razmer? Namen stavka je bil jasen — opozoriti na pojav, ne pa se pozabavati s konkretnimi imeni. Moram namreč povedati, da sta bila oba posameznika in podjetje ogorčeni na tako nepravilno, mimo strokovne institucije, sklepanje pogodb. Če to opozorilo vsem, ne le temu naključno ugotovljenemu primeru, tudi po pismu predsednika Tita ne bo zaleglo, bomo javno izpostavili nosilce takega poslovanja. Kajti oblik pretrganega zaslužkarstva na račun podjetij, ko posamezni strokovni delavci delajo celo za več organizacij, je mnogo.

Kako to preprečevati? Sredstva obveščanja morajo na take pojave opozarjati in notranje sile v delovnih organizacijah angažirati, da tega ne bodo dovoljevale. Edina učinkovita pot je trdna odločenost direktorjev, kolegov in vodstvenih, pa samoupravnih organov v delovnih organizacijah — prenečevati take pojave.

In marsikje zmanjšati prevelike samoupravne ali izvršilne pravice posameznikov. Borba za zakonitost in socialistično tržno poslovanje se mora biti v kolektivih. V konkretnih sredinah. Ne pa predvsem v javnosti.

Glede OD nekvificirane delavca pa je bil res na delu škrat. Zanimivo bi bilo o tem celovitem problemu prebrati še mnenja drugih bralcev.

KONCERT V KOZJEM

Zenski pevski zbor DPD Svoboda Griže, moški pevski zbor KPD Ivan Cankar Tabor in ansambel Janika Pečnika iz Griž smo priredili 22. oktobra v Kozjem koncert. Čeprav dvorana ni bila polno zasedena, je bilo lepo. Kakor je rekel Anton Sok ob pozdravnem govoru, se ljudje v Kozjem na koncerte šele navajajo. Ko bomo zopet prišli, bo dvorana polno zasedena. O tem smo prepričani, saj po aplavzu sklepamo, da so bili z našim izvajanjem zadovoljni in to nam je bilo v popolno zadovoljstvo.

Prisrčna hvala dr. Antonu Soku in sodelavcem, ki so nam pripravili tako prijeten večer v Kozjem. V Kozje bomo še prišli. Zenski pevski zbor Griže Moški pevski zbor Tabor Ansambel Janika Pečnika, Griže

KAKO JE S POŠTO

Dolgo sem se odločevala, da vas vprašam, kako je s to našo pošto. Upam, da mi boste odgovorili, ker sem vaša redna bralka. Že skoraj eno leto ne dobivam pošte iz Fran-

kovega. Ko pride pošta na Frankolovo, jo pošljejo v Loče pri Poljčanah. Zato pošto malokdaj sprejememo. Bilo pa je pred enim tednom, ko je poštar prinesel pošto, nato pa so zopet začeli pošiljati pisma na Poljčane. Sprašujem se, kam gre pošta, ki jo mi ne sprejememo. Obenem pa se tudi sprašujem, zakaj ne nosi pošto k nam in zakaj jo je nosil samo en teden. Ko sem ga o tem vprašala, mi je dejal, da nosi samo do št. 25. Zakaj bi ne pustil pošto pri št. 25, če že ne more do nas? Od št. 25 smo oddaljeni 10 minut. Smo pa druga hiša na Kamni gori. Prosim vas, da mi odgovorite, kako je s to pošto. Sama si ne morem razložiti. Mislila pa, da se motijo na pošti.

Vaša redna bralka
s Kamne gore

KAKŠNO POSLOVANJE

Dne 12. junija 1967 je bila vložena pri Skupščini občine Celje prošnja za obnovo postopka za določitev ožje lokacije, 17. julija 1967 jo je na svoji seji prvič obravnavala urbanistična komisija, drugič pa šele 9. 10. 1967. 23. 11. 1967 pa je bila zadeva odstopljena Republiškega sekretariatu za urbanizem v Ljubljani v pristojno rešitev. Zanimame:

1. kateri predpis dopušča takšno poslovanje,
2. kateri predpis dopušča, da je zaradi takšnega poslovanja materialno zelo oškodovan občan (stranika),
3. zakaj je zadevo obravnavala dvakrat ista komisija,
4. zakaj sta bila posla-

MOJA LJUBEZENSKA ZGODBA

Bilo je vroče avgustovsko popoldne. Z dvignjenim palcem sem stala ob glavni cesti in še rahlo preklinjala voznike, ki so neopazno drveli mimo mene. Takrat je prišel, se mi nasmehnil in tako osvojil moje srce.

Neko septembrsko nedeljo na začetku novega šolskega leta me je povabil v kino. Kljub golgemu omahovanju sem končno privolila.

Zvečer, ko sta se vračala po zapušteni poti proti mojemu domu, ko naju je opazoval le mesec, ko so me njegove roke prijemale nase, ko so me njegovi poljubni omamljali, sem slisala meni do tedaj še čisto neznan besede. »Raj te imam!« Vse skupaj se mi je zdelo kot v snu. Njegov nasmeh, njegove oči... oboževala sem ga. Prvič v življenju sem začutila v sebi neko neizmerno radost, srce mi je razbijalo, kot da se hoče iztrgati iz globine mojega telesa. Zaljubila sem se.

Naslednji dnevi, tedni, meseci so bili samo najti. Poslušala sva šumenje odpadajočega listja, zrla v nebo, iskala najino zvezdo vodnico in sanjala o prihodnosti. Srečna sva bila. In midva tako nezrela pubertetnika sva mislila, da bo ta sreča trajala večno.

Sredi največje ljubezni, sredi največjega hrepenenja po njem me je pustega februarskega dopoldneva prešlo. Niti pismo: »... konec!« Pred očmi se mi je stemnilo, v glavi mi je zasumelo in skoraj bi padla. Jokala sem, jokala, preklinjala tiste trenutke, ko sem ga spoznala, a vse zaman. Spraševala sem se: »Ali je to mogoče? Zakaj? Zakaj?« Vendar odgovora ni bilo. Tisto najhušo krizo sem s težavo prebolela, saj sem ga neznanost ljubila, toda vtrajala sem.

Danes, ko se srečava na cesti, ko se pozdravita kot stara znanca, ko se mi nasmehne kot prvič, mi postane v srcu tesno, v grlu me tišči kepa solza, saj čutim do njega še vedno košček ljubezni, ki ne bo ugasnil nikoli.

Vedno znova pa se tolažim s tem, da bo morda nekega dne zopet prišel, me povabil v kino in dejal: »Oprostite mi za vse, toda še vedno te imam rada.«

Čakam, čakam — čeprav vem, da se to ne bo nikoli zgodilo; živim — še zmeraj v upanju in z radovednostjo pričakujem jutrišnji dan — morda pa mi le prinese srečo.

JOCA, Laško

PROSENIŠKO V TEMI

Ze sam naslov nam pove, da je Proseniško zaočitali kraj, ker nima trgovine, telefona in urejenih cest. Vsemu temu pa se je pred kratkim pridružila še ena težava. Čeprav so na Proseniškem dve občestni luči (ena na avtobusni postaji, druga pa na križišču), ni nobena prižgana. Poleti ob popolni zdanitvi sta luči se goreli. Včasih se je kdo poslužil, da so ju pozabili ugasniti in še marsikaj je bilo slišati na ta račun. A sedaj? Zjutraj, ko prideš na avtobusno postajo in je še trda tema, si niti ne moreš prešteti rečnih par, da bi hitro opravil pri sprevedniku. Prebivalci Proseniškega ne razumejo tega. Mogoče pa so luči obesili za reklamo. Res čudno, ali ne!

Marta Golež

ZNAMKE IN POUK

Tisti, ki je uvedel razglednico v poštni promet, je pošil prav gotovo napravil veliko uslugo. Ni znano, koliko milijonov razglednic potuje letno iz kraja v kraj, iz države v drugo državo, pa tudi koliko jih potuje preko velike luže v obeh smereh. Imamo že zbiratelje, tak je v sosednji Avstriji, ki je v desetletjih zbral preko 700.000 razglednic — vključno sveda črnebele Pravcati muzej.

Taki mali muzeji so v mnogih naših pisarnah. Pišejo jih ljudje z letovanj, dopustov, službenih ali zasebnih potovanj, doma ali v tujini — skratka, ponekod imaš pravo reklamno podružnico za naše turistične, pa tudi zgodovinske kraje.

Ob tem sem se spomnil, da bi prav te razglednice ogromno koristile tudi šolam za nazorni pouk zgodovine ali zemljepisja. Le malo prizadevnosti in organizacijskih prijemov, pa bi se šola obogatila z nazornim gradivom. Pri tehničnem pouku bi lahko izdelali albume, z ustreznimi znamenji v republiki — s šolami — pa tudi med republikami — bi dobili odlično nazorno zemljepisno gradivo. In če bi v več letih iz duplikatov dobili rezervo, bi tako zamenjavo lahko razširili tudi s šolami sosednjih držav, držav Evrope ali pa celo z državami drugih celin. Seveda, trajalo bi nekaj let, pripravila pa sem, da bi učenci radi sodelovali v taki akciji, saj bi na razmeroma lahek način obogatili nazorno gradivo, potrebno pri pouku zgodovine ali zemljepisja. Nimam namena kritizirati knjig — zemljepisa ali zgodovine — knjiga pač ni v stanju dovolj pokazati dejansko stanje neke dežele. Z zbiranjem pa bi učenci dobili jasnejšo predstav o državi ali deželi, o kateri se uče. In še v življenju jim bi koristilo, kajti nihče ne ve, kod ga bo usmerilo življenje in kje se bo ustalil. Prav pa bi bilo, da se na ta zavržen material — mnogo jih namreč roma tudi v peč — razglednice pametno izkoristijo.

Gorazd Klečičar

na dva sklepa za plačilo posebnih stroškov, čeprav se zadeva še ni rešila.

Na ta vprašanja še do sedaj nisem dobil odgovora, zato naj javno odgovorim na ta vprašanja takratni načelnik oddelka za gradbene in komunalne zadeve in sedanji podpredsednik skupščine občine Celje, Marjan Ašič.

Ivan Mihovljanec, Cesta II. gr. odredov 25, Celje

IZLETNIKOVI SPREVEDNIKI

Ze več let se vozim z izletnikovimi avtobusi na relaciji Celje—Zalec—Velika Pirešica—Velenje. Ves ta čas me je vedenje nekaterih njihovih uslužbencev — sprevednikov neprijetno vznemirjalo. Pa ne samo mene. Prav gotovo bi se nabralo lepo število potnikov, ki bi se mojemu mnenju pridružili. V Celje in nazaj se vozim vsak dan zjutraj in zvečer. Nekateri sprevedniki se obnašajo objestno, drugi hočejo biti podobni Don Juanu. Tako ostane le peščica tistih, morda bi jih lahko našli na prste ene roke, ki po svojem obnašanju kažejo, da vedo, kaj je služba in kakšni naj bodo odnosi med ljudmi v civilizirani družbi. Da naši tovariši sprevedniki ne bodo dejali, da je to golo opravljanje, naj vam povem, kaj se mi je zgodilo. 11. oktobra 1972 sem se utrujena vračala domov s predavanjem z avtobusom ob 17.10. Voznja do Arje vasi je bila še kar znošna, čeprav se je sprevednik v vselem tonu pogovarjal z nekaterimi potniki.

V Arji vasi pa je vstopila tovarišica, kakšnih šestdesetih let. »Dober dan, gospodična,« jo je pozdravil sprevednik. To varišica pa se je pomaknila naprej. Prišla je do mojega sedeža. Odstopila sem ji ga. Zato se mi je zahvalila in tudi sprevedniku je rekla, da sem zelo prijazna. On pa se je sumljivo nagnil k meni in mi dejal: »Tovarišica je rekla, naj ti v zahvalo dam ljubijo.« Nisem ga pogledala, niti mu odgovorila. Ko pa se je odnehal, sem dejala, da se z njemu podobnimi neotezanci ne pogovarjam. Prijazni tovariš pa je vzrotil: »Kaj, ti smrkija mi boš rekla, da sem nekulturna?« Ostala sem brez besed. Na srečo smo se kmalu pripeljali do Velike Pirešice, kjer sem izstopila.

Sprašujem se, kaj vendar počno na izletnikovih upravi. Ali so res tako revni, da ne morejo vzeti v službo ljudi, ki bi resno opravljali svoje delo, ki ne zahteva le to, da človek poena denar in da zna odtrgati stranki pravi vojni listek. Ta služba zahteva še malo, prav malo več. Vedeti je treba vsaj najosnovnejše o odnosu človeka do človeka. Morda bi njihovim ljudem na nekaj predavanjih povedali osnove bontona. Če pa ljubim vsemu, kateri od njihovih uslužbencev ne bo doumel, kako naj se vede v službi, naj ga odslužijo. Dobival bo občinsko podporo, ker potem ni sposoben opravljati nikakršnega dela. Niti pastirskega.

Magda Jazbec, študentka VEKS, V. Pirešica 1

Bralci pišejo

KAKO BO S POKOJNINAMI

Rad bi zvedel, s katerim mesecem se bodo povečale pokojnine in koliko bo znašal odstotek povečanja.

Zvone iz Celja

ODGOVOR: Na komunalnem zavodu za socialno varovanje so nam povedali, da se bodo pokojnine povečale za 85 din in 13,5 odstotka.

KRONIKO NAZAJ

Mnogo nas je, ki bi želeli, da nesreče in poroke objavljate spet na drugi strani. Nekaterim nam je bilo povšeči stari list, saj je za stare v sedanjem NT malo branja. In zakaj ni več poročil s celjske tržnice?

Bralec iz Griž

ODGOVOR: Zakaj smo predstavili kroniko bolj zadaj? Ker smo želeli združiti vse tiste prispevke, ki so namenjeni drobnemu informiranju — vključno z radijskim in televizijskim sporedom. To vas pa res ne sme motiti. V NT poskušamo z vsebino zadovoljiti kar najširši krog bralcev, saj je časopis vam namenjen. Če vam kaj ni všeč, nam pišite, pa bomo o tem poklepetali.

BREZ KNJIG NI ŽIVLJENJA

Najprej vas vse v uredništvu tepo pozdravim. Tudi sama sem se odločila, da vam pošljem nekaj iz svoje literarne beleznice. V prostem času rada kaj napišem, pa naj bo to v prozi ali v verzih. Prosim vas, da če boste morda kdaj objavili, ne napišete mojega pravega imena, ker me ljudje preveč poznajo. No, pri drugi zgodbi lahko, pri prvi — ljubezenski, pa prosim raje ne!

Končala sem oblačilno šolo v Celju, sedaj sem zaposlena v Topru. Vpisala sem se tudi na tekstilno tehnično, seveda večerno, ker nisem dobila štipendije za redno šolanje. V prostem času se poleg pisanja posvečam tudi branju knjig, poslušanju glasbe, dopisovanju. Vse to pa je dovolj, ker imam razmeroma malo prostega časa. Brez knjig oziroma literature nasploh in glasbe bi se mi zdelo življenje prazno, dolgočasno, na kratko rečeno — ne bi mogla živeti.

R. K. Celje

LJUBEZEN — SKRIVNOST

Ne vem, kaj me je prišlo, da se tako rada oglašam. Sem pač sama in od časa do časa se nabere v meni nekaj misli in zdi se mi, da jih moram komu zaupati. Najprej seveda papirju in nato vam.

Že ko sem se vam prvič oglašala, sem vam povedala, da sem osamljena. A vedno ni bilo tako in moja rosná mladost ni šla mimo mene neopazno. Doživela sem marsikaj lepega, da pa o ranah srca ne govorim.

Tudi moja ljubezenska zgodba bi bila verjetno prav zanimiva, pa kaj, ko ima zame ljubezen mnogo lepši čar, če ostane skrivnost. Vsem pa upam na glas povedati, da sem tudi jaz bila preponosna, da bi se bila vsiljevala, če

prav je srce pokalo od bolečin. Danes pa se sprašujem, kje sem je mala moč, da sem vse prenesla. Do groba pa mi bo ostal na dnu srca zakopan prelep, a grenak spomin na prvo globoko doživeto ljubezen, ki pa ni vodila v zakon.

Vem, da smo vse žene srečne, a razočaranja in samote ne bi nobeni privoščila. Koliko krivičnega obsojanja ti namenijo ljudje, če si sam, da bi te pa kdo vprašal, če kaj potrebuješ — to je menda nečloveško?

Urška Uroš, Vrbovo 47, Sentjur

KJE OBRAT PREHRANE?

Tudi mi se vam oglašamo z dopisom iz TOLA na Planini pri Sevnici. Zelo čudno se nam zdi, kako to, da smo na Kozjanskem tako zapostavljeni. Oglašamo se vam iz TOLA in se sprašujemo, kako to, da ne bi zmagali na Planini skupno menzo. No, saj lahko vsak prizna, da je pozimi težko delati 8 ur brez toplega obroka, posebno še za tiste, ki hodijo po uro ali dve v službo. Zelo smo radovedne, ali res nimamo nobene možnosti, kakor to, da ostanemo pri mrzli malici. Nas je 40, v drugi tovarni jih dela 50 in so prav tako siromaki, kot smo me. Imamo prostor, ki bi ga bilo treba samo malo preurediti. Kuharja pa imamo tudi na voljo. Zalostno je tudi za šentjursko občino, da nam ne more omogočiti nekaj takega, kar si želimo. Se pač pozna, da smo na Kozjanskem res najbolj zapostavljeni — mladi in stari ljudje.

Delavke tovarne TOLO, Planina pri Sevnici

ODGOVOR: Kaj pa vaša sindikalna organizacija? Za prehrano delavcev je zadolžena tovarna. Ste se o tem že kaj menili?

KAJ JE RES?

Prosimo, da v skladu z Zakonom o tisku in drugih oblikah informacij objavite naslednje:

O ODNOSU UREDNIŠTVA

V vašem listu Novi tednik, št. 42 z dne 19. 10. 1972 ste na strani 5 v rubriki — Bralci pišejo — objavili pismo bralca, ki se je podpisal s Prižadeti iz Loke pri Zumu. V navedbah, ki jim je dal naslov O odnosu učitelja, obtožuje učitelja naše šole, da je z besedami, ki so dobesedno navedene, vzel učencu veselje do šole.

Ker smo ugotovili, da so obtožbe v pismu neosnovane, vi pa ste jih nepreverjene objavili in s tem prizadeli ves kolektiv šole, se sprašujemo, kje je vaša odgovornost do zakonsko napisanih norm o tisku in drugih oblikah informacij, in kje je vaš odnos do kolektiva in učiteljev, ko se tako lahko odločite za objavo nepreverjenih obtožb.

Osnovna šola »Franja Vrancina«, Slivnica pri Celju, ravnatelj Ivan Jager

Odgovor: Ker se zavemo naše odgovornosti, smo iz pisma črtali vse konkretne obtožbe. Pustili pa smo ime šole, ker našo rubriko gradimo na zaupanju in tudi dajemo možnost objave vsem objektivno kritičnim pismom. Ko smo brali vaš odgovor, smo bili prepričani, da boste najprej zahtevali izvirnik objavljenega pisma. Kako ste mogli zapisati, da so obtožbe neosnovane, če pa ne veste, koga zadevajo? Ali pa morda veste? Z željo, da zadevo razčistite, smo vam poslali prepis originala pisma. Naš novinar pa se bo v bližnji prihodnosti oglasil pri vas, kar bo omogočilo konkretni razgovor o delu, življenju in konkretnih problemih šole.

NAŠ — VAŠ TEDNIK

Vsak dan je na publicističnem trgu med drugimi tudi mnogo raznovrstnih časopisov in revij. Človek je zasičen z različnimi informacijami in drugimi vestmi. Med vso kopico pa obstajajo tudi lokalni časopisi, z novicami iz domačega kraja. Včasih smo ljudje seznanjeni z najrazličnejšimi problemi po svetu, za tiste ki pa se pojavljajo v naši bližini, pa največkrat ne vemo. Zato se mi zdi lokalni časopis velikega pomena pri reševanju družbenih problemov ter vsem tistem, kar jih zanima in kar je prav, da tudi zvedo iz svojega okolja. Tako je tudi v Celju na razpolago veliko časopisne literature. Za Celjane pa je najbrž, poleg drugih (Delo, Večer) najbolj zanimiv in težko pričakovani Novi tednik ob četrtkih zjutraj. Kar takoj ob pogledu in prebiranju prvih strani lahko ugotovimo, da je NT v zadnjem času vidno napredoval v oblikovnem kakor vsebinskem pogledu. Celjanom ta časopis pri-
naša tisto, kar si želijo. Obveščeni so o nesrečah, gospodarskih ukrepih, delu raznih organizacij, spoznavajo svoje sosesčane, srečujejo križanko, prebirajo športno stran itd., itd. Lahko bi še naštevati in hvaliti ta naš časopis, ki ne sme biti časopis tistih, ki ga urejajo in pišejo, temveč časopis vseh

ČAS BEŽI, TODA VOJNA SPREMLJA ČLOVEŠTVO!

Čas beži... Spomini na preteklost so le še kot privid na nekaj tujega, nclepega, ali pa morda ostanejo kot barva mavrice.

Dolgo je že od tistega dne, daleč je tisti večer, ko se je zgodilo...

Hodim. Počasi, obotavljajoče po poti. Gledam pod noge ljudem. Hitro stopajo.

Počasi dvignem pogled navzgor. V očeh začutim lepo bolečino. Ta vrvež, ta množica ljudi, ki hiti navkreber, ki požira metre, kilometre. Včasih se ustavim in spet pogledam po ljudeh. Enolični obrazi, toga telesa. Mudi se jim, vendar kam? Vse hiti, trudijo se, da bi dohiteli nekaj minutice svojega dne.

Ali ni to smešno? Meni se ne mudi, dunes ne... Sedaj obujam misli na vojno, na razdirano vojno, ki je nekoč divjala na naših tleh in ki še danes divja v nekaterih deželah sveta.

V meni se oglašajo pesem, pesem brez besedila, pesem, polna solza, obupa. Kriki ljudi so me zloмили v nesrečno dekle, njihovo govorjenje in obup sta me zbegala. Črne noge teptajo po razbrzdanih telesih, njihova moč je vkleula ljudi v obup. S sveta se poseljavljata Stane. Zapustil je svet, v katerem je delil nesrečo s svojimi bližnjimi. Njegov tovariš stoji nepremično ob svoji ženi poleg njega. Svojim očem ne more verjeti, kaj se je zgodilo. Nekoliko se je oddalnil od žene, ne da bi jo spustil iz rok, gledal jo je z vprašujočimi očmi, iz katerih je sijala bojazan. Premišlja, da ne sme nikoli pozabiti, da ljubezen raste in upada, da je zdaj bogata in sijoča, zdaj spet uboga in nepotešana. Človek mora skozi viharje, da spozna kaj je dobro.

Ni več mogel gledati njenega obraza, ni več mogel ustavljati koraka. Misel na ločitev mu je nenehno spreletavala srce. Ravno kar so se sovražnikovi lovci sprehajali po jasnem nebu. Še zadnjič sta se objela. Vzdihnil

bralcev — Celjanov, Smarčanov, Zalčanov, Sentjurčanov, Konjičanov, Laščanov, Mozarčanov in drugih.

Ob vsem tem razmišljanju o Novem tedniku pa se mi zastavljajo naslednja vprašanja, ki bi morda časopis in njegovo aktualnost še povečala:

1. Zanimivo bi bilo razmišljati o izdajanju NT dvakrat na teden. Tako bi novice in vesti bile »sveže« in aktualne. Marsikdo bi jih raje prvič prebral v Tedniku, kot pa da jih ostali časopisi pri-
nesejo že nekaj dni prej.

je in jo še enkrat z veliko nežnostjo privil k sebi. Z letala se vsipajo krogle... Letijo v vsak skrit kotiček, tudi okoli njiju krožijo. Stiskata se. Zdaj je v njunih srcih samo še misel, kako bi se rešila. Toda rešitve ni. Krogle zadenejo njuni telesi in ju razcefrajo na drobne kose. Nič več ni bilo bolečin, strahu in groze, vse se je nekam daleč premaknilo. Prihajala je smrt, edina trdna pravica. Tolikokrat sta se z njo že srečala, a vedno se je umaknila. Danes pa je njen smeh tako kruto resničen.

Ali mora biti res tako, da življenje človeku nekaj da samo zato, da slej ali prej izgubi? Resnica je, da laže lažnik do zadnjega diha in da krade tat do svoje smrti, toda morilec je človek samo enkrat v življenju. To ni resnica. Zakaj še danes človeška roka mora nedolžne otroke; ne, tega ne morem več gledati... Ne prenesem otroških oči, ki me prosijo pomoči, vendar sem nemočna, ne morem jim sasma pomagati.

Vse to, kar se dogaja, ni nič proti večnosti. Je življenje neuničljivo? Poraz in zmaga nas spremljata že od davne. Nihče ne ve vnaprej, kaj mu bo prinesla zmaga, kot tudi ne, kaj mu bo prinesel poraz. Marsikdo se tolaži z domnevo, da je poraz včasih lahko koristnejši od zmage.

Velik znanstvenik je izrazil, da je naloga zgodovine sedaj, ko je izginil onostranski svet resnice, da vzpostavi resnico tega sveta. Kadar človek nima nikogar, komur bi se lahko od srca razkril, je najboljše, če se pogovarja sam s seboj. Mora odkriti nekaj, kar mu daje moči in mu vrača zaupanje.

Pisatelj, ki se mu je med NOB rodilo novo veliko literarno delo, je zaključil z naslednjimi besedami:

»Umrirno tu, sredi teh gora! Gore so večne! Drobni ljudje so le utrinek minljivosti!«

ROZIKA KUGLER

2. V Novem tedniku pogrešam komentarje posameznikov o pogledih na razna odprta vprašanja v družbi in problemih v našem okolju. Prav tako je premalo polemičnih prispevkov. Kaže, da se z vsem, kar se dogaja, strinjamo?

3. Ne želim, da bi NT pisal in prenašal kratke vesti iz zunanje političnih dogodkov, ker imamo zato druga hitrejša sredstva. Prav bi bilo, da bi NT pisal komentarje o nekaterih svetovnih gospodarskih, vojaških, političnih, kulturnih in drugih problemih.

4. V NT pogrešam prave zabavne strani. Premalo je samo križanka in odlomki romanov. Mislim, da bi bilo prav, da bi začeli z raznimi karikaturami, zbadljivkami, šalami ipd.

Viki Kranjc, Celje

Odgovor: Vabimo bralce, da potrdijo mnenje tega pisanja ali pa z njim polemizirajo, če ne soglašajo z vsem navedenim. Radi bi spodbudili več razpravljanj o sedanjih vsebini NT. Potem pa bomo o nekaterih načrtih in problemih spregovorili tudi mi.

MOJA LJUBEZENSKA ZGODBA

»Marjana, spoštujem vas! Prosim, sedite in pripovedujte.«

»Zena bo kmalu prišla,« je dejal bogati inženir meni, delavki velike tovarne.

Iz službe sem hitela vedno sama. Za sodelavke nisem imela časa. In tudi sicer, kdo bi poslušal njih prazno besedičenje in golo razgaljanje vsakodnevnih skrbi in nevednosti. Delala sem najdlje ali pa se najhitreje oblekla in že je moj pogled objel lepoto brez monotonega ropotanja. Nad mestom se je vzpenjalo nizko grčevje in tja v jesensko barvitost se je potapljalo moje oko. Hvaležna sem bila vsemu svetu, da sploh živim in smem z občutki uživati čudovite slike naše domovine.

Na poti do vrta sem srečevala vašega sina. Začel me je pozdravljati. Sprva sem molčala. Iz njegovih globokih resnih oči je sijala neuklonljivost in naklonjenost. Razmišljala sem: pozdrav in nič več. Njemu to ni bilo dovolj. Kljub težavam mladost ne more ostati hladen kamen in v meni se je tajalo. Svet je postal še lepši, rože na oknih niso nikoli tako lepo cvetele, sonce ni poprej sijalo lepše. Stekle so besede sanj in hrepenenja. Znala sem govoriti o naravi, z njo čutim in živim. Predala sem se valovom mojih skritih želja, da bi spoznala človeka, zvestega kot smreka v gozdu.

Vaš sin se mi je zdel takšen. Živela sva v sanjah. Ni bilo besed o poltici, ki ga opravičujata, o starših...

Skope minute skupnega sanjarjenja mu kmalu niso več zadostovale. Vrglo naju je z oblakov v stvarnost. Začela so se vprašanja in za njegove predsodke nemili odgovori. Morala sem se iztrgati iz njegovih študentsko lepih rok in stečji v vrtec po sestro, ki sem ji mati. Nikoli mi ni sledil.

Ko so se na jasnem nebu zbirali prvi beli oblaki, je on začutil hrapavost mojih dlani. Temu so sledila vprašanja in v silih očeh se je pojavila senca. Smreka v gozdu se je majala, korenine so načeli črvi človekovih predsodkov. Zdal se mi zdi železen pozlačen lonec. Moja izobrazba, ki se kaže ob stiku z ljudmi, je rasla iz samoizobraževanja in neizmerne podedovane ljubezni do narave. In to je on ljubil. Sedaj, ko me je spoznal, se mu zdi, da sem ga resnično ogočevala. Najbrž je mislil, da sem vzgojiteljica. Tudi sem, a ne poklicna. Vzgojam s srcem in ljubeznijo, ki mi jo je podarila pokojna mati.

»Vse mi je zaupal o vajini ljubezni,« je dejal inženir. »Iskal sem v sinu izvir napačnega pojmovanja. Toda, on je trden kot skala. Ljubi vas, a obenem sovraži. S sabo mora razčistiti sam, to je za oba najbolje.«

Gospa je prišla iz bolnice z mojo sestro v naročju, zato male nisem našla v vrtcu. Dvojna bol je legla name z vso težo, a bila sem ji kos. Ne obsojam fantovega zvišenega ponosa, ker sem ob njem postala samozavestnejša. Tudi življenje je šola, ne samo knjiga in diploma.

O. S. Lemberg

Celje

PRIPADNIK JLA — OBČAN

Ni naključje, da je bila minule dni pod vodstvom predsednika celjske občinske skupščine, inž. Dušana Burnika seja med predstavniki skupščine, občinskih družbeno političnih organizacij, JLA in predstavniki drugih organizacij, ki sodelujejo v pripravi na splošni ljudski odpor. Ni naključje zato, ker je ta pomenek sprožila skupna težnja po še tesnejšem medsebojnem sodelovanju in skupnem obravnavanju vseh problemov, ki zadevajo eno ali drugo organizacijo, pa imajo med vsemi vendarle stične točke.

Ugotovili so, da je kljub dosedanemu uspešnemu sodelovanju še veliko možnosti za njegovo razširitev in popestritev. Vsa debata se je vrtila okoli spoznanja, da je tudi pripadnik JLA občan in

da ima vse možnosti in pogoje, da se aktivno vključuje v družbeno, politično in ne nazadnje družbeno življenje kraja ali mesta, kjer trenutno živi in dela. In prav ta ugotovitev je bila tista, ki je sprožila več predlogov za boljše in aktivnejše delo pripadnikov JLA v javnem družbenem življenju. Seveda pa to niso edine skupne točke. Gre tudi za sodelovanje z gospodarskimi delovnimi organizacijami, za skupno reševanje urbanističnih in prostorskih vprašanj, za sodelovanje mladit, tako tistih, ki trenutno nosijo vojaško uniformo, kot onih, ki delajo v gospodarstvu, družbenih službah ali obiskujejo različne šole. Povezanost problemov je tako tesna, da ni moč postaviti ločnice, kje se končajo naloge enega in začnejo obveznosti

drugega. Ta povezanost se najbolj zrcali tudi v vzgojnem vprašanju. Ko so na posvetu med drugim sprožili tudi vprašanje vojaške ali vojakove discipline, se je hote ali nehote pojavilo še vprašanje, kako je bilo z vzgojo in družbeno aktivnostjo, recimo nediscipliniranega vojaka, v času pred vstopom v JLA. Kaj so zanj napravile mladinske, športne in druge organizacije?

Izredno hvaležno je bila sprejeta pobuda, da naj se tudi celjski dom JLA vključi v družabno in kulturno umetniško dogajanje mesta in okolice. Dom je že doslej dosegel nekaj izrednih uspehov in ni nikoli zapiral vrat pred civilnimi organizacijami.

V nizu problemov, ki so se odpirala, je bila izrečena tudi kritika na račun prepo-

časnega reševanja nekaterih urbanističnih in prostorskih problemov, ki zadevajo enote JLA in s tem tudi življenje v mestu.

Cetudi se bodo v takšnem sestavu še dobili, so se vendarle odločili za ustanovitev posebne komisije, ki naj bo zlasti povezovalca skupnih nalog in pobudnik še tesnejšega sodelovanja. Ne gre za poriranje zidu med eno in drugo stranjo, ker ga sploh ni, marveč za še večjo povezanost pa tudi za uveljavitev rednega in sistematičnega skupnega dela. In ker ti problemi v mnogih primerih zadevajo mlade, je škoda, da se pomembnega razgovora ni udeležil niti en predstavnik občinske konference Zveze mladine iz Celja.

MB

Šolstvo

MALA ŠOLA IN RAZLIKE

O »mali šoli« je bil v zadnjem času govor na dveh družbeno pomembnih organih. Najprej so o njej spregovorili na svetu za šolstvo pri občinski skupščini, zatem pa še na zadnji seji izvršnega odbora temeljne izobraževalne skupnosti v Celju. Na obeh sestankih se je kot rdeča nit vlekla misel, da smo v našem šolskem sistemu z organizacijo »malih šol« napravili velik korak naprej v takolimenovanem izenačevanju štartnih osnov otrok za šolo oziroma življenje.

Vsem, ki tudi le bežno spremljajo našo šolsko prakso, je znano, da sedanja šola, takšna, kot je, vzgaja povprečnega Slovence, daje iz šolskih klopi z visokimi ocenami tudi marsikakšnega poprečnega učenca ter na drugi strani s slabimi ocenami »opremljenega« nadarjenega otroka. To je vsekakor odvisno od socialnega in kulturnega okolja, v katerem otroci živijo. Zato v redno šolo prihajajo učenci z zelo različnim predznanjem,

da o pomoči, ki jo imajo doma, ne govorimo.

»Mala šola« tega prehoda v marsičem še ne izenačuje. Pedagogi v prvih razredih z veseljem ugotavljajo, da je delo bolj izenačeno, da s snovjo lahko hitreje napredujejo in da bo tudi tistih, ki so »obsojenih« že zaradi štartnih razlik za osip — bistveno manj. To pa je veliko, več skoraj, kot so si načrtovalci v začetku predstavljal.

Razumljivo pa je, da ima vsaka nova oblika v svojem začetnem zagonu določene težave, ki jih bodo šolski organi morali čimprej rešiti. Na eni strani so to programi dela, ki jih je potrebno v tej učno-vzgojni obliki dodelati tako, da bodo osnova za nadaljnje delo v redni šoli in spremljanje zlasti v prvem razredu razpored učne snovi glede na program in znanje, ki ga učenci prinesejo iz »male šole«. Drugo pa so prostori in kadri. V celjski občini je bilo kar 32 oddelkov »male šole«, v katerih se je »šo-

lalo« 720 otrok. »Mala šola« je trajala od 92 do 100 ur, kar predstavlja praktično obiskovanje šole trikrat na teden v več kot treh mesecih. Pri tem drugem bi bilo prav — saj o koristi te šole, ki bi naj postala celoletna, nihče ne dvomi več, da bi bolj naravno pričeli misliti na prostore in na vzgojo tega kadra, ki se naj šola na pedagoški redni ali vzgojiteljski šoli. Pedagoški delavci prvih razredov ali vzgojiteljske enostavno tega dodatnega bremena ne zmorejo več!

Ob tem pa je pobuda celjske izobraževalne skupnosti, da bi že s prihodnjim šolskim letom na nekaterih podeželskih šolah pričeli s celoletno »malo šolo« izredno vzpodbudna. Na teh šolah so prostori, o potrebah za temi oblikami pa ni treba posebej govoriti. Potrebni so le kadri, denar za te, pa pravijo na celjski izobraževalni skupnosti, da bo! In prav je tako!

J. Zupančič

PEŠEC OB CESTI

Preteklo nedeljo so proti večeru našli ob cesti na Teharjih pri hiši številka 52 pešca IVANA KAJDNERJA, 36, iz Šentjanža nad Storami. Ležal je tako, da je imel nogi na vozišču na desni strani ceste v smeri Štor, telo pa je bilo na bankini z glavo na travniku. V bolnišnici so ugotovili, da ima pretrés možganov, udarec v hrbet in rano na glavi. Verjetno ga je zbil vozič, ki naj bi peljal iz Celja proti Štoram.

Uprava javne varnosti v Celju zato prosi vse, ki bi karkoli vedeli o nesreči, ali pa so bili celo očividci, da to takoj sporočijo postaji milice v Celju.

turizem

Postojanka na Gori Oljke

IZ HRIBOLAŠČEVEGA DNEVNICA

Izpred lične železniške postaje v Smartnem ob Paki (zgr. 1954) nas planinski potok usmeri naravnost pod vznožje Gore Oljke. Obidele markacije bi kazalo osvežiti vsaj v korist tistim, ki jih bo prvič zamikalo sem gor. Toda, čakajte: pot označujejo tudi zavržene cigaretné škatlice in ovitki Kiki bombonov... Ne boste zgrešili.

Po dvajsetih minutah smo za zadnjo domačijo, ki pripada še dolini (Podgora št. 51). Z ovinka, ki zavije v strmo hosto, se nam odpre prvi razgled: na desno plečate Mozarske, zadaj levo od njih skalnati sklađ Savinskih, spredaj dobroveljske, z jesenskimi barvami obarvane partizanske hoste, pod njimi Smartno in okolica, dolina, pripravljena za zimski počitek...

Cez dobre pol ure odkar smo zapustili dolino, prispemo do drugega ovinka. Skromna domačija (Podgora št. 52), opuščena kapelica, razpotje. Slutiš, da so se tu v zgodnjih jutranjih urah v letih 1941—1945 sestajali partizanski kurirji, si izmenjali naročila in v službi osvobodilnega boja odbrzeli na vse strani: ali nazaj v dolino proti Mozirju, na drugo stran v revir, v Šaleško dolino pa proti Paškiemu Kozjaku ali še dalj proti Pohorju...

Ura še ni minila in že smo na vrhu. Dosedaj najpopolnejši, a že preskromen Orožnov vodič po Celju in zaledju (Celje 1948) omenja Oljko kot razgledno točko, ki nudi prekrasen razgled; čeprav je visoka samo 734 m, pogled z nje svobodno plava preko doline in preko gora. Da, treba bi bilo prebiti na tem vrhu ves dan, od jutra do sončnega zahoda in še čez, da bi se lahko prepričali, v katero stran in ob kateri uri je pogled najlepši...

In kod se bomo vrnili? Na voljo so nam markirane poti v Polzele, v Velenje oz. Šoštanj. Toda, le zakaj vedno po starih potih?

Od poti proti Velenju oz. Šoštanju, pri domačiji Dobrič št. 33 se bomo spustili na desno navzdol po kolovozu, ob vinogradih in pod sadovnjaki, skozi svetle listnate hoste. Prelep gričevnat svet, ki vabi tudi slikarja. Tudi tod se pride do polzele železniške postaje. GG

V ŠENTJURJU NI PRENOČIŠČ

V Šentjurju so že nekaj let nazaj zelo aktualni pogovori o možnem razvoju kmečkega turizma. Šentjur ima kot občina nekaj izredno lepih krajev — Planina, Dramlje, Ponikva, Dobje — vendar do njih vodijo slabe ceste in le redki so tisti, ki se samo zaradi izeta odločijo za obisk teh krajev. Na žalost! Vsak kraj ima svoje privlačnosti. Izreden, vendar prav toliko tudi neurejen, je stari grad na Planini. Tu so še ribniki, umetno jezero, gorce in še bi lahko naštevali.

Vendar niso ceste edino, kar »tepe« razvoj šentjurskega turizma. Gostinstvo je v občini zelo slabo razvito, tako z vidika nujenja uslug kot opremljenosti posameznih lokalov. Še pred nekaj leti je bilo na območju občine 28 gostiln, letos jih je še samo dvajset. To ne bi bilo hudo, če bi lahko te preostale gostilne zadovoljile izletnika. Zadovoljijo lahko žejnega popotnika, bolj redke pa so tiste, ki lahko ugodijo s toplo hrano tudi lačnemu človeku. Gostilničarji v Šentjurju pravijo, da se jim navadno ne izplača pripravljati tople hrane, ker je pre malo interesentov. Res pa je, da jih več ne more biti, ker so se ljudje navadili, da ne zahtevajo tople hrane zaradi prepričanja, da te nimajo v gostilni. Vendar

je že tako, zadovoljen gost pove prijatelju, ta drugemu in obisk je tu. Poleg tega je nudenje gostinskih uslug na nizki ravni, predvsem v odročnih gostiščih zaradi slabe kvalifikacijske strukture gostinskih delavcev, saj ima le 20 odstotkov vseh ustreznost strokovno izobrazbo.

Prenočitvenih kapacitet v občini praktično ni, saj razpolagajo le z osmimi ležišči. Res je, da pričakujejo močan porast izletniškega turizma z izgradnjo ceste Ornelica—Planina, vendar kaj več ne bo mogoče prav zaradi pomanjkanja urejenih prenočišč.

Skratka, v Šentjurju bodo morali krepko zavijati roka-ve, če bodo hoteli razvijati resnični turizem. M. S.

OCENA SEZONE

Pred dnevi je bila običajna jesenska seja celjskega izobraževalnega in turističnega društva, na kateri so v osrednji točki dnevnega reda ocenili letošnjo turistično sezono. V tej analizi so namenili glavno pozornost Celju in ugotovili, da je bilo samo v mestu do konca avgusta letos 26.136 nočitev domačih in 11.549 nočitev tujih gostov. Skupaj so torej nastili 37.685 nočitev. Ti podatki so izredni in razveseljivi.

ANICA VITEZ

Premiera. Gledališki oder se je odel v luč, v dvorano je prodrla igralčeva beseda. Zunaj v veži pa še zadnji obiskovalci mrzlično skušajo dobiti vstopnico. Na drugi strani blagajniškega okna

je obraz Anice Vitez, ki že štirinajst let v Slovenskem ljudskem gledališču v Celju prodaja karte, skrbi za vpisovanje vseh abonmajev, kdaj pa kdaj za trenutek prevzema dežurstvo v vratarski loži.

Potem skuša ustreči vsem, tistim, v prvi vrsti parterja, in tistim, ki se stisnejo na galerijo. Tako ni čudno, če je med tistimi ljudmi, ki jih pogrešamo, kadar jih ni. Če jo bolezen priklene na posteljo in ni tistega umirjenega glasu in prizadene ne roke, ki trga karte iz bloka.

Anica je prišla v gledališče pred štirinajstimi leti iz preprostega razloga. Ze od nekdaj je imela rada gledališče in čeprav, kot sama rada potrdi, ne bi nikoli za noben denar stopila na odrske deske, živi s kolektivom. Živi s tisto gledališko besedo in kretnjo, ki daje živost in

specifičnost Talijinemu hramu. Prizadeta je, če kdo po predstavi reče kakšno gorko na račun igre. Živi z igralci, ker pravi, da je kruh, zaslužen na gledališkem odru z znojem in prizadevanostjo, ki ni pri ljudeh vedno tako cenjena, kot bi morala biti. Zato odločno trdi, da če bi imela deset otrok, ne bi nobenemu priporočila igralstva.

V Celje je prišla s Frankolovega, kjer je tudi doma. Prej je še bila štiri leta v Loki pri Zusmu in dve leti v Dobrni. Zdaj se je na Celje tako privadila in ga vzljubila, da ga ne bi zamenjala za nobeno drugo mesto. Samo to venomer ponavlja, da bi morali imeti ljudje, pa ne samo v Celju, drugačen odnos do kulture sploh, ne samo do gledališča. To, da obraz se ji razvedri, ko pove, da je v zadnjih letih obisk v gledališču

obrazi

zelo dober, mnogo boljši kot prej. Še posebej pa je razveseljivo dejstvo, da je med obiskovalci mnogo mladine. Vse to je razvedri in prijetno je spoznanje, ko vidi, da tudi njene besede pri gledališki blagajni, ki vabijo nove abonente, najdejo plodna tla.

Naj končam to kratko pripoved o Anici Vitezovi z njenimi besedami, ko pravi, da gledališča ne bo nikoli zapustila. Leta, ki jih je še preživela v gledališču, ni tista, ki jih še bo, so izoblikovala odnos med njo in hišo velike kulture. Odnos, ki ustvarja rezultate, ki so vez med dogajanjem na odru in tistimi, ki to dokazuje spremljajo v dvorani. Tu vmes je Anica, ki s svojim delom vzpostavlja prvi stik občana z gledališčem.

O nekem poslanstvu

Ni jih bilo malo, ki so skeptično sprejeli odločitev, da bodo v Prizren odšli igralci Zvezarja Celje-Store ravno z Remčevim »Mrtvim Kurentom«. Morda je bil njihov dvom v samem začetku morda celo malce opravičljiv. Resnično bi bilo optimistično pričakovati, da bodo na daljnem Kosovu poznali običaja našega kurentovanja in sploh izvor tega »spoganskega« običaja. Vendar temu v celoti ni bilo tako.

Skupina je pred odhodom dala tiskati lične programe z vsebinsko obrazložitvijo samega običaja kurentovanja in nato še celotno vsebino predstave po dejajih. Vsak obiskovalec predstave je dobil pri vstopu v gledališko dvorano takšen program. Oči so zelo pazljivo prebirale vrstice, iz katerih jim je vstajala podoba Kurenta, problematika kmečke drame in vse tisto, kar je bilo povezano z dogajanjem na odru.

Marsikdo se je zazri ob tem prebiranju, ker ni mogel takoj dojeti vsebine vsega, kar je dočel. In če mi je dovoljeno izreči bojazen, da je Prizren pričakoval od »Slovenca« statično komorno dramo, je bilo njihovo presenečenje še toliko večje. Nekateri niso razumeli jezika, toda igralci so z odlično igro, s kretnjami razkrivali tudi te neznane plasti odrskega dogajanja. Za vse obiskovalce predstave »Mrtvega Kurenta« pa je bila ta uprizoritev brez dvoma eksotična. Impresivnost »kurentovske« oprave je bila velika. Prepričevalna in enkratna. In ko je Kurent oblekal mrtev in ko so se zbrali okrog njega z mrtvaškim zvonjenjem velikih zvoncev še ostali Kurenti, se je z obrazov gledalcev umaknila tista negotovost, ki je za drževala še zadnje trenutke odrešitve, spoznanja, čeprav le slutene vsebinske teže.

Trenutek je premostil negotovost. Vzpodbudil je k razmišljanju. Podal je novo podobo delčka zgodovine, etnološke znamenitosti nekega malega naroda na severu Jugoslavije. Zbližal je množico in ta trenutek je pomenil razdaljo tisoč sto kilometrov, ki nas ločijo od Prizrena.

Igralci so tako ponovno žrtvovali delček sebe, ali kakor to konvencionalno imenujemo — svojo notranjost. Zar in prizadevnost pri igranju jim nista utrujala misli. Vse je bilo tako spontano, da tudi kakšen nepremišljen vzklík iz dvorane ni niti za trenutek zmotil svečanosti, ki jo je ustvarila igra prizadelih amaterjev. Vsa ta njihova ljubezen do Kurenta, svojega amaterskega gledališča, do konplomerata narodnosti v dvorani je bila sprejeta v ovciji in aplavzu, ki se ga ne bi odrekli niti največji mojstri, ki gradijo prepotrebno katedralno zgradbo človeškega umetniškega ustvarjanja.

S tem pa je tudi poslanstvo omenjene igralske skupine in izvajanja dela bilo opravljeno v celoti in temeljito. Ali kakor včasih rečemo: seme je padlo na plodna tla.

DRAGO MEDVED

dobra knjiga

najboljši prijatelj

Razgovor z dirigentom

Več vzgoje mladim

Pogovarjati se z mladim dirigentom Antonom Kolarjem, ki je debitiral prejšnji teden na celjskem koncertnem odru, je pravi užitek. Predvsem zaradi tega, ker kljub mladosti razlaga predvsem svoje poglede na svet glasbe in dogajanja okrog njega. Govori premišljeno in ne pove več, kot je treba. Pa tudi ne manj. Čeprav pravi, daraje govori »z glasbo« kot z besedami.

Anton Kolar je maturiral na celjski gimnaziji leta 1959. Omeniti je treba, da se je že v tem času aktivno ukvarjal z glasbo, pel je v gimnazijskem zboru, istočasno pa vodil še gimnazijski orkester. (Kar ni mogel verjeti, da imamo na celjskem radiu še sedaj shranjene posnetke tega okteta). Študije je nadaljeval v Ljubljani na srednji glasbeni šoli, nato pa na akademiji kompozicije in dirigiranja. Ves čas študija v Ljubljani je sodeloval tudi kot pavkist v orkestru SF, istočasno pa tudi pri študentskem komornem orkestru. Kot štipendist je nadaljeval študije v Hamburgu, kjer je diplomiral ter nato še služboval v Düseldorfu kot korepetitor v operi. Na razpisano mesto asistenta v Slovenski filharmoniji se je javil letos septembra in na tem mestu doživel tudi svoj dirigentski debut ravno na celjskem koncertu.

»Kakšna je perspektiva mladega dirigenta?»

»Tudi tu bolj ali manj velja pravilo 'boja za obstanek'. Imamo namreč zelo skromno možnost uveljavljanja, saj imamo pravzaprav v Sloveniji le tri ali štiri orkestre, ki potrebujejo profesionalne dirigente. In pri tem je jasno, da imajo zagotovljeno eksistenco le najboljši.«

»Si imel ob tvojem prvem nastopu, in to ravno v domačem kraju, kakšne posebne občutke?»

»Moram priznati, da so to zelo lepi občutki. Posebno še zaradi tega, ker sem koncert

pripravil v dokaj težkih pogojih, namreč pripraviti sem moral koncert v eni sami važi. Tako sem se moral res zanašati zgolj na svoje sposobnosti in pa seveda na spoštnost orkestra, da bo sledil moji interpretaciji.«

»Kaj pa misliš o mladi publiki in slioh o mladini in njenem zanimanju za resno glasbo?»

»Moram priznati, da sem bil na celjskem mladinskem koncertu presenečen nad tem, kako je mladina sledila izvajanjem orkestra in s kakšno zavzetostjo so tudi prisluhnili komentarju. Sicer pa mislim, da se vse premalo naredi za glasbeno vzgojo ravno v najmlajših letih, da ne govorim tudi o nekoliko preživetih oblikah glasbenega izobraževanja ponekod pri nas. V času študija v Nemčiji sem večkrat prisostvoval otroškim

koncertom. Otroke vzgajajo s koncerti že pri starosti osem let. Seveda v tem primeru ne moremo govoriti o velikih koncertih, saj gre pri tem za glasbo, primerno posameznim starostnim stopnjami. Taka »koncertna« vzgoja traja tudi deset let. Mislim, da bi morali tudi pri nas na tak način vzgajati koncertno publiko. Moram namreč reči, da me je malo razočaral obisk na večernem celjskem koncertu, saj se spominjam, da je bil včasih Narodni dom ob

takih prilikah poln. Sicer pa je to pojav tudi drugod po Sloveniji. Še najbolj vlečejo tuja zveneča imena.«

»Kakšna vrsta glasbe te najbolj privlači?»

»Vsak umetnik mora izhajati iz klasike. Kdor bo dobro izvajal klasiko, mu tudi moderna glasba ne bo delala preglavic, čeprav pri tej vrsti glasbe že skorajda ni več nekih meril in je vsaka moderna skladba že pravzaprav stvar okusa posameznika. Glasbeniki, ki so specialisti zgolj za en glasbeni stil, so bolj ali manj »sumljivi«.

»Kakšne ambicije imaš?»

»Postati dober dirigent. Zaenkrat sem še asistent, toda priznati moram, da imam zelo dober občutek za naprej. Malo je morda k temu pripomogel tudi celjski debut. Vili mi je namreč precej samozaupanja in orkester Slovenske filharmonije je tako odličen ansambel, da se ob njem lahko izpopolnim še bolj. Morda bom kasneje pomislil tudi na uveljavljanje v tujini, vendar le kot gost.«

»Si že kdaj pomislil na pedagoško delo, seveda v kolikor to pri tvojem poklicu pride v poštev?»

»Vsakega, ki je šel skozi nevedno najboljše šole, malo 'draži' misel na pedagoško delo. Tudi mene, čeprav zaenkrat na to ne morem misliti. Če pa bo priložnost, bom še nadaljeval s tako prakso, namreč s komentiranimi koncerti za mladino, kakršnega smo imeli tudi za celjsko mladino. Naj ob tej priliki tudi povem, da sem še danes hvaležen celjski glasbeni šoli, ki mi je dala zelo dobro podlago. Vem, da še danes delajo v slabih delovnih pogojih, vendar pa veliko dobrega nastane tudi v slabih pogojih. Vem pa tudi, da se v takih razmerah dela z veliko večjo voljo, kot pa ponekod, kjer so še kako odlične.«

»Hvala lepa in na skorajšnje svidenje na celjskem koncertnem odru.« E. GORŠIČ

Komu knjigo?

Letos praznujemo 100-letni ob Društva slovenskih pisateljev in po resoluciji UNESCO mednarodno leto knjige. Seveda traja to leto od 1. januarja 1972 in marsikdo se je že na tihem vprašal, bilo pa je tudi že nekaj javnih vprašanj, kako je s tem praznovanjem pri nas. Ne samo v Celju ali Sloveniji. Mišljena je bila celotna Jugoslavija in celotna mednarodna skupnost.

V iskanju odgovora je nastala nemajhna zmeda, saj je bilo sporno že to, kdo bo pravzaprav odgovarjal na takšna vprašanja. Tudi na slovo ni manjkalo in tako ni čudno, če so se nekateri čutili dolžne odgovoriti, nekateri pa so po največjo sprejemali položaj, ki je pri nas v zvezi z mednarodnim letom knjige vse prej kot zadovoljiv, čeprav je tudi to bilo rečeno.

Na takšno stanje je letos junija resno opozorila mladina na sarajevskem posvetu o zaposleni mladini in njenem deležu in ustvarjalnosti v našem kulturnem življenju. Karkoli že, pri nas v Jugoslaviji ni bilo na področju »knjige« storjenega niti toliko, da bi vse skupaj dobilo obeležje mednarodne praznovanja knjige. Zdi se, da je vse skupaj ostalo

v mejah prizadevanj kulturnikov v posameznih občinah. Knjiga je ostala tisto potrošniško blago, ki pride na vrsto šole za hišo in avtomobilom, kdor pa ima drugačen odnos do knjige pa mora dobro premisliti, če njegov osebni proračun prenese nakup kvalitetne literature. Zato se morda niti ne zavedamo dobro, kaj pomeni v sedanjem obdobju sanacija knjižničarstva, kaj pomeni kvalitetno posredovati kvalitetno literaturo. Da je to nov korak k odpiranju okna v svet, da je to vzpodbujanje človeka k nadaljnji izobrazbi in izpolnjevanju obveznosti tu di potem, ko se za nekom zaprla vrata srednje šole ali fakultete. Organizirane so bile tudi razstave. Toda zelo je vprašljivo, če je to dovolj, da bi se vsi približali spoznanju poslanstva knjige, kljub številnim drugim sredstvom vizualnega komuniciranja. Nismo dosegli, da bi knjiga pri nas bila deležna vsaj v njenem mednarodnem letu drugačnega odnosa — mislim tržnega, trgovskega, ekonomskega itd.

Vojte in prizadevnosti pri ljudeh ne manjka. Posebno ne pri tistih, ki delujejo v posameznih občinskih centrih, v knjižnicah. Toda vsi so istega mnenja, da bi mo-

ral še nekdo drug narediti mnogo več, da bi bila dobra knjiga dostopnejša tistim, ki jo najbolj potrebujejo. To pa je v danem trenutku mladina in vsi tisti, ki nimajo priložnosti vedno posegati po dobri domači in tuji literaturi. V tem mesecu bo tudi uredništvo Novega tednika v sodelovanju z nekaterimi občinskimi sveti Zveze kulturno-prosvetnih organizacij pripravilo teden srečanj s slovenskimi pesniki in pisatelji, ki bodo imeli vsak večer v drugem kraju literarni večer, kjer bo vsak udeleženec dobil v dar knjigo, v kateri bo tudi informacija, kdaj je odprta njegova matična knjižnica. Toda to je samo del prizadevanj približati ustvarjalce in bralce, približati knjigo našemu človeku. Toda kaj bo jutri? Ko bo konec mednarodnega leta knjige pa še na sam dan praznovanja ni bil slavljenec deležen niti ovele krizanteme? Tiste Cankarjeve »Bele krizanteme«.

Mislim, da bo morala celotna družba izoblikovati drugačen odnos do svojega »abarometra« mentalitete in razgledanosti! Predvsem pa tisti, ki bi morali to storiti pred in v samem mednarodnem letu knjige.

D. M.

iz dnevnika slg

Nedavno je bila v upravnih prostorih gledališča majhna slovesnost, na katero so bili povabljeni trije letošnji olimpijci NATASA URBANČIČ, metalka kopja, MIRO KOCUVAN, sprinter, oboja člana Kladivarja, ter JOŽE URANKAR, član celjskega tekoatletskega kluba. V zahvalo za njihovo delo in uspehe v športnem življenju jim je upravnik gledališča Bojan Stih ob navzočnosti direktorja Kulturne skupnosti Celje Djura Kislingerja in drugih gledališčnikov podaril permanentne vstopnice za letošnjo sezono.

Nekaj dni zatem, 17. oktobra pa je praznoval 60-letnico tehnični vodja gledališča, FRANJO CESAR. Praznovanje je bilo vse v znamenju njegove tihе osebnosti in skromnosti. Za njegovo dolgoletno delo (v gledališču je že od vsega začetka) so mu bila izročena darila, v besedah pa je bila izražena velika zahvala za njegovo neumorno sodelovanje in za vse napore, ki jih je vložil v delo v gledališču.

LJUBEZEN DRUGE POLOVICE Angleža Ayckbourn bo naslednja premiera, ki jo bomo lahko videli še ta petek. Komedijo bo v režiji Mileta Koruna uprizorilo Mestno gledališče ljubljansko. Občinstvo posebej opozarjamo, da bodo gostje igrali samo v okviru celjskih abonmajskih predstav in zato prosimo vse, ki se letos niso abonirali, pa bi želeli videti to uprizoritev, da si čimprej priskrbiijo proste sedeže pri predstavah, kjer so še na razpolago.

Koncert orkestra SF

Uspel debut

S simfoničnim koncertom orkestra Slovenske filharmonije se je preteklo sredo začela letošnja koncertna sezona v Celju. Leto bo letos vsebovalo sedem abonmajskih koncertov, ki se bodo zvrstili vsak mesec po eden, program pa je izbran tako, da bo zadovoljil najširši krog ljubiteljev resne glasbe.

Na prvem koncertu je debitiral mladi dirigent Anton Kolar, sicer Celjan, ki je sedaj asistent dirigenta orkestra. Toda tako, kot se nam je predstavil prejšnjo sredo, vse kaže, da ne bo dolgo le asistent in da je slovenska glasbena umetnost dobila v svoje vrste izvrstnega interpretata simfonične glasbe. Že v »Serenadi« Benjamina Ipavca, ki je bila na koncertu prva na sporedu, smo lahko spoznali, da dirigent dobro pozna vse fineše dirigiranja. To se je potem lahko opazilo tudi v odlično izvedenem Mozartovem koncertu za klarnet in orkester s solistom Igorjem Karlinom. Lepa Mozartova klasicistična glasba je prevzela vse poslušalce, morda je le nekoliko motilo

nesprazmerje med orkestrom in solistom, kar pa je največ posledica majhne dvorane Narodnega doma, ki za simfonične koncerte le ni primerna. Višek koncerta je bila vsekakor Brahmsova simfonija št. 4. To je, eno najtežjih del romantične glasbene literature in v njej se je mladi dirigent Anton Kolar res izkazal. S subtilnostjo in velikim smislom za gradacijo stavka je vodil orkester preko vseh čeri, ki so nastavljene kot past v tem romantičnem delu mojstra Brahmsa. Zato buren aplavz ob koncu koncerta ni bil zgolj pozdrav Celjanov Celjanu, ampak predvsem zahvala za lep glasbeni večer in spodbuda za nadaljnji vzpon tega mladega dirigenta.

Omeniti moramo še, da je orkester popoldne priredil tudi skrajšani koncert za mladino. Ta koncert je dirigent sproti komentiral in s svojim zanimivim pripovedovanjem pritegnil mlade poslušalce k poslušanju in spoznavanju svetovne glasbene literature.

Gostja iz Sovjetske zveze

Celjski koncertni poslovalnici je za drugi abonmajski koncert uspelo angažirati odlično pianistko iz Sovjetske zveze Oksano Jablonskajo. Ta slovita pianistka je Celjane navdušila že v lanskem letu, sedaj pa jo bomo lahko slišali v dvorani Narodnega doma v sredo, 8. novembra.

Umetnica je dosegla že več odličnih uspehov tudi na raznih glasbenih tekmovanjih. Glavne značilnosti njene interpretacije so drznost in ne-nehno iskanje. Kljub zavidi-

ljivim uspehom stalno širi svoj repertoar. Njeno igranje je tehnično toliko dovršeno in temperamentno, da navduši tudi tisto občinstvo, ki sicer v tovrstni glasbi ni najboljše podkovano. Na svojem celjskem abonmajskem koncertu, ki mu bo dodala še dva mladinska, bo gostja iz Sovjetske zveze izvajala dela svetovnih mojstrov, predstavila pa bo tudi nekaj del manj znanih sovjetskih skladateljev.

EG

Vrtiljak dogodkov

REGIJA

Mladi varčevalci

V okviru prireditev na čast meseca varčevanja, ki jih je pripravila celjska podružnica ljubljanske banke, je v središču prejšnjega tedna predsednik celjske občinske skupščine, inž. Dušan Burnik, sprejel predstavnika pionirskih hranilnic in njihove mentorje s celjskega celjskega območja.

Srečanje je bilo prisrčno, saj so takšni tudi otroci, ki so tokrat pripovedovali o svojem delu v šolskih hranilnicah.

O delu pionirskih hranilnic je najprej spregovoril šef službe za posle s prebivalci pri celjski podružnici L.B. Aleksander Videčnik, za tem pa so imeli besedo pionirji. V pomenku so sodelovali tudi mentorji. Ko pa je besedo povzel gostitelj in se mladim in njihovim vgojiteljem zahvalil za izredno prizadevnost pri ustanavljanju hranilnic, je med drugim obljubil, da se bo zavzel za večje ustanavljanje pionirskih hranilnic tudi na celjskih šolah. Saj pri tem ne gre toliko za samo varčevanje kot za vzgojo in celo za prve korake mladih samoupravljalcev.

Ob sklepu sprejema je mladim in njihovim spremljevalcem žestil k dnevu varčevanja še direktor celjske podružnice ljubljanske banke, Zdravko Trogar.

M. B.

CELJE

Politična šola po novem

Komisija za idejnopolično usposabljanje pri komiteju občinske konference ZKS Celje pripravlja v letošnji izobraževalni sezoni politično šolo v nekoliko spremenjeni obliki. Politična šola bo namenjena predvsem neposrednim proizvajalcem in jih bo spodbujala za konkretno delo v samoupravnih organih in političnih organizacijah. Šola bodo začeli v prvih dneh decembra. Program šole namreč predvideva tri cikluse predavanj, ki bodo trajala po štiri dni. Prve štiri decembrske dni (dopolodne in popoldne) bodo slušatelji govorili o samoupravljanju in vlogi ZK, prvi teden v januarju o ekonomskih problemih in prve februarjske dni o nekaterih drugih temah (religija, socializem kot svetovni proces, znanstveno tehnološka revolucija in samoupravljanje itd.). Slušatelji bodo dopoldne predavanja poslušali, popoldne pa bodo razpravljali in praktični nastopi. V politični šoli bo 40 slušateljev.

SL. KONJICE

Solidarnostni sklad

V torek dopoldne je bila 33. seja občinskega zbora in 34. seja hora delovnih skupnosti občinske skupščine v slovenskih Konjicah. Na seji so med drugim razpravljali o predlogih sveta za komunalne zadeve in urbanizem, o skupnem predlogu sveta za kmetijstvo in gozdarstvo ter sveta za imanje in proračun ter o predlogih za volitve in imenovanja. Na skupščini je bil sprejet odlok o ustanovitvi sklada za družbeno pomoč v stanovanjskem gospodarstvu. S tem bo zagotovljeno hitreje reševanje stanovanjskih problemov v konjski občini, določeno pa bo tudi, kateri občani bodo deležni delne namenskega standarda. Odlok o natančnem oštevilčenju objektov, ki so določeni za odstranitev, predpisuje tudi denarne kazni od 100 do 200 dinarjev, če kdo ne bi dopustil označitve objekta, določenega za odstranitev s posebno tablico, za objekte, pri katerih je bila vpisana izmenjava v zemljiško knjigo o njihovi odstranitvi, ne pripada nikakršna odškodnina, če pride do razlastitve za splošne družbene namene. Skupščina je sprejela še odlok o cestninah za kmetijske traktorje in traktoriste prikopanke (za leto dni bo znašala do 250 dn, odvisno od moči traktorja).

Konjska občinska skupščina je še imenovala komisijo za regionalni družbeni plan celjske regije. V komisiji so Jakob Zidanšek, Franc Dobnik, Franc Adamlje, Bogo Hasenbihel, Tone Turnšek in Daniel Kromčker.

DOBRNA

Za zdravnika ni meja

V soboto popoldne se je v dvorani zdraviliškega doma na Dobrni srečanje zdravnikov—anestezistov Slovenije in avstrijske Štajerske, nato drugo strokovno znanstveno srečanje zdravnikov—anestezistov Slovenije in avstrijske Štajerske.

Ta manifestacija mednarodnega sodelovanja zdravnikov je pomembna tudi zaradi njene odprave svetovnosti. Le-ta je namreč izvenica brez sledu nacionalne neprisrčnosti in zagrizenosti, v konstruktivno sodelovanje med narodom z obeh strani Drave in Mure.

Med osebnostmi, ki so prireditve pozdravili, so bili poleg predstavnikov zdravstva obeh narodnosti še avstrijski generalni konzul iz Ljubljane, jugoslovanski generalni konzul iz Gradca ter predsednik celjske občinske skupščine inž. Dušan Burnik. Pozdrave je sklenil predstavnik avstrijsko-štajerske zdravstvene službe, rekoč najprej v slovenskem, nato v nemškem jeziku, da zdravnik ne sme poznati državne meje, njegov cilj je le pomoč bližnjemu, ne glede na njegovo državno ali narodno pripadnost.

V duhu iskrenega stanovskega tovarštva je v uvodnem delu prireditve izgovoril tudi: pesem celjskega komornega moškega zbora, dirigent Egon Kunej je od mnogih avstrijskih udeležencev, očitno dobrih poznavalcev glasbe, sprejel zelo laskava priznanja z odkrito željo, da bi zbor radi slišali tudi v svoji deželi.

G. G.

Naše šole vsepovsod

„PODPRTI“ Z UPANJEM

Je morda že kdo pozabil na osnovno šolo v Šmarju pri Jelšah, tisto staro šolo, ki je našla svoje oddelke v nekdanjem sodišču letos januarja, ko je zgrmel strop, po čistem naključju mimo otroških glav, so prigrmele tudi obljube. A žal res samo prigrmele, kajti ponovno je potrjen star pregovor »veliko grmenja malo dežja«. Toda na šoli niso izgubili upanja. Delo poteka normalno v nenormalnih pogojih. To pa zaradi volje, dobrega obiska otrok v šoli in zadovoljivo rešene kadrovske zasedbe na šoli.

Dan se je kopal v soncu in vse je bilo tako, kot da na zemlji, ki jo tlačimo, ni žive duše, ki bi imela še tako majhen problemček. Toda žal, temu ni bilo tako. Spustim se po Halerjevem klanu v Šmarje pri Jelšah in na levi strani ceste ugledam šolo. Tisto, v kateri sem letos v začetku januarja splezal po lestvi s prašnega podstrešja v razred, kjer je le golo naključje ohranilo življenja celemu 8. b razredu, kjer je objektiv mojega fotoaparata zarisal na film posledice neke dotrajanosti, posledice nekega stanja. In vsi, ki so takrat videli sliko porušenega razreda, so obljubili, morda celo preveč.

Jože Jakuš, ravnatelj šole, je pospravil z mize cel kup

čepprav jih je polovica iz kmečkih družin.

NJIHOV VSAKDANJI ŠIHT

Zgodaj, zelo zgodaj se otrok na Sladki gori spusti po stezi, ki vodi k postaji šolskega avtobusa. Pešači približno eno uro. S postaje ga avtobus odpelje ob 6.10 in je v Šmarju ob 6.30. Tam čaka eno uro v čakalnem razredu pod nadzorstvom dežurnega učitelja na pouk. Malico zaužije šele ob deseti uri. Čeprav bi se mu že zjutraj ob prihodu v šolo prilegel požirek tople kave ali čaja, kos kruha. Domov se vrača iz Šmarja ob 13. uri in pride na Sladko goro ob 13.45 — pa

sa ne drži več. Glavni vzrok za mentalno prizadetost otrok je to, da je takšen otrok vedno sam, nihče se niti pogovarja ne z njim in ko pride v šolo spravi skupaj le nekaj besed in stavkov, nima pa razvitega čuta za razmišljanje, sklepanje...

IN KAJ BO ZDAJ Z OBLJUBAMI?

No, načrti za prvo fazo gradnje so narejeni in že tudi plačani. Samo denarja zdale, pa pravijo v Šmarju, da bodo potrpehli. Drugo leto naj bi pričeli z gradnjo nove šole... Otroci so marljivi in radi hodijo v šolo. Ko je prišla komisija za raziskavo materiala, je pregledala tudi

Ravnatelj Jože Jakuš

posebne šole in tako so prizadeti otroci skupaj v razredu z ostalimi. Samo v Šmarju je to urejeno. Sreča je v tem, ker na šolo v Šmarju ne poznajo kadrovskih problemov. Zasedba je dobra, 14 profesorjev in predmetnih učiteljev in 17 učiteljev. V času, ko so drugod množično odhajali učitelji iz šol, so dobili v Šmarju še enega. Res, za stanovanja pa je kritično. Toda tudi tukaj upajo, čeprav je upanja malo. Edino vrtec ima lepe prostore, kjer 30 otrok brezskrbno preživlja ure odsotnosti od doma.

KAJ BI POMENILA NOVA ŠOLA?

Odgovori so konkretni. Pomenila bi dobre pogoje za pouk, kabinete, telovadnico, oddelke za posebno šolo, kuhinjo za pripravljanje toplih obrokov, kajti v sedanjih utesnjenih prostorih kuharica že danes počenja na enem samem štedilniku prave čudeže, da pripravi malico. Nova šola bi pomenila tisto svetlobo v sodobnih učilnicah, da bi tudi tamkajšnji otroci imeli pogum zapisati v šolski nalogi, da bodo inženirji, piloti, zdravniki. Da ne bo njihov zadnji sen biti avtomobilist. Že nekaj let se nihče ni vpisal po končani osemletki v Šmarju na kakršnokoli šolo kmetijske stroke, pa čeprav vsi izhajajo z izrazito kmetijskega področja...

In morda bi nova šola pomenila mnogo za vse tiste pogoje, ki jih tolikokrat radi naštevamo pri načrtovanju sprememb sedanega stanja na Kozjanskem. Zato se Šmarčani ne ozirajo zaman preko železniških tirov na ono stran, kjer naj bi nova šola stala. Pravijo, da je tam najlepši prostor v Šmarju, kjer bi se moralo zgraditi nekaj novega, kar bi jim veliko pomenilo. Resnično veliko

Besedilo in slike: DRAGO MEDVED

Šolski avtobus je pripeljal otroke s Sentvida

svoje šolske pisarije, kjer sem na hitro opazil tudi načrt novega voznega reda za šolski avtobus. In potem mu ni bilo težko začeti pripovedovati o šoli in njenem življenju. Tudi ga ni zmotil trenutek, ko je tajnica z valjeno kretnjo postavila pred naju skodelico kave.

ENA ŠOLA, DVE ŠOLI

V Šmarju so zgradili osnovno šolo leta 1878, spodaj v trgu. Tu, na vrhu klanca pa so postavili istega leta sodniško poslopje, ki je služilo svojemu namenu do konca druge svetovne vojne. Potem so ga priredili za nižjo gimnazijo. Potem smo dobili osemletke in tako je v spodnji šoli ostal pouk nižjih razredov, v zgornji pa višjih. Tako je še danes. Šola je bila samostojna, pred tremi leti, ko je bila izvršena reorganizacija, pa je šola dobila še štiri podružnice.

Tako danes obiskujejo višje razrede osemletke v Šmarju otroci iz Lemberga, Kristanvrha, Sladke gore in Sentvida. Takrat so dobili tudi šolski avtobus, ki prevažal otroke iz omenjenih krajev v Šmarje. V zgornji šoli je šest prostorov, v spodnji pet. V teh prostorih se zvršča 26 oddelkov. Prej je bilo v zgornji šoli osem prostorov, pa se je v enem zrušil strop, drugega pa so prav tako zaprli zaradi varnosti učencev.

Otroci radi hodijo v šolo in je zelo malo izostankov,

spet uro hoda in prestopi prag domače hiše ob 15. uri. Potem ga doma čaka delo, naloga, nekaj malega ostane za učenje. Toda otroške oči so utrujene, veke se zapirajo...

Od 26 oddelkov ima šmarska šola kar pet oddelkov posebne šole. To pomeni, da obiskuje od približno sedemsto učencev kar šestdeset učencev posebno šolo. To je deset odstotkov, republiško povprečje pa je 2,5 do 3 odstotke. Torej v Šmarju veliko, preveč... In vzroki? Alkohol ni na prvem mestu in tista fama, da otroci pridejo »na delanje z jabolčnikom«
že v šolo, za Šmarje že nekaj ča-

spodnjo šolo in odkrila katastrofalno stanje. Vse razrede so takoj podprli in otroci so zdaj kot v gozdu. Premikajo glave na levo in desno, da bi videli, kaj tovarišica piše po tabli, da bi videli njene ustnice, kako izgovarjajo besede učenosti, ki si jo morajo zapomniti. Tam so s tramovi tiste tri minute do tragedije iz letošnjega januarja podaljšali za nedoločen čas... V zgornji šoli so izgubili dva prostora, pa zdaj prevažajo učence iz dveh nižjih oddelkov v Sentvid, da imajo višji dovolj prostora v Šmarju. Nova šola bi rešila vrsto problemov. V podružnicah ni prostora za razrede

Podprta učilnica. Izhod v sli.

Njihovo življenje je materinstvo

VELIKO SMO PRESTALI

JERA BREZNIK iz Lače ob Savinji, po domače kar Rmščeveva mama, že deset let živi v vasi. Z možem sta tod kupila hišo in se preselila na stara leta v vas. Na kmetiji so ostali mladi. Jera se še danes z bridkostjo spominja prvih dni v vasi, neznosno ji je bilo dolgčas. No, pa se je privadila. Čeprav še ne popolnoma...

Danes 75-letna Jera Breznik je svojega moža spo-

»Kako pa je bilo med vojno?« smo jo vprašali.

»Kako? Vse sorte je bilo, v glavnem pa smo kar veliko prestali. Partizani so se pri hiši stalno zadrževali in marsikatero noč sem kuhala žgance ali pač karkoli je že bilo, da so se najedli. Pri nas je bila tudi partizanska apoteka, vodili sta jo dve partizanski apotekarici. Ena je bila pri nas pol leta, druga pa štiri mesece. Imeli smo jo

konje. Skratka vse, do zadnjega repa. No, pa tudi to smo prestali. Enkrat, ko smo šli na Riharjevo po ovce, pa sem mislila, da bo po nas. Nemci so bili vsepovsod in rekli so, da bodo vsakogar ustrelili, ki se ne bo doma držal. Mi pa smo morali po ovce. Tudi to se je srečno izteklo. Prizanašali pa tudi otrokom niso. Kadar so prišli na Rmšče, so vedno najprej otroke spraševali o partizanih. Sreča, ničesar niso povedali, drugače ne vem, kako bi se končalo.

Sedela mi je nasproti in kar videl sem jo v mislih, kako se vrti po hiši tam gori na Rmščem, kako skrbi za otroke, za hišo, gospodinjti. Videl sem jo, kako streže partizanom in verjetno je pri tem mislila na to, da podobno kot ona tukaj, druge matere strežejo njenima sinovoma, ki sta se pridružila partizanom.

Vprašal sem jo, če bi šla nazaj na Rmšče in hitro mi je odgovorila, da pod nobenim pogojem ne! Tu ji je sedaj kar lepo, če z boleznimi se otepa, posebno noge ji nagajajo. Sicer pa je še vedno dobre volje in razpoložena, posebno še takrat, kadar jo obiščejo njeni vnuki, ki jih ima že petindvajset.

Le tako naprej Rmščeveva mama, korajžno in pogumno, pa boste tudi bolezen še premagali. S pomladjo se vse spremeni, boste videli!

Berni Strmčnik

znala, no, pobilže seveda, ko se je ženil pokojni Martinc, pa mu je Rmše bil za družico. Na očet je zaneslo tudi njo in tu sta se pobilže spoznala. Poročila sta se, ko je med vojno prišel na dopust, potem pa je kot mnogi drugi zašel še med koroške borbe. Prvi otrok se je rodil še naslednje leto in vseh skupaj jih je bilo deset. Devet jih še živi, le Jerovčnica je umrla in zapustila sedem otrok.

kot člana družine, če bi slučajno Nemci kaj preveč spraševali. Tudi ranjence smo imeli pri hiši. Nek partizan, z imenom Ciril, je ležal pri nas več kot deset tednov, imel je prestreljeno nogo, pa ni mogel naprej s svojo enoto.

»Kako pa je bilo, ko so se pri hiši oglašali Nemci?«

»Najhuje je bilo takrat, ko so nam pobrali vso živino. Odpeljali so pet krav, trideset ovac, štiri junce,

Ali poznate svoj kraj?

(13)

Zgornjesavinjčani, bolj malo poznate Ljubno ob Savinji. Nekaj odgovorov smo sicer dobili, vendar niso bili vsi pravilni. Tudi Lače, Zalec in še kaj drugega ste »spoznali!« Torej, izmed tistih, ki so vedeli, da je bilo to Ljubno, smo izžrebali tele: 30,00 din prejme Zvenko Tkavc, Dol Suha 5, Rečica ob Savinji; 20,00 din prejme Jožefa Tostovršnik, Radmirje 62, Ljubno; 10,00 din prejme Julijana Tratnik, Dol 49, Gornji grad. Nagrade vam bomo poslali po pošti.

Potrudite se malo, saj se spleča. Tudi tri pravilne odgovore, s katerimi boste spoznali današnji kraj, bomo nagradili. Odgovore pošljite do ponedeljka, 6. novembra, na naslov: Uredništvo Novega tednika, Celje, Gregorčičeva 5.

slovenija avto

POD TO STREHO BOSTE
KUPILI VAŠE VOZILO
IN VSE KAR POTREBUJETE ZANJ

— avtomobili: ZASTAVA, TOMOS CITROEN, NSU

— rezervni deli: ZASTAVA, TOMOS CITROEN, NSU in ŠKODA

— rezervni deli za kolesa in motorje

— avtoelektrični material

— akumulatorji in avto gume

— skratka vse, kar potrebujete za vaš avto

Jana prinaša srečo!
vsak teden žrebanje:

NAGRADE TEDNA
kuhinja **•SVEA•**

EDINA PRAVA SLOVENSKA SVEDINJA JE KUHINJA **•SVEA•**
v 12 kolih bo izžrebanih 9 kuhinj Beta standard
2 kuhinje Zala special I in 1 kuhinja Zala special II
10 luksuznih damskih koryčkov iz pravega usnja s
kompletno kolekcijo lepote. Manjaret Astor

100
100 janih gospodinskih kompletov
predstave in namizna garnitura - dva manjša in en
večji pri dve servise in dva podstavka za kozarce
in jo preprosto izžrebite in zadržite

Jana prinaša srečo!
vsak teden žrebanje:

studio št. delo

Jana prinaša srečo!
vsak teden žrebanje:

100 janih gospodinskih kompletov
predstave in namizna garnitura - dva manjša in en
večji pri dve servise in dva podstavka za kozarce
in jo preprosto izžrebite in zadržite

100 janih gospodinskih kompletov
predstave in namizna garnitura - dva manjša in en
večji pri dve servise in dva podstavka za kozarce
in jo preprosto izžrebite in zadržite

„TEDEN SREČANJ S SLOVENSKIMI PESNIKI IN PISATELJI“

13. novembra ob 19. uri
v Kostrivnici na OS

14. novembra ob 19. uri
v Braslovčah v mali dvo-
rni kulturnega doma.

15. novembra ob 19. uri
v Vitanju v kulturnem do-
mu.

16. novembra ob 19. uri
v Rimskih Toplicah v kul-
turnem domu.

17. novembra ob 18. uri
v Sentjurju v kulturnem
domu.

17. novembra ob 19.30
uri v Celju v Narodnem
domu.

Na literarnih večerih bo
sodelovala vrsta slovenskih
pesnikov in pisateljev, vsi
udeleženci pa bodo prejeli
v darilo knjigo. Knjige so
darovale slovenske založni-
ške hiše.

VEDNO MISLIM LE NANJE...

Kakšna sreča! Kako naj
jo izrazim, kako napi-
šem, ko pa besede ob
vzhičenju, ki me navda-
ja, ne pomenijo ničesar.
So prazne in puhle tako
kot... Ne, kot sosedi.
Moji sosedi so zlati ljud-
je. In le redki na tem
svetu imajo takšno srečo,
da živijo v tako čudovi-
tem okolju. Sreča, veli-
ka sreča!

Naj povem, v čem je
ta sreča. Naša soseska ži-
vi v čudovitem razpolože-
nju, prav takšno vlada v
velikem stanovanjskem
bloku. Moji sosedi, pa naj
bodo na desni ali levi,
spodaj ali zgoraj, veno-
mer skrbijo, da nanje ne
pozabim. Njihova skrb na
tem človeškem področju
je čudovita. Takrat, ko bi
naj človek zaspal po na-
pornem delu, se spomni
vsaj eden, da mora v dr-
varnico in na betonski
plošči, da odmeva še bolj,
nacepiti nekaj grčavih po-
len. Ko utihne to razbija-
nje, se vzbudi drugi in
vozi po parketu čudoviti
stroj. Smo pač v času
motorizacije, tehničnega
napredka. In ko se par-
ket zasteti v vsem svojem
sijaju, pridejo na vrsto
preproge. Čiste preproge
na lesketajoči parket. To-
da, da bi ljudje iz sose-

ske ne videli, kakšni ob-
laki prahu se valijo iz veli-
ke preproge, je najbolje,
da se to delo opravi v
pozni večerni urah. Ta-
ko nihče ne vidi prahu
in nihče ne dobi asocia-
cij na izbruh atomske
bombe. Zato pa poki
vzbujajo nič koliko sim-
patij. Kako lepo je, če
so večeri izpolnjeni s
takšno glasbo. Vsekakor
moderno. In spet ti mi-
si uhajajo k sosedom. Ni
jih moč pozabiti.

Tudi stopnice v bloku
so zo to, da ljudje po
njih hodijo gor in dol. Se-
veda, tako, da se zaveda
svojega položaja v ogo-
rni mravljišču, se te
stopinje spremenijo v gr-
menje. Kako lepo, zlasti
v času, ko kmetovalci ko-
maj čakajo na kapljico
dežja. In spet misel na so-
seda, čeprav spremljana
s krepkim dodatkom.

Kako čudovito brnenje
in kako prijetni hlapi se
širijo v višave tedaj, ko
vsaj eden od sosedov po-
žene svoj avtomobilski
motor in pritiska na
plin, da se očistijo vsi
ventili.

sosed sosedu

Trenutek v Prizrenu

NA SVIDENJE V THERANDI

Tisti »th« morate izgovoriti kot najbolj izurjen Anglež in če bi Londončani tako precizno izgovarjali omenjeni dve črki, ne bi bilo treba nikoli napisati Shawu Pigmaliona. Prizrenčani pa se ne trudijo mnogo, saj jim gre povsem gladko, pa še tujce naučijo z veliko mero potrpežljivosti. Sicer pa pomeni Theranda križišče in tako se imenuje tudi največji prizrenski hotel, v katerem smo stanovali nekaj dni. Da pa je to resnično križišče, nam je potrdil zadnji prijateljski večer, ko smo v kolu, držeč se za roke, plesali Albanci, Srbi, Turki, Hrvatje in Slovenci.

Ko smo stopili iz avtobusa, nas je v neposredni soseščini takoj pozdravila tipična ulica stare čaršije, razkošna z blatom in skopa z velikimi okni. Do hotela ni bilo daleč, a smo imeli kar prijeten sprejem. Pred poslopjem je sedel na svojem stolčku kar zajeten možakar in ko je videl napis na avtobusu, je ves vesel pričel vzklikati: »Zdravo bratje, zdravo, zdravo! Sprehen zi dojd, aj spik engliš, parla taliana, franse kapito.«

No, nič ni pomagalo, da smo mu razlagali, da se lahko pomenimo v kateremkoli drugem jugoslovanskem jeziku, samo z nemščino in angleščino naj nas ne muči. Pa smo dobili odgovor, da smo onemeli: »Vidiš ti mene, sam ja radio u Ljubljano na Tromostje, više od desete godine, pa naučio samo talijanski, ha, ha...! Ajde vamo, da vam čistim cipele!« In je zaplesal s košato krtačo po usnju, da se je zablesčalo, in ko je vse to strokovno še z mehko krpico obrisal, so bili kot novi. Potem se je na široko nasmehnil in rekel: »Daj, koliko očeš, džavo ga nosiš!«

Tako smo prišli v Prizren, v starodavno mesto, ki je imelo razvito svojo kulturo v časih, ko je učena zahodna Evropa komaj kaj vedela, da je tam doli, na tistem koncu sveta sploh kaj življenja. MESTO

Kakšen domačin bi celo pretiraval. A je čista resnica, da nudi Prizren turistu toliko različnih mestnih vedut, da si človek brez literature

in dobre strokovne razlage ne more sam nič pomagati. Še več kot zidovje pa govorijo ljudje sami in ustno in pisano zgodovinsko izročilo, ki je v teh krajih še posebej bogato.

V hotelu je sprejel našo gledališko skupino sekretar tamkajšnjih kulturnikov ali točneje rečeno sekretar Sureseta pozorišnih amaterov Jugoslavije »Večeri bratstva« Hilda Leskovali iz ulice Matije Gubca in ni potem cel dan jedel. Zvečer smo zvedeli, da je ramazan (muslimanski post). Toda pomagala mu je kosovska lozovača, prvovrstno žganje, kuhano iz najboljših vrst grozdja.

Prizren je bil slavnostno okrašen in povsod so bile zastave, na panojih pred hotelom in kulturnim domom so se bleščali veliki plakati in napisi o sodelujočih. Na dveh največjih džamijah smo videli pod vrhom minareta tudi lepo goreče lučke in smo mislili, da je to tudi zaradi nas. Pa je bil le signal, da naj verniki, muslimani, dokler gore luči, nikar ne jedo. Šele ko luči ugasnejo, smejo jesti. Sicer pa so imele male čevapčnice tudi brez njih dosti dela s pripravo telečjih čevapčičev, kakršnih so vajeni v Prizrenu.

S hotelskega okna je čudovit razgled. V ozadju veliki in moderni stanovanjski bloki, v ospredju stara albanska arhitektura, turška arhitektura in še polno nekaj drugih arhitektur... Na dvorišču stoji flat 1300, pri njem je sklonjena ženska mlajših let in v potočku, ki teče sre-

daj dvorišča, zajema vodo, da bo oprala avto. S priklanjanjem nima problemov, ker ne nosi min krila, temveč dimije. Takšne boljše, iz temnozelenega žameta. Sicer pa v Prizrenu nismo videli nobene »mlinice« in šele naslednji dan je prišla »pornoča« z Reke, ko so se pripeljale igralke reške »Čakavske scene«.

Nad mestom ždi veliko obzidje nekdanje trdnjave, ki je bila aktivna vse do leta 1919. Zgradili so jo še Iliri, ker Albanci so itak njihovi nasledniki. Najmočnejša je bila seveda v turških časih, po prvi svetovni vojni pa je utihnila, pa tudi Srbi so jo enkrat iz besa do Turkov močno poškodovali.

Pod gradom, ob reki Bistrici, ki teče skozi Prizren, je tudi hiša prve albanske lige. Gnezdo velikega upora proti Turkom. Ni ga človeka, ki ne bi poznal imena Skender Beg. Lahko bi ga primerjali z našim kraljem Matjažem, samo da je Skender Beg resnično vstal in dvignil meč nad Turki. Hiša je danes lepo oskrbovana, okolica vzorno urejena. Samo človeka ni nikjer najti, da bi jo odprl in kaj povedal.

Naš glavni vodič je bil Enver Dukagjini, profesor in magister geografije in političnih ved. Pri njem smo si prvi večer ogledali originalno turško hišo. Potem mi je naslednji dan kar v pidžami, ker je bila jutranja ura, razkazal še nekaj zanimivosti v soseski. O obisku v hiši njegovega očeta bom prihodnjič

V Prizrenu ne manjka takšnih prizorov. Na levi staro, na desni novo.

Takole je vsak dan pred tržnico.

obširneje pisati. In ravno Enver nas je opozoril na nekaj bistvenega. Namreč, povsod izreden vpliv turške kulture in religije, povsod pa se omenja tudi Skender Beg. Toda razlaga je povsem enostavna. Turki so jim v petih stoletjih svoje vladavine Islam vsi-

hili, sami pa so vzeli od njih vse, kar je bilo praktičnega, od kopalnic, nekaterih arhitektonskih znamenitosti, ki se odražajo predvsem v praktičnosti. Sovraštvo do Turka pa je ostalo — do tistega Turka, ki je s handžarjem drobil glave našemu človeku.

Pred veliko džamijo se nam ni treba sezuti in vsa sreča, saj v Prizrenu nekaj časa dežuje, nekaj časa pa sneži, da ima človek občutek vzornega dežurstva. Smo pred najpomembnejšo džamijo. Sezuti se nam ni treba, ker jo restavrirajo in so notri zidarji. To je hram velikega Sofi Sinan Paše. V cerkvi je velik napis v več jezikih in marljivo sem se lotil zapisovanja, da je bil Sofi Sinan Paša rojen v Silvii Albaniji in je otroštvo preživel v Carigradu. Potem je hitro napredoval, tako da je 1594. postal begler beg Budima, 1596. Egre, 1598. Anadolije, 1602. pa je postal glavni komandant obrambe Budima, dve leti kasneje pa že postane vezir in nazadnje namestnik velikega vezirja. Umrl je leta 1608 v Damasku. In ko končam s pisarjo, pristopi neki domačin in pravi, da sem zaman pisal, ker to vse skupaj ni nič res, ker so zadnja izkopavanja pokazala povsem nekaj novega in da še raziskujejo. Spomnil sem se celjskega gradu. In bojda to sploh ni tisti Paša, ampak da je bil glavni Hodža Sinan Paša, ne pa Sofi Sinan Paša. Zgodovinarji bodo zdaj ugotavljali, kako in kaj. Potem, upam, bodo tudi sneli tisto napačno tablo, ki je napisana v štirih

jezikih in v štirih barvah. O znameniti pravoslavni cerkvi »Bogorodice Ljevičke« sredi džamij bo drugič tekla beseda.

In ko se takole potepamo po Prizrenu še pod visom ogleda znamenitega samostana Studenica in Visokih Dečanov, o čemer bom pisal, smo vsi naenkrat enotnega mnenja, da bomo v te kraje še radi prišli. V turističnih uradih bomo prezrli velike plakate z Elifovim stolpom, Big Benom in Piso. Iskali bomo tiste z dažnijami in našimi imeni. V gorah, pa tudi na kaldrmi imamo neodkrite, neznane veličine, pa jih ne poznamo. In ko sem vprašal nekega Prizrenčana, čigar sin se je isti dan odpravil v Ljubljano k vojakom na lastno željo, mi je rekel, da smo oboji imamo nedokrite, neznane veličine, pa jih ne poznamo. In ko sem vprašal nekega Prizrenčana, čigar sin se je isti dan odpravil v Ljubljano k vojakom na lastno željo, mi je rekel, da smo oboji imamo nedokrite, neznane veličine, pa jih ne poznamo. In ko sem vprašal nekega Prizrenčana, čigar sin se je isti dan odpravil v Ljubljano k vojakom na lastno željo, mi je rekel, da smo oboji imamo nedokrite, neznane veličine, pa jih ne poznamo.

Ko smo odhajali, je čistilec čevljev vzklikal: »Gud baj, maj fronts, bračo, dovidžnja!« Potem smo odšli, zbegani, ker nismo došli vsega; vesel, ker smo videli toliko novega in prepričani, da moramo vedeti vse kaj več, če hočemo razumeti. Ne zidovja, ampak ljudi, ki so ustvarili to enkratno arhitekturo.

Besedilo in slike: DRAGO MEDVED

Džamija Sofi Sinan Paše. V njeni notranjosti opravljajo velika restavratska dela.

Značilna arhitektura. Hiša na sliki ima čudovito notranjo opremo, da človeku zastane dih. Prihodnjič več o tem.

Tekst in slike: BERNI STRMČNIK

Karel Grabeljšek - Gaber

PAGAT

Preprost človek je bil. Kmet. »Tako po razpadu Jugoslavije smo se začeli zbirati, da organiziramo odpor,« je pripovedoval. »Vsi smo si dali druga imena, pa še jaz nisem hotel biti izjema. Tisti mali močvirje na kartah mi je bil všeč. Tako sem postal Pagat.«

Oči so se mu zasmejele, ko je pripovedoval. Nikoli ga nisem videl žalostnega. Le kadar smo iz gozda opazovali kmete, ki so delali na polju, so mu oči nekam sanjavo begale po zoranih njivah.

»Veš, mi delovni ljudje nismo vajeni postajati. Kadar je delo, primi, pa če si še tako zgaran. Tu pa poležavamo. Tisti pohodni ponoči, to ni nič. Za delovnega človeka ni nič.«

Sedel sem k njemu. »Pripoveduj mi o domu, Pagat.« Takrat je postal res mehak. »Ravno sem začel preurejati dom. Sezidal sem hlev, nakupil živino. Na dolg seveda, pa bi že šlo.«

Za trenutek je umolknil in zbiral misli. Bal se je, da bi izpuštil kaj pomembnega. In njemu se je zdelo vse pomembno. O zemlji bi kar naprej govoril. Na desetine načrtov je nameraval uresničiti po končani vojski.

»Veš, pri nas drugače kmetujemo, kot v dolini,« je nadaljeval. »Stirideset jehov sem imel, pa sem komaj živel. Tam ni mahu. Njivo je malo. Večinoma so lazi, v njih raste nizka trava in kamenje. Preketo kamenje. Koliko sem ga izruval, pa ga ni zmanjkalo. Toda živino la. hko rešiš, samo dobro pasmo moraš imeti. Pred vojno sem nakupil same montafonke.«

Tudi mene se je polasčalo posebno čustvo. »Ko bo konec vojne, te obiščem.«

»Prej moraš z mano. Jedla bova žganec, o kakršnih se partizanom še sanja ne. Pokazal ti bom hišo, kjer so me hoteli sežgati.«

Žačel je pripovedovati, ka-

ko se je rešil v goreči hiši. Tak je bil Pagat. Kar sredi pripovedovanja je začel govoriti o kakšni drugi stvari.

»Vražjo srečo sem imel. Takrat smo bili domenjani pri Kolenčevih za sestanek. Prišli smo štirje partizani in smo čakali dekleta. Hiša je stala na samem in je bila prazna, ker so se Kolenčevi izselili. Kar nenadoma je za bobnelo po vratih. Planili smo kvišku. Kakih petdeset belinčkov je obkobil hišo. Ni bilo časa za premišljevanje. Bombe v roke in skozi okno. Brkin in Mitja sta planila prva, jaz sem hotel za njima. Pa me zgrabi Ludovik za suknjo. Da si ne upa, je dejal in me prosil, naj ga ne pustim samega.

Ludovik je bil mežva. Kaj hočeš, tudi taki so med nami. Seveda ga nisem mogel pustiti kar tako. Tovariš je le tovariš. Potem pa je bilo že prepozno. Onadva sta se

rešila le, ker sta nenadoma udarila.

Takrat sem mislil, da me bo konec. Toda živ nisem maral pasti belim v roke. Sklenil sem, da jim bom drago prodal svojo kožo.

Prilazil sem puško za strel in čakal. Samo spredaj so mogli priti v hišo. Kričali so, naj se vdam. K hiši pa se niso upali. Spustil sem nekaj strelcev, da bi jim pokazal, da se ne maram vdati. Poiskali so si kritje in se v polkrogu plazili za hišo. Z bombo sem jih čakal, če bi se priplazili izza vogala.

Nikogar ni bilo. Minute so se vlekle v neskončnost. Polasčal se me je nemir. Začel sem si, da bi bilo že vsega konec.

V oči me je začelo ščemeti kakor od dima. Ludovik je planil iz zadnjih prostorov. »Zažgali so hišo,« se je iztrgalo iz njega. Bil je ves bled od strahu.

Zdaj je bilo nesmiselno, da bi še dalje stražil pri oknu. Sel sem v zadnjo sobo, da pregledam položaj. Če bi okno ne imelo križev, bi se morda rešil. Zada je tekel potok, tik za potokom je bil gozd. Toda nisem mogel skozi križe. Plamen pa je objel ves zadnji vogal. Tam je bila skladišnica drv, ki so jo belci zažgali.

Vrnil sem se v prednjo sobo. Ludovik je bil preplašen na smrt. Sklepetal je z zobmi in silil, naj se vda. Nenadoma je planil v vežo, odprl vrata. Prijel sem ga

za roko, pa se mi je iztrgal. Zunaj se je zgrudil pod streli strojnice.

Ostal sem sam. Sedel sem k mizi in čakal smrti. Mislil so mi uhajale domov. Tako lepe načrte sem imel. Pred vojno jih ne bi mogel izvesti. Preveč so nas stiskali k tlom. Po vojni pa bo drugače. Tudi lazi bodo dajali kruha.

Zopet so mu oči nekam sanjavo begale v daljavo. Bal sem se, da bo začel govoriti o lazi. »Kako je bilo potem?« sem silil vanj.

»Dim me je dušil. Slišal sem kako je prasketal plamen vse bliže in bliže. Vrata v zadnjo sobo so se vnela.

Tedaj me je prišlo nekaj čudnega. »Živeti, živeti,« je kričalo v meni. Zdaj, ko se preobrača svet, se splača živeti. »Nasmehnil se je in malo tiše dostavil. »Za to novo življenje bi se splačalo tudi umreti. Toda ne na ta način, ko nemočen čakaš smrti, ko se ne moreš ubraniti, ko niti z enim strelom ne moreš prispeti k novemu življenju.

Vstal sem in kakor pijan taval v kuhinjo. Sla po življenju mi je vodila korak. Prilazil sem mizi in na mizo stol, ter začel lesti v dimnik. Saj poznaš naše kmečke kuhinje s širokim, odprtim dimnikom.«

Za hip je prenehal pripovedovati. Lotevala se ga je rahla razburjenost, kot bi znova doživljal strašne trenutke.

»Lezel sem vse više in vi-

še,« je nadaljeval. »Vročina je postajala neznošna, dim mi je silil v oči, v usta in me dušil. Z vsa močjo sem tiščal hrbet v eno steno, noče pa v drugo, s prsti sem grebel v hrpavi zid in stegnene saje. Vedel sem, da bo po meni, če me zapuste moči.

Noje so mi začele drhteti. Telo je popuščalo. Toda volja je bila močnejša od telesa. Laži so me klicale in gozd. Na dom sem se spomnil in zdržal. Potem je vročina pojenjala. Zlezel sem dol. Ljudje so šarili okrog pogorišča, belih pa ni bilo več.«

»Ne nisem maral umreti,« je po kratkem molku nadaljeval. »Rad bi bil zraven pri zadnjem obračunu. Potem pa se umaknem v svoje hribe. Novo hišo bo treba postaviti v vodnjak. In ženo bi rad popeljal na morje. Ko sva dobila sina, sem ji obljubil, da jo enkrat popeljem na morje. Toda, saj veš, dolg ni dal.«

Nasmehnil se je in dostavil: »Če pa mene ne bo, jo pa popelje sin. Zdaj že pomaga pri oranju.«

»Zagledal se je v kmeta, ki je z bičem priganjal vole. »Ne bi jih smel tepsti,« je mrmral. »Žival sama vleče, kolikor more, nikoli jih nisem pretepal.«

Vstal je, kot bi hotel na plan. Potem se je sesedel nazaj na stoli in se zamislil.

ZIMSKE GUME – SNEŽNE VERIGE – ZIMSKE GUME – SNEŽNE VERIGE

FERDO GODINA
BELE
TULPIKE

Roman poklanja bralcem
slovenija

avto

Automotor

CELJE

(6)

Molčala je. »Kaj je?« Stopil sem k njej in jo hotel prijeti. Nikoli nisem tega storil.

»Ne dotikaj se me,« je dejala mirno in z nizkim glasom.

Zadelo me je. Nisem se premaknil. Čakal sem samo, kdaj mi bo povedala kaj jo je pripeljalo štiri ure daleč po travi, prašni cesti in po vročem soncu.

Tako sva ostala nekaj trenutkov.

Nenkrat se je sklonila si pokrila obraz in zajokala. Prvič v življenju sem jo videl jokati. Jokala je molče in bridko. Srce mi je začelo močneje biti in težko sem dihal.

Sedel sem na divan. Veverica je skočila k meni kot vedno, kadar sem prišel v sobo.

Glavo sem položil v roke in se zazrl v tla. Iz kuhinje se je slišal pogovor žensk. Duh po jedi je postal neznošen. Zaprl sem okno.

Cez čas je začela vsa izmučena pojemat. Jok jo je utrudil. Končno se je zvrnila in pogledala v steno. Kakor da bi videla skozi njo. Oči so ji bile krvave in lica rdeča.

»Nisem molila, da bi te zato Bog rešil Suhih gor,« je govorila počasi.

»Matila«

»Molči! Ko ti bom povedala, kar sem nabirala med potjo, bom šla in me ne bo več sem. Tudi tebi ni treba priti domov.«

Srce se mi je trgalo. Svoje matere nisem mogel nikdar prepričati. Že od nekdaj je bila taka. Tiha je bila, a kadar

je govorila ona, je bilo, kot bi postavil zidove. Tudi ko sem postal duhovnik, se ni spremenila.

»Molim vsak dan, da te bom videla srečnega. Ti pa svoje zdravje uničuješ, piješ — groza me je — žensko imaš.«

Bolelo me je, da se je mati motila. Motila se je in motil se je plebanuš Cotlin, ki ji je to povedal. »Danes zjutraj, ko sem zvedela, sem pokleknila pred Najsvetejšim in sem prosila Boga, naj te raje vzame k sebi, kot da te omreži ženska.« Izmučila se je.

Popravila si je obleko in hotela iz sobe. Stopil sem pred njo, da bi jo zadržal.

»Pusti me,« je dejala trdo.

Spustil sem kljuko. Odprla je vrata in odšla.

Mnogo bridkosti sem ji prizadejal v življenju. Ko sem zdaj ostal sam, sem se vedno znova spraševal, čemu to. Ali sem res kriv? Imala dekan in plebanuš Cotlin pravico, da moji materi trgata srce, ko sem vendar nedolžen? Zasovražil sem oba. Zaradi matere sem ju zasovražil.

»Bog, veliki Bog, udari me s svojo pravično roko, toda moje matere nikar! Mati je brez kriev!«

Prišli so me poklicat h kosilu. Nisem se premaknil iz svoje sobe. V mislih sem spremljal mater na poti proti domu.

Pretekla je ena ura, narodve.

Pretekla je tretja ura.

V glavo mi je prišla misel, ki me je rešila muk.

Za materjo se odpeljem!

Sedel sem na motor. Drvel sem po prašni cesti, da mi je jemalo vid. Mater bom dohitel, svojo ubogo mater.

Vsa tega človeka sem pogledal, če sem ga prehitel. Motorček je enakomerno brnel. Sonce se je nagibalo. Tenka bela megla se je razgrnila nad travnike.

Moje matere pa ni bilo.

Ze sem se bližal poljski poti, ki je držala od državne ceste do Bistrice. Zmahnjal sem brzino in zaviral.

Srce mi je od veselja vstrepalo. Čisto pri vasi, tam kjer se je vlekle megla s travnikov preko poti na njive, je šla mati. Črna obleka se je odbijala od rjave trave. Komaj se je premikala. Tružna je bila.

Obrnil sem motorno kolo.

Vesel sem bil, da je spet doma. Daj Bog, da bi spregledala svojo zmofo.

Na dekanijo so začela prihajati pogosta pisma. Mnogo gospodov se je oglašilo pri nas. Tudi plebanuš Cotlin je prišel pogosto. Za kongres so bile velike priprave.

Izogibal sem se plebanušu Cotlinu. Če sem vedel, da je pri nas, se nisem premaknil iz svoje sobe. Z veverico sem se igral, ker nobenega dela, niti branja nisem bil zmožen, ko sem vedel, da je on v hiši. Nisem mu mogel odpustiti, da je moji materi prizadejal tako bolečino. In če bi bila resnica!

K materi sem se peljal skoraj vsak drugi dan. Potolažila se je sicer, toda tisti dogodek v Lendavi je bil vedno med nama. Nobeden pa se ga ni več dotaknil. Ko sem privozil k materi na dvorišče, je prišla na prag in v senci izabele je bila vedno moja zlata mati.

Vedno bolj pogosti Cotlinovi obiski na dekaniji so me vznemirjali. Prosil sem Boga, naj mi tega ne vzame za greh. Prosil sem ga, da plebanuša ne bi sovražil.

Pa nisem mogel. Mati, vsa obkrožana in žalostna, mi

je stopila pred oči, ko je prišel plebanuš. Ko je govoril zunaj, sem si ves jezen zatikal ušesa.

Dan za dnem sem slišal govoriti »kongres« in ime administratorja Grafiča. Postal sem pozoren. Ko sem nekod po kosilu ležal na divanu in se igral z veverico, sta v uti na vrtu dekan in plebanuš Cotlin spet govorila o tem.

»Kaj če bi administratorju Grafiču povedal, kar sem slišal takrat, ko je bil sestanek na dekaniji?« sem pomislil. Skočil sem pokonci, da je veverica v skoku pobegnila v gnezdo. Mogoče je tudi Grafič nedolžen. Bogue, kaj mu mislijo nakopati s kongresom na glavo. Če je nedolžen, naj se reši, zakaj bi trpel po krivem.

Nagel sem bil že od nekdaj. Posebno pa še zadnje čase, ko me je svet že toliko spremenil.

Odpeljal sem se proti Turnišču.

Administrator Grafič je bil neke za farofom. Strelal e golobe. Čuden je bil, to se mi je že zadnjič na sestanku zdelo. Njegova sestra, ki mu je gospodinjila, je prišla iz farofa. Obstala je na pragu, si zasenčila oči in me pričakala.

»Je gospod administrator doma?« sem jo vprašal, ko sem ustavil motor in stopil bliže.

»Je,« je dejala trdo. Nekaj nisem storil prav, to sem v njenem obnašanju čutil. »Tako pokličem gospoda plebanuša.« »Gospoda plebanuša,« je poudarila.

»Kako to,« sem se začudil sam pri sebi. »Saj je vendar administrator.«

Sestra ga je poklicala in on se je oglašil nekje v ogledalu. Prišel je s puško v roki in spremljali so ga psi. Bil je v sivi obleki, gologlav in v škornjih. Spomnil sem se, da je plebanuš Cotlin očital Grafiču njegovo nošo, škodljivo duhovniškemu ugledu.

Sel je čez dvorišče k meni. Bil je neprijazen. Niti senca dobre volje ni pokazal, ko me je zagledal. Takoj mi je bilo žal, da sem prišel.

Stopil sem proti njemu. Seznanila sva se. Seveda, to je bilo kratko. Kaplan pri gospodu dekanu v Lendavi ni bogve kako dobrodošel gost. »Kaj želite?«

Meni je bilo nerodno, nisem vedel, kako bi začel govoriti sredi dvorišča.

»Slišal sem v našem farofu nekaj o vas in o kongresu.« Gospod administrator se je spremenil. Puško je dal sestri, ki je šla mimo, mene je prijel pod roko in me peljal v svojo sobo.

»To je vaša živalca,« se je šalil, misleč moje motorno kolo, ko sva šla po stopnicah. V sobi mi je ponudil stol, odprl naoknice, da se je sonce razlilo po sobi.

Za trenutek je šel ven. Vrnil se je živahen, sedel mi je nasproti in me vprašal, kaj je bilo na dekaniji. V njegovih besedah ni bilo nič omahovanja, čeprav je bil prijazen.

Pripovedoval sem mu vse, kar sem slišal iz ute na našem vrtu, o Cotlinu, Jerabiču, salezijancih, o vreckah, o koruzi in pšenici.

Administrator je postajal včasih rdeč, včasih bled. Oči so mu zažarele, da sem se skoraj bal, če ne bo storil kaj nepremišljenega. Bil je iz sebe.

Sestra nama je prinesla na krožniku narezano šunko.

»Se vino prinesi,« je zapovedal administrator.

avtospreji: CAROSOL 40 - GUMIS - CROMIS - LEDIS - avtospreji

metijstvo

OBRAT ZA KOOPERACIJO

lišča združne zveze o katerih nejasnih vprašanjih V drugi polovici novembra bi bile razprave s kmeti

Od sprejetja zakona o ruševanju kmetov v združne organizacije združenega la in pogodbeni skupnosti minilo skoraj že pol leta, katere kmetijske organizacije pa še niso začele uresničevati njegovih določil. Kmetijske organizacije, ki v priidnjega pol leta ne bodo ilagodile svojega poslovanja vim predpisom, ne bodo gle še naprej sodelovati s neti.

Čas priganja kmetijske organizacije, da svojo kooperacijo uskladijo z novim zakonom. To pa ne sme uspravati netov, kajti tako prilagajanje bo sicer lahko običajno na l poti. To se že kaže v ne-terih kmetijskih organizacijah, ki pripravljajo neke remembe, niso pa se še od-ile, da bi uresničile vse, r je predvideno z novim za-inom. Zakon namreč prepua nekatere stvari v odloči- v kolektivom kmetijskih or- nizacij in kmetom, ki naj povezovali svoje dejavno- i v njih. Če kmetje ne bodo htevali svojih pravic, bodo katere stvari lahko ostale pri spremembi imen.

Zakon o združevanju kme- v je bil sprejet zato, da bi stvari izboljšale. Treba ga

je v celoti uresničiti. Zato je kmečka sekcijska pri SZDL Slovenije pripravila v sode- lovanju z združno zvezo, re- publiškimi odborom sindika- ta delavcev v kmetijstvu, re- publiškim sekretariatom za kmetijstvo in gospodarsko zbornico medobčinska posve- tovanja o pripravah za uve- ljavitev tega zakona. Na teh posvetovanjih so sklenili, da bodo kmetijske organizacije pripravile v nekaj tednih os- nutke organizacijskih spre- memb, proti koncu novembra pa naj bi bile o njih javne razprave s kmeti.

Na javnih razpravah naj bi razložili kmetom vsebino ce- lega zakona o njihovem zdru- ževanju in se ne omejevali le na osnutke reorganizacij, ki jih bodo pripravile kmetij- ske organizacije. Kmetje pa bodo morali paziti na nekatere pomembne stvari, o kate- rih so na terenu mnenja še različna, čeprav je združna zveza že sprejela ustrezna stališča.

Obrat za kooperacijo pri kmetijskem kombinatu mora imeti enake pravice kot kme- tijska zadruga, torej mora bi- ti temeljna organizacija zdru- ženega dela. O gospodarjenju in delitvi dohodka bodo od- ločali kmetje in le tisti delav- ci, ki bodo zaposleni na tak- kem obratu. Enako v kmetij- skih zadrugah, četudi koope- racija ne bi bila posebna te- meljna organizacija združene- ga dela.

Obrat za kooperacijo naj zajame ves odkup kmetijskih

pridelkov in živine ter prodajo materiala, ki ga potrebu- jejo kmetje, in ne le tistega, ki bo povezan s kooperacijo. Pri njem naj bo tudi vsa kme- tijska pospeševalna služba. Za njo se sicer ne bo potego- val nihče, ker ni donosna. Nekatere komercialne pa bi rade obdržale prost odkup, ki prinaša dohodke.

Razlike so tudi v mnenjih, kdo naj bi bil zadržnik ali član obrata za kooperacijo. Nekateri so le za večje ko- operante. Zakon o združeva- nju kmetov sicer pravi, da je lahko vsak, ki se ukvarja s kmetijstvom in je pripravljen sodelovati s kmetijsko orga- nizacijo. Bolj natančno pa naj bi določile kmetijske or- ganizacije s svojimi statuti. Združna zveza meni, da ne bi smeli zapirati vrat niti ta- ko imenovanim kmečko-de- lavskim družinam, če skrbijo za svoje kmetije enako kot drugi kmetje.

V nekaterih kmetijskih or- ganizacijah pravijo, da bodo največje težave pri razdelitvi sredstev na temeljne organi- zacije združenega dela. Obrat za kooperacijo bi moral do- biti vse prostore in opremo ter denarna sredstva, ki slu- žijo za odkup pridelkov in prodajo reprodukcijskega ma- teriala. Tudi kmetijske stro- je, ki so doslej služili za ko- operacijo ali storitve kme- tom. Gotovo se bo moči do- govoriti tudi o tem, če bo pripravljenost na obeh stra- neh.

JOŽE PETEK

Oseba tedna: **MARIJA OCVIRK**

PLANINE SO MOJ SVET

Našel sem jo doma. v kuhinji je ležala na diva- nu. K zdravniku hodi po injekcije, zadnje dni ji ni najboljše. Sicer pa, kdo bi ne imel težav, če se človek bliža osmemu križu. Mož Drago je naložil na ogenj, midva pa sva malo pokle- petafa.

»Zakaj vas je zaneslo na Hom, tisto nedeljo?«

»Ja šla bi, pa četudi bi morala po vseh štirih. Ime- li smo proslavo ob otvori- tvu krošne poti in peto ob- letnico doma smo prosla- vljali. Veste, dom se ime- nuje po mojem možu, ki je najstarejši član našega planinskega društva. «Je pričela pripoved Marija Ocvirk.

»Ste od nekdaj radi za- hajali v gore?«

»O seveda! Planine so moj svet. Včasih pa je to bilo čisto drugače. Pred vojno smo vsako leto šli s kolesom v Logarsko do- lino, od tam pa naprej v gore.«

»Ali morda v vašem pla- ninskem društvu tudi ak- tivno delate?«

»Da! Sem članica uprav-

nega odbora, pred tem pa sem bila štiri leta tudi bla- gajničarka. Aktivna bom, dokler bom mogla delati.«

»Bi radi še kam šli, v planine mislim?«

»Rada, rada, pa še kako. Na Korošico bi se rada šla, samo ne vem, kako bo kaj z zdravjem, imam težave.«

»Kaj pa je v Zabukovici kaj novega?« sem se po- zanimal.

»Kaj, napredujemo tako kot povsod. Imamo lepo cesto, trgovina je v redu, mesar pa pride dvakrat na teden. Imamo zelo dobre- ga mesarja. S samopri- spevkom smo v Grižah po- stavili novo šolo, ste jo vi- deli, kako je lepa?«

»Zanima me, če imate še kakšno posebno željo?«

»Želim si le zdravja. da bi lahko šla še v planine. To si pa res še želim.«

»Skoraj bi pozabil, kdo vam je povedal, da ste na sliki?«

»Sosedje so mi povedali in tudi to, da so me ob- krožili in tako je pač na- neslo, da sem dobila naj- več glasov.«

Dobrega zdravja želim, Marija, in seveda to, da bi še enkrat videli prelepo Korošico.

B. Strmčnik

Ljubljanska banka ljubljanska banka ljubljanska banka ljublj

Spoznavajmo se!

V vsaki številki Novega tednika bo naša fotografija, objavljena na tem prostoru, pred- avila skupino ljudi iz različnih krajev. Največkrat na mestu, kjer se zbere mnogo obča- ov. Kakšna je vaša naloga? Dobro si oglejte fotografijo in na njej obkrožite osebo, ki e jo spoznali. Nato na kupon napišite ime in priimek osebe, ki ste jo spoznali, izrezano tografijo pa pošljite v pismu na naslov: Uredništvo Novi tednik, Gregorčičeva ul. 5, Celje, oznako SPOZNAJMO SE. Po možnosti napišite naslov osebe, ki ste jo obkrožili na fo- grafiji.

Kaj bomo storili mi? Pregledali vaše kupone in ugotovili, katera oseba je bila naj- ečkrat obkrožena oziroma spoznana. Tako bomo dobili OSEBO TEDNA. Seveda bomo to sebo ali osebo predstavili vsem našim bralcem.

Vsi, ki sodelujete v igri, pa ste udeleženi v nagradnem žrebanju. Trem izžrebancem Ljubljanska banka vsak teden razdelila tri hranilne knjižice:

1. PO 150 DIN
2. PO 100 DIN
3. PO 50 DIN.

Kupone in fotografije z označbo (obkrožite osebo, ki ste jo spoznali) pošljite na naš aslov do ponedeljka. Če bi se zgodilo, da kak teden nihče od bralcev ne bi pravilno na- del imena in priimka osebe, se nagrade prenesejo v naslednje kolo.

Naša igra ima res velik odmev med bralci. Vedno več odgovorov dobivamo, pa tudi osebe na foto- grafijah vas veliko pozna. Na kuponu številka 4 ste spoznali kar dve osebi, ki sta dobili enako število asov: 20. To sta Romana Razboršek iz Arje vasi pri Petrovčah ter Ivan Jec iz Ruš pri Petrovčah. Tudi kaj ostalih oseb je bilo spoznanih, vendar premalokrat.

Za nagrade Ljubljanske banke smo izžrebali:

- 150,00 din prejme Irena Kos, Dobrna 35
- 100,00 din prejme Jana Korber, Letuš 83, Smartno ob Paki
- 50,00 din prejme Gizela Prab, Brezovec 4, Rogatec

In še obvestilo za vse dosedanje izžrebance! Hranilne knjižice z začetnimi vlogami lahko dvignete i najbližji podružnici Ljubljanske banke, in sicer: v Zalcu: Majda Glanešek, Marija Panič, Dušan Vasle, alpina Urh ter Edi Petek. V Sentjurju Marija Rezac, v Vojniku Irena Kos, v Rogški Slatini Gizela ah, v Celju, v Celjski mestni hranilnici na Titovem trgu 6 pa: Zdenka Zakrajšek, Vida Vidali, Marija rtine in Jana Korber.

Pravi naslov za denarne zadeve / Pravi naslov za denarne

Že veste, da jugoslovanski državljani, zaposleni v Avstriji, lahko odprejo de- vizno hranilno knjižico Ljubljanske banke pri Zentralsparkasse der Gemeinde Wien na enak način kot vlagatelji pri poslovnih enotah Ljubljanske banke v domovini. Tudi v Nemčiji lahko dvigate in vlagate prihranke. Več o tem vam povedo v enotah Ljubljanske banke. Predno se odločite, vprašajte

LJUBLJANSKO BANKO, PODRUŽNICA CELJE

Pravi naslov za denarne zadeve / Pravi naslov za denarne

ljanska banka ljubljanska banka ljubljanska banka ljublj

KUPON 5

Ime in priimek osebe na fotografiji _____

Njen naslov _____

Moj priimek in ime _____

Naslov _____

S KAMERO V PODZEMSKEM SVETU

FANTAZIJE V „PEKLU“

Kako neizmerno je darežljiva narava. Kot mati svojim ljubečim otrokom razdaja lepote, mnogotere lepote, lepote spoznavne vsem očem, lepote vidne le poedincem. Tisočkrat, ne milijonkrat je segla v prgišče narava in stkala v živo skalo tolikanj lepot, da se jih človek ne more in ne more nagledati. Jama »PEKEL« v Šempetru v Savinjski dolini je kraj, kjer je bila narava v svojem stvarstvu nadvse darežljiva. Na majhnem prostoru je hotela v svojem zanosu pokazati vse in reči je treba — uspela je pri tem.

O podzemski jami PEKEL je bilo v zadnjem mesecu že precej slišati. Komaj so jamo dodobra odprli, že si jo je v komaj treh tednih ogledalo preko 4000 obiskovalcev. Navdušenih obiskovalcev, saj so

tvorbe. V prvem večjem prostoru je spominska plošča ponesrečenemu jamarju, ki je ob odkrivanju teh podzemskih lepot ob nesreči izgubil življenje. Ravno dve leti je minilo od takrat, ko je bil do-

ški most, ki je v tisočletjih nastal po združitvi dveh kapnikov in pod katerim vodi pot, nad njim pa strop tisočev umetnin matere narave. Zaveze iz kapnikov, baldahini in barve vseh vrst. Tu se kap-

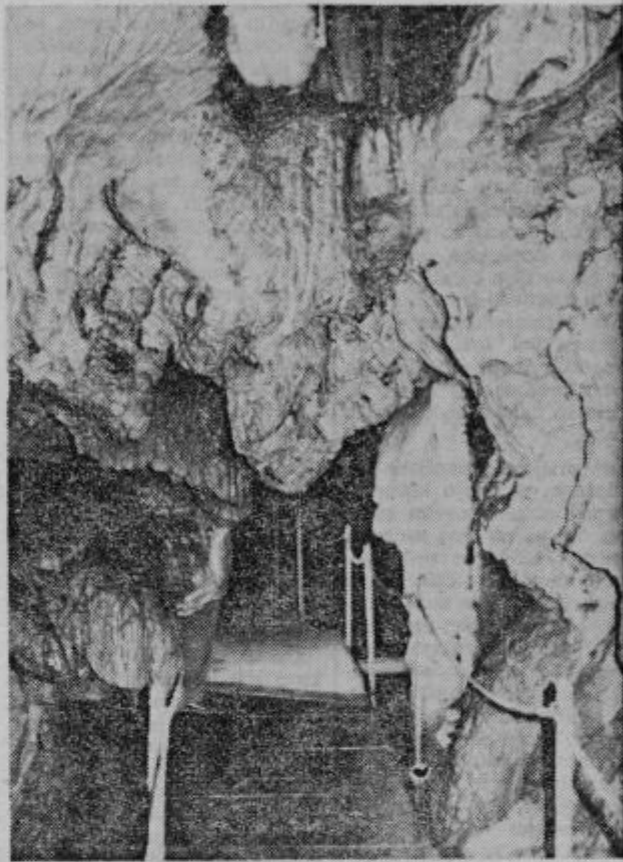
naj na vse. Samo tisti del jame, po katerem teče potok Peklenščica, je raziskan še v dolžini nadaljnjih 400 metrov, kjer je med drugim velika kapniška dvorana, šest metrov visok slap in sifon, s katerim se jama navidezno konča. Nadaljnje raziskave bodo pokazale, kaj je za sifonom. S potapljaško opremo se bo treba spustiti vanj in videti, kaj je na oni strani. Domneve, da se jama nadaljuje, so utemeljene. V tem primeru bo treba ustvariti krajši predor in omogočen bo vstop v doslej človeku še nepoznane podzemne prostore.

To pa še zdaleč ni vse. Tam, kjer se sedaj konča urejeni del jame, pa še dvajset metrov višje, se nad kapniškimi stenami odpira nov rov, ki leži na spodnjega pravokotno in je raziskan v dolžini preko 200 metrov. Jamarji, ki so semkaj prvič stopili 1969. leta, trdijo, da se spodnji del z gornjim, po kapniških tvorbah in lepotah, ne more meriti. Kapniška dvorana, z zavesami čudovitih oblik, skrivajo premnoge lepote, ki pa jih zaenkrat še ni možno videti. Tudi do tega, ko bo možno videti še ta del, upajmo, ni več daleč. Ustrezne stopnice bodo omogočile vstop tudi v ta del neoskrunjenega podzemnega sveta.

Jama pa krije še mnoge druge rove in raziskovalce čaka še veliko dela, predno bo vse raziskano, prav tako pa čaka še veliko dela turistične delavce v Šempetru, preden bo jama v celoti odprta. K sredi v svojih prizadevanjih, kot vse kaže, ne bodo ostali sami...

Jamo Pekl in njene lepote ni možno opisati, jama Pekl je treba doživeti, treba jo je videti! Ne bežno, vzeti si je treba časa in mirno občudovati vse te lepote, te enkratne stvaritve narave, ki jih je tako razsipno naložila v tem podzemnem svetu. Prav gotovo bo jama prej ko slej postala osrednja turistična atrakcija našega območja in deset in deset tisoči se bodo podajali sem, da se naučijo fantazije v »Peklu«. Boste kmalu med njimi? Ne odlašajte, kajti sicer boste za marsikaj prikrašani... Tekst in slike:

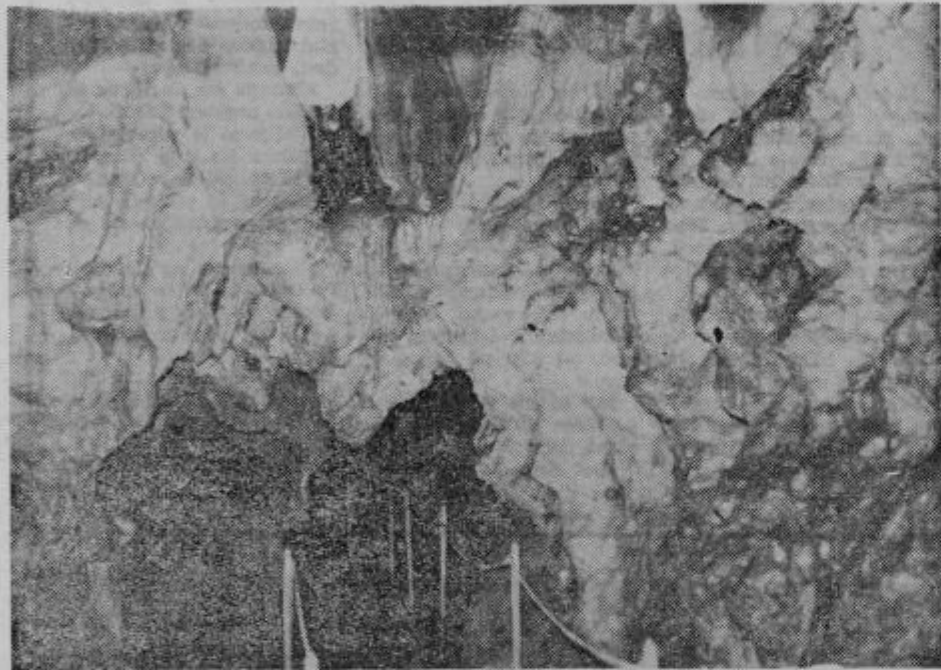
BERNI STRMCNIK

Varno speljana in zavarovana pot vodi med zasiganimi stenami jame »Pekel«. Kapniški most je le ena izmed tisočeri stvaritev, ki se na vsakem koraku ponujajo v občudovanje in uživanje. Enkratni svet, ki pa pušča trajne in nepozabne vtise...

Lepot je v jami toliko, da človek res ne ve, kam bi se oziral, povsod nekaj lepega, povsod nekaj zanimivega... Jama je treba doživeti, opisati se je ne da, pa četudi bi uporabili kar najbolj izbrane besede.

mnogi med njimi ponovno stopili v ta prečudoviti podjamski svet. Pa smo se tja napotili s kamero tudi mi, da vam pričramo vsaj drobec tega, kar jama krije v svojih nedrih...

Mirno šumi Peklenščica, mirno zasiganih sten, pod visečimi kapniki, med tvorbari tisočeri oblik. Sumi in buči preko slapov in ustvarja enkratni ambient, ki je nponovljiv.

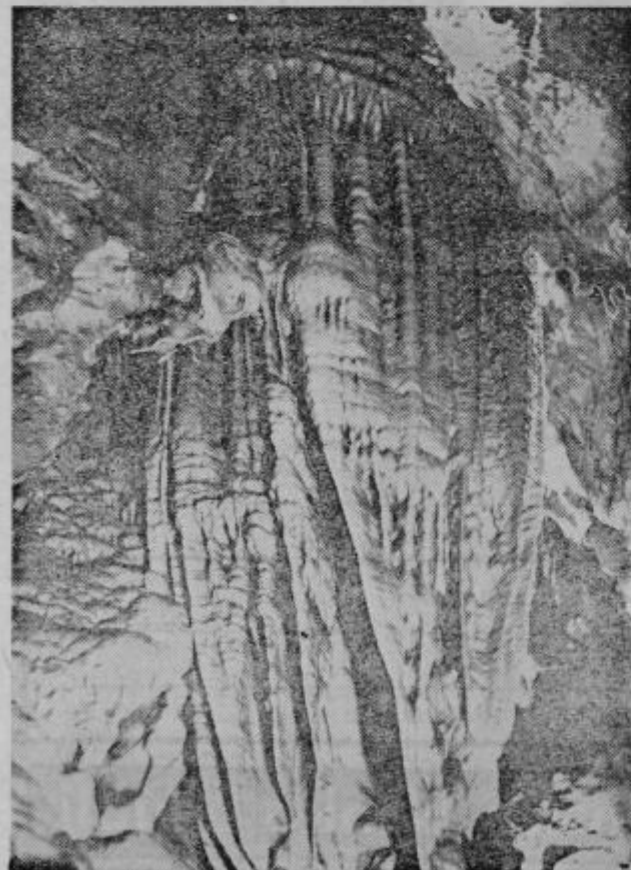
Peščena pot se vije ob stenah, zavarovane brvi so speljane preko Peklenščice, povsod so osvetljene kapniške

stop v jamo mogoče le še z opremo in baterijami. Danes je v prvem delu, ki je dolg okoli 250 m vse drugače. Človek je posegel v to okolje, ne da bi ga oskrnil, temveč da bi ga pokazal soljudem, da bi jim omogočil vstop v podzemlje, da bi jim omogočil uživanje tisočeri oblik, fantazije, ki jih je stkala narava.

Suhi del jame je kratek. Sigaste ponivce so redkost, s katero se lahko pohvalijo le redke jame. Od tod naprej pa se vije pot po mostovih v »Kapniško dvorano«. Čudovit svet, divji in domač hkrati, vabljiv in presenetljiv. Kapni-

ški svetijo, kot da so pozlačeni, tam so srebrni, na desni, kot da jih je nekdo s snegom posul. Pa čokoladni, prozorno beli, rdečkasti in sivi. Oblike pa take, kot si jih tudi v najbolj bujni glavi ni mogoče zamisliti. Domiselno razpostavljeni reflektorji osvetljujejo prostor in v igro narave se vpleta igra senc, tvorč celoto, ki pušča v človeku trajen vtis. Kar neverjetno je, kako je mogoče v pravzaprav majhnem prostoru videti toliko različnih lepot! Narava je svojstven umetnik!

In to, kar je videti, še zdav-

pismo

Tik nad trgov stoji, od vekomaj je tam. Kup kamenja, in zvezanega skupaj z nevidnimi vezmi narave. Moja glava. Pravzaprav niti ne vem, zakaj si lastim to kamenje in divje cvetočimi vrtnicami in rumenim drenom, ta košček ukročene narave. Rad sedim na njej, narava celo poskrbela za nekaj udoben naslanjač, ki je sicer nekoliko trd, meni pa se zdi kakor prestol vojvode. Nad prepadom, ki se strmo spušča v dolino k potoku, vso skrivneno drevo, pomlači zlato rumena drnula, bedi nad skalo. Noč in dan, nič koliko let, zdi se, da tam že od večnosti, zakaj vedno je enaka. Včasih moj gled počiva na njej, na njenih, kakor v poslednjem tu zvitih vejah. Srečen sem, kadar sem tu sam in ni kogar, ki bi trgal to samoto. Vse je tako tiho, mirno zdi se mi, da se vračam v stoletje nazaj, daleč od mišnega sveta brez sanj in lepote. Tu pa je spomin, gajoč v mogočno lesenjo in ujet v manjhen in deroč lok v globeli. In tista majhna hiša tam doli ob potoku, ki bi jo vzel kraljični iz sanj. Nad vsem tem pa je siva na dneva, črna tesnoba noči, soteska je ujeta v more-brežizhodnost.

Poznaš, Bohor, prijatelj moj in naj ti ne bo žal za dolga leta sem posejval tu nad prepadom in ni me strah tvojih obronkov, ki počasi a vztrajno lezejo meji, kjer siliš v nebo. Naenkrat, ko sem se zavedal eta in se mi je misel v glavi zbrisala, zaužil sem tro-lepoto z velikim kelihom opoja in te zaljublil. Samo gnesa. Samo tema, tista nežna, a vendar tako moreča ma. mir stoletij, kjer čas stoji...

Glej, prijatelj, z mano v svet pod meno. Ko bi le lah-govoril, takrat bi sedel tu, nad prepadom in poslušal rinost, brez prestanka bi pil tvoje besede. O lepoti, pesmi in borbi junakov. Bil bi srečen takrat.

Spodaj v globeli, kjer teče potok, je soteska. Stena, a porasla z drevjem — dosti je dreva vmes — se dviga senco. Tu stoji moj trg, lep in mogočen v svetlobi, so-ska pa je mrka in temačna in stene ji ne dajo dihati. Dosti prostora tam spodaj, komaj za potok in cesto, ne pozna ravnine. Tik ob cesti je trška gmajna in lepo vidim z moje skale, to čudovito mesto mladostnih ominov. Občutek imam, da bo vsak čas zlezla skupaj, i jo bodo kamnite gmote stisnile in skrile hišico iz majlice. Ne, ne, tu se že stoletja ni spremenilo ničesar. 4 leta Gospodovega petnajsto tri in sedemdesetega, na mi dan v drugem mesecu leta je bilo prav tako kot da-si. Je da je takrat soteska živela burno in nemirno sljenje. In, ti Ilija Gregorič, nesmrtni junak, ki ti ni lo dano videti trpljenja tvojih ljudi, si takrat stal na lu onih, ki so hrumeli skozi sotesko. Nikar ne zameri, a sem takoj domač s tabo, le spomin me je ujel v svoje si, davnina mi je oživela pred očmi in prav dobro te im pred seboj in tudi tvoje pero na širokokramem obuku plapolala v vetru, ki ga nisem občutil nikoli. Prav tovo ti je bila vseč moja dolina, Ilija, samo ko ne bi la tako mrzla, brez življenja, hladna, da te zazebe do osti. A kaj zato, potem se dvigne kvišku, k nebu, kot i se hotela iztrgati mraku groze in hladu. Gotovo si si el, da čimprej prideš iz nje, da te ne stisne in objame svoj hladen objem.

Tako pa si ji ušel, a nisi ušel maščevanju slabih. In lej, ko bi poslušal tisti čas mojega rojaka, Pavla Sterca, kuli bi z Gubcem mnogo dobrote in pravice. Maščevalo ti je in moral si umreti in s tabo vred tvoji kmetje, i saj je ta globel kot prerok smrti in skoraj bi moral edeti, da bo tako. Zdaj je minulo in samo tvoj duh plava ad njo. Jaz pa sem sam in prav je tako in zraven mene i pismo, povsem navadno pismo s svojo odrešujočo elino. Bodi mi prijatelj, Ilija, prijatelj iz davnine in tebi lko zaupam, bil si junak in junakov ni mnogo.

Tu, tik mene leži ovaj z naslovom, napisanim z nežnimi krami, s hrepenenjem in žalostjo. Drevje drhti, ko od-am in trgam papir, kakor bi trgal dušo neskončnemu oboju nad mano in tudi skalo živi. Ne vem, kako bi ti o razložil, Ilija, a vendar živi. Ni to mrtva stvar, ne, o mano živi, moje lastno življenje živi, zato jo imam rad. im pa, da bi rekel, ko bi človek iz mesa in krvi imel lko rad skalo? Pa je res tako. Tam med razpokami steje drobne rastlinice in tik moje roke lezejo mravlje, ajhne, neobgljene živali in izginevajo v razpoke, odkoder i prišle. Med divjo vrtnico prepeva ptice, ki ga poznam a sva takorekoč prijatelja. Pod skalo se sonči martinček, alpa pa lovi sonce v svoje žile. Vidiš, tako živi moja kala.

Potem razgrnem pismo in lovim med liste, povisane sanjami, sončne žarke in vem, da mi drevesa zavidajo besede plesajo svoji rej: čudoviti ples spoznanja in resni-ovite z ljubeznijo.

... sanje so vedno tako čudovite, tako daleč vstran resničnega sveta in vedno so žive...

Da, sanje. Ko bi ne vedel, da se moram boriti z resni-trdo resnico vsakdanjosti, potem bi se zleknil na zemljo, nebo nad mano bi mi bilo baldahin in odrešenje in skušal bi pozabljati na svet in sanjal bi brez trpljenja po-zabljenje bi bilo čisto in mogočno. Verjel bi v sa-je, a kaj ko burni tok življenja, ki ni ustvarjeno za nas, lelej strga to rahlo kopreno in te kruto vrže na prod lelej reke vsakdanjosti. Kljub temu, draga, sanjam in am veseljnosti sanje in spomine, prav kot ti in zdi mi, da sem takrat srečen in vem, da bi tudi ti, Ilija, razumel. Te stvari se ne spreminjajo nikoli, vedno so epe, vedno mlade in verujem, da bi sanjal tudi ti, zakaj pač ne bi bilo tako kot je bilo. Sanjal si velike sanje, o boljši in lepši prihodnosti rojakov in raz-je so se, kakor val ob čerih, ujele so se v resničnost kor veter v bohorske gozdove in v globoki ječi si sam, brez prijateljev, a vendar s sanjami, ki so imele okus prepozna spoznanja.

... in bojim se, da bodo sanje izginile, preden bom dosanjala... Sanjal, draga in ne pozabi name, zakaj tvo-je sanje naj bodo večnost in ne le utrinek bežnega tre-nutka, ujelega v nemirni čas. Čudovito je sanjati v dvo-je: svet resničnosti živi okoli tebe, a ti sanjaš, toda glej, sanje se slej ko prej spremenijo v resnico, ti pa sanjaš naprej, brez konca, nočeš ga videti in lepo je, ker pač hočeš, da je lepo. Dosanjaš pa nikoli, zakaj vse to ostane v tebi. Pa vendar, draga, pri nama bo ta resnič-nost ostala in bo prav takšna, kot so bile sanje: lepa in kristalno čista. V sanje je treba verovati, sicer izginejo. ... počasi mi je še dovolj tega neprestanega iskanja, ki nima nobenega smisla. Enkrat bi bila rada srečna...

Kolikokrat sem hodil po zemlji z enim samim name-nom: najti srečo v tistih drobnih, z dolgimi lasmi ovitih obrazih. Toda, obraz je lahko najti, nekoliko je obrazov, ne pa tudi sebe. Iskati pa je treba, življenje je neprestano iskanje. Tudi med debli, travami in s slamo pokritimi kočami. Med vinogradi, klopotci in seniki, med sivino betonske blazine — iskati je treba. In spoznal sem trpko sladki okus krvi vinske trte, spoznanje je utopljeno, bolečina skrita daleč v meni. Kako težko je to, iskati. Ne-nadoma, nekega dne, sonce se ni imelo prave moči, sem našel, kar sem iskal, brez velikega truda. To je vedno ta-ko: kadar iščeš, ne najdeš... Zdaj ne bom več iskal, našel sem samega sebe, utrujen sem od iskanja in ponav-ljam tvoje besede. Zdaj je drugače...

... ni mi hudo, ko sva tako daleč narazen, ker se ne vidiva. Sedaj, ko te ni, mislim nate...

Nekaj močnega občutim ob pogovoru s tabo, Ilija, s tvojim duhom, ki plava nad sotesko. Ilija, to dekle živi v meni, močno, premočno in tebi to lahko povem, laže tebi, kot njej. Nekomu je treba govoriti, besede morajo v življenje, ujetost je strašna. Ne morem ji po-gledati v oči, njih sinjina le bega, ne morem spregovoriti besede, ki sem ti jih izdal s takšno lahkoto. Vem, to os-tane pri tebi. Zdaj jo ni tukaj in prav je tako, raje jo im-vim v tej oddaljenosti in lepo je, če je med nama toliko neba in toliko ptic.

... šla bom v mesto in iskala tvoj obraz med množi-co. Vedela bom, da takega obraza ni, a vedno ga bom iskala...

Tu sem tako sam, sam med njimi, ki jih imam rad. Pravzaprav mi ni niti dolgčas, čeprav sem tako govori-l. Pojdem med ljudi, med dobre, nepokvarjene ljudi, Ilija, in govoril bom z njimi. To ljudstvo je dobro, preprosto in pridno, le zameri strašno hitro in to mu je v krvi. Trdno je, kot dren na samotni skali. A ko zagledam kme-tičev obraz, zgaran in vse ubog, takrat, ko mu veselje prešine tistih sto in sto gubic, ej, Ilija, takrat mi hoče prsi raztrgati od sreče nad njimi, med katerimi sem zrasel in živel to življenje preprostosti. In tudi takrat, ko strela para nebo in pada toča, ko stoji mrki človek nad vinogradom, s sklenjenimi rokami, proseč Boga, dobrega boga, sem srečen, zakaj dano mi je, da trpim z njim. To ljudstvo veruje vase in v mnogo, mnogo stvari. Srečno je, kako je srečno...

Jaz ne iščem ničesar več, pred mano stojiš. Tudi ta-krat, v kmetičevi hudi uri tesnobe in stiske. Našel sem te, ne da bi te iskal. Zdaj verujem v človeka in v lju-bezen, zakaj človek je ljubezen in ljubezen je večna, četudi umre. Nekega dne se gotovo rodi znova, oživi kakor tihi izvir pod skalo, ki je nekoč umrl, zato da bi znova prišel na dan še večji in močnejši.

Vidiš, Ilija, ti si veroval v tvoje ljudstvo, ki si ga želel osvoboditi prekleth spon mraka, jaz verujem v lju-bezen med ljudmi. Velika beseda: verujem.

... in zvečer, ko ugasnem luč, se iz teme nenadoma dvigne misel, vroča želja, da bi bil pri meni...

Zdaj že sonce zahaja tjakaj za bohorske gozdove in soteska je še bolj mrzla in nedostopna. Kronika mojega trga pravi, da se nisi dolgo zadrževal v njej. Kmalu si šel na sonce, na moj svobodni in varni trg. Ilija, bal si se teme in imel si prav. Toda ne tiste prave teme, ki te očišča, v kateri čakaš na mir in pokoj in ki ti naredi oči težke in trudne od tesnobe sivega dne. Tema v soteski pa je težka in moreča in kakor mrtvaški prt po-kriva dolino. Hitro si odšel od nje! Glej, skoro ne morem več brati in prižgal sem si cigareto in zdaj ogenjček, ves skromen, razsvetljuje besede. Večer je, prvi mrak in kaj naj ti še rečem, Ilija, kaj naj povem. Da bi rad bil pri njej, jo dvignil k soncu, da bi takrat, ko bi jo znova spustil nazaj na zemljo, bila noč in bi odšla v temo, v čudovito temo sanj in vročih objemov. To bi ti še rad povedal: želel bi, da bi vse noči tega sveta bile najfine in da bi se objem izgubljal v neskončnost, iz katere ne bi več našla poti. In potem bi jo nosil, daleč, k sreči in če bi jo kdaj izgubil, šel bi po svetu, nemirno tavajoč od dne do dne.

... čakam te, pričakujem te...

Besede na koncu pisma, samo besede, besede in nič več. Crke v svoji večnosti in nezmožnosti. Verjamem vanje, Ilija, ker hočem verjeti in ker vem, da diha iz njih resnica vesolja z vsemi nebesnimi telesi vred. Danes je čudovit dan in dobro je, da sva se našla in si pogle-dala v oči, odkrito in brez laži in zato sem kar zado-voljen, da sem nekomu lahko povedal toliko stvari, ki bi jih sicer moral obdržati v sebi. Oprosti mi, stari, dobri Ilija Gregorič, da sem te motil v tvojem stoletnem spanju večnih spanj. Moral bi te pustiti pri miru, da bi spal naprej, ti si svoj čas prerasel, prišel si sam k nam, zato sem si donolil zbuditi te, saj si nam tako blizu, takorekoč naša last. Zato moje zaupanje vate.

Pustiva to. Glej, tu pravijo besede, da me čaka. Ča-ka me. In čakam tudi jaz. Vsi ljudje na tem svetu nekaj venomer pričakujemo in dokler je tako, smo srečni, kajti ko ni ničesar več, kar bi bilo vredno pričakovanja, potem tudi ni vredno živeti.

Zdaj je noč in v cerkvenem stolpu veselo zvone zvono-vi večerno pesem življenja in golobi, ti večni spremljaval-ci otočnih zvokov, preletavajo zvonik, beže, a se vedno znova vračajo nazaj. Skala počiva v temi, pismo je skrb-no zganjeno v žepu. Doli na »britofu« gore lučke. Zvoniti je nehalo. Iljev duh je izginil in le bohorske hoste so nemirno šumele. Zastavil sem svoj korak proti neonski svetlobi, odšel sem v trg, da bi poslušal sovo na kostanju poleg hiše...

MILENKO STRASEK

Srečanje v Lučah

OB ŽAREČI APNENICI

Nikakor ne bi mogli zapi-sati, da je žganje apnenice ne-kaj tako tipičnega za Zgor-njo Savinjsko dolino, kot je tipično oglarjenje za Pohor-je. Med tem ko oglarjenje še vedno doživlja določen raz-mah, pa se z žganjem apne-nic ukvarjajo le še redki po-samezniki. Eden takih, ki že desetletja prenaša bel apnen-čev kamen, zbira drva in zlagala apnenico, pa je FRANC MOCILNIK iz Luč.

»Ste jo spet zakurili, to vašo apnenico« smo pobara-li Franceta, ko je izpod le-senega napuščja nalagal drva na gare, da jih prepelje dr apnenice.

»Spet, spet. V četrtek po-poldne sem jo podkuril in danes je že četrty dan, ko ga kuham, kot temu rečemo tod.«

»Koliko časa pa je pravza-prav potrebno kuriti v takile apnenici, da se apnenec spe-če in postane apno?« sem se pozanimal.

»Če je vse tako kot treba, potem mora neprestano go-reti takole kakih 120 ur. Vča-

doslej zložil skoraj 100 ap-nenic, no potem si lahko iz-računate sami, koliko sem vsega skupaj premetal, tega kamenja. Najprej ga ob vodi zlagam na kupe, nato nakla-dam, v starih časih na voz, danes na traktor. Potem ga pri apnenici zmečkam na kup, nakar pa kamen po kamen zlagam v apnenico. No, kar precejkrat ga je tre-ba predevati, predno je vse skupaj končano.«

»Po čem pa se prodaja se-daj apno, kakšna je cena?«

»Cena je v prvi vrsti od-visna od tega, kako pridem do drv. Če jih moram drago plačati, potem je dražje, če pa nabere staro ropotijo in odpadni les, tako kot tokrat, potem je pa seveda cenejše. Težko bi rekel, ampak tako-le okoli 40 starih dinarjev za kilogram, menda ne bo pre-drago, kaj?«

»Ne vem, se na to čisto nič ne spoznam!« sem pri-tegnil in v mislih računal, koliko dela in napora je po-trebna, da nekdo prisluži svoje tisočake...

sih malo več, včasih malo manj.«

Pograbil je sveženj starih desk in jih položil na gare. France je bil pred časom stopil v zaslužni pokoj, ki si ga je v dolgih letih prislužil kot »holcra«. Dan za dnem je drvaril po obsežnih goz-dovih, po širnih planinah on-dotnega sveta. Poleg tega pa je v prostem času se nala-gal apnenice. Pravzaprav je še edini, ki se tod ukvarja s tem napornim delom in kot vse kaže se ne kani kmalu odnehati. Kljub temu, da no-si na plečih že šesti križ, je čil in zdrav, vaje trdega dela, po ne more mirovati.

»Koliko apna pa bo dala tokrat kuha?«

»Kakih 21 ton ga bo, tako se mi zdi. Kamenja pa je seveda treba veliko več sku-paj spraviti. Tehtal sicer ni-koli nisem, mislim prej su-rov kamen in potem apno, ampak za več kot enkrat se že ukuha.«

»To pa pomeni, da ste pre-metali in zložili najmanj 42 ton kamenja?« sem vprašal.

»O, seveda, včasih pa še več in če računam, da sem

»Rekli ste, da rabite veli-ko drv, koliko pa jih prav-zaprav pokurite pri eni par-tiji?«

»Odvisno zopet od tega, kakšne so. Takole med 70 do 80 metrov jih je že treba za eno apnenico.« Zalučaj je krepak zalagal desk na gare in krenil proti apnenici, kjer ga je že čakal sin, ki je ne-mudoma pričel metati drva na ogenj. Skozl odprtine na kópi so švigili plameni in visok val črne dima se je dvignil proti nebu. Poslovil sem se, želeč Francetu dob-ro kuho in dobro prodajo. Napravil sem še posnetek in odšel. Pa začujem za sabo glas:

»Hej, pa glejte, da ne bo-ste kaj nerodnega napisali, veste, jaz nisem za take re-či!«

Nič takega nisem zapisal France, le o tem sem raz-mišljaj, kako lepo bi bilo, če bi si pri nas vsi ljudje tako pošteno služili svoj vsakda-nji kruh. Če bi vsi živeli od sadov le svojega dela. Tako razmišljanje pa ni ravno greh, kajne da ni, France!

B. Strmcnik

ugankárski slovarček

ASIR — nekdanji emirat, zdaj del Saudove Arabije

AST — nemški meščanski filozof (Georg)

AZANA — predsednik republikanske Španije 1. 1936

EIRE — originalno ime za Irsko

KRAAL — hotentotska kočica

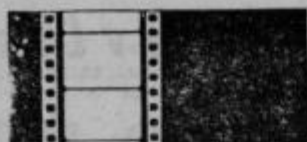
LOTI — francoski pisatelj («Islandski ribič»)

NAV — duša umrlega po verovanju starih Slovanov

ORION — ozvezdje v ekvatorialnem predelu

PTA — stvarnik sveta v verstvu starih Egipčanov

TARIM — 2000 km dolga reka v osrednji Aziji

KINO UNION:

do 5. novembra amer. barv. film »Catch 22«
od 6. do 8. novembra franc. barv. film »Umrjeti od ljubeznja«.

KINO METROPOL:

do 5. novembra franc. barv. film »Sicilijanski klani«.
Od 6. do 8. novembra amer. barv. film »Butch Cassidy in Kid«.

KINO DOM:

do 6. novembra ob 16. uri amer. barv. film »Guliverjeva potovanja«, ob 18. in 20. uri pa amer. barv. film »Diamantna džungla«.
Od 7. do 9. novembra amer. barv. film »Dvojnik v skrinici«.

KINO DOERNA:

4. in 5. novembra amer. barv. film »Butch Cassidy in Kid«.

SLG

Petek, 3. novembra ob 19.30 uri Ayckburn: »Ljubezen druge polovice« premiera za premierski abonma in izven. Gostovanje Mestnega gledališča ljubljanskega.

Sobota, 4. novembra ob 10. uri »Ljubezen druge polovice« za 2. šolski abonma, ob 19.30 uri isto delo za sobotni abonma in izven. Gostuje MGL.

prometne nesreče

NEPREVIDEN KOLESAR

JOŽE BELE, 29, iz Rečice ob Savinji, je v Rečici zapeljal na levo stran ceste, ne da bi se prepričal, ali je pot prosta in ni na kazal spremembe smeri. Takrat mu je nasproti pripeljal z osebnim avtomobilom ALBIN RAUTER, 26, iz Lesičnega, in zadela Metelkovo, ki je bila hudo telesno poškodovana. Pripeljali so jo v celjsko bolnišnico. Poškodovano je bilo tudi vozilo.

VARNOSTNA RAZDALJA

BORO SUTIC, 29, Vinjkovci, je vozil iz Sentjurske železniške postaje proti središču trga s tovornim avtomobilom. Na križišču s cesto Sentjur-Jakob je ustavil, za njim pa je v prekratki varnostni razdalji vozil s tovornjakom MILORAD KONDIĆ, 22, Sanski most. Prišlo je do trčenja; škoda na vozilih je za 2.000 dinarjev.

IZSILJEVANJE PREDNOSTI

JOZEFA METELKO, 19, iz Celja je pri celjskem

gledališču prečkala na prehodu za pešce Vodnikovo ulico. Iz smeri Ljubljanske ceste je pripeljal z osebnim avtomobilom ALBIN RAUTER, 26, iz Lesičnega, in zadela Metelkovo, ki je bila hudo telesno poškodovana. Pripeljali so jo v celjsko bolnišnico. Poškodovano je bilo tudi vozilo.

TESNO PREHITEVANJE

IVAN COKAN, 37, iz Studencev pri Zalcu, se je peljal s kolesom iz Velenja proti Arji vasi. V kraju Crnava ga je v trenutku, ko se je srečaval z drugimi avtomobili, prehiteval voznik tovornjaka ALOJZ LESKOVSEK, 24, iz Velenja. Pri tem je z desnem blatnikom zadela kolesarja in ga zbil po cesti. Cokana, ki je bil hudo telesno poškodovan, so odpeljali v celjsko bolnišnico. Poškodovani sta bili tudi obe vozili.

OSEBNI AVTO POD TOVORNJAK

EDO KOPAC, 26, iz Kranja, je parkiral tovorni avtomobil s prikolico na kolesarski stezi v Pesjem. Vozilo je zapustil pravilno osvetljeno. Iz Soštanja je pripeljal voznik osebnega avtomobila OTO ARISTOVNIK, 30, iz Velenja, ki se je iz neznanega vzroka zaletel v zadnje levo

kolo prikloice in v kason ter se zagostil. Pri nesreči je bil hudo poškodovan voznik Aristovnik, še hujše pa njegova žena CVETKA ARISTOVNIK. Osební avtomobil je popolnoma uničen.

TRAKTOR V DRČO

FRANC OŠEP, 36, iz Podolševe, je vozil neregistriran traktor brez voznškega izpita iz Solčave proti Podolševi. Po izjavi voznika traktorja je nenaodoma odpovedal kretalni mehanizem in je vozilo zavilo desno čez cesto. Voznik je skočil pod cestišče in se pri tem ni telesno poškodoval, traktor pa se je kotatil po strmim pobočju ter po približno 120 metrih obstal na strehi. Med prevračanjem je z vozila odpadlo več delov in obe sprednji kolesi. Voznik Ošep nesreče ni prijavil; izjavil je, da s predpisi ni seznanjen in je mislil, da nesreče ni potrebno prijaviti, ker je bil udeležen le sam in ni drugemu povzročil škode.

USODNO PREHITEVANJE

DANIEL HROVAT, 33, iz Celja, je vozil iz Vranskega proti Celju za avtobusom. Ko je voznik avtobusa prehitej tovornjak, je le-tega nameraval pre-

hiteti tudi voznik Hrovat. Takrat pa je nasproti pripeljal voznik osebnega avtomobila JURIJ POSINEK, 29, iz Celja in prišlo je do čelnega trčenja. Avtomobil Hrovata je ostal na desni strani ceste, Posinekovo vozilo pa je zaneslo poševno na levo stran, kjer se je preko strehe prevrnil in obstal na kolesih. Lažje sta bila poškodovana oba voznika ter Majda Hrovat, hudo pa se je poškodovala sopotnica v Posinekovem avtomobilu, ROMANA POSINEK, ki so jo odpeljali v celjsko bolnišnico. Osební avtomobil, ki ga je vozil Posinek — spaček — je popolnoma poškodovan — škoda je ocenjena na 25.000 dinarjev, na osebnem avtu, ki ga je vozil Hrovat, pa je škoda za okoli 20.000 dinarjev.

NEPRIMERNA HITROST

IVAN FIRST, 25, iz Raduše je vozil iz Smrekovca proti Ljubnemu, ko ga je pričelo zaradi neprimerne hitrosti zanašati po makadamski cesti. Zapeljal je na bankino, nato pa še štiri metre po nasipu in je obstal v jarku. Voznik FIRST je bil lažje, sopotnik JANEZ VOLCANZEK, 18, iz Ljubnega, pa težje poškodovan. Škoda na vozilu je za okoli 10.000 dinarjev.

NAGRADNA KRIŽANKA NT

Prispevnik	Stvarnik sveta pri st. Egipč.	Oranje	Lilika
Opomba	Popoln neuspeh	Strelni jarek	Kilometer
Kranj	Pletena obleka	Hotentotska kočica	Atmosfera
Del telesa	Domačin N. Zelan	Odisej. dom	Aloja
Naša tovarna bojlerjev	Franc. pisec	Angl. univerzitetno mesto	Niko Košir
Kraj z Selezar no pri Celju	Nikalnica	Vrsta pijače	100 m
Originalno ime Irske	Navodilo	Sredoz. rastl. Del vprege	Javaški vulkan (Mauna)
Lesni kombinat	Izrek, reklo	Element hoje	Srb iz Baške
Rus	Varnost svet	Vetrni jopič	Grški polotok
Gostavil Zvonko Koren	Oscar Wilde	Igra s kartami	Tuje čenke ime
Čemljevidna knjiga	Isamit. pornege stroja	Del Saudove Arabije	
Majhna ptica ujeta	Vada	Grški bog ljub. besni	
Rusko čenke ime	Društvo	Omet	
	Ptica ujeta	Kanon	
	Zapor, jeda	Azijska reka	
	Kaleč	Poli-tikant	
	Ok-védaje v. ekv. predelu	Slavko Kolar	
	Jug. igralce namiz. tenisa	Ve-soljsko vozilo	

med štirimi očmi

OTROK IN RESNICA

Danes sem za naš pogo-
vor v rubriki Med štirimi
očmi izbral zelo zanimiv
odlomek iz knjige Družina
in dom, iz poglavja
Vzgoja v sodobni družini.
Otrok potrebuje in pričakuje
od staršev iskrenost in zaupanje. Če mu
bomo lagali bomo rušili
našo lastno vzgojo k res-
nicoljubnosti. Otroku po-
vejmo vselej resnico! Če
pa so njegova vprašanja
preveč zahtevna in še ni
zrel, da bi zvedel o kaki
stvari vso resnico, mu po-
vejmo le nekaj, mu daj-
mo le splošen in pribli-
zen, ampak resničen odgo-
vor. Nima smisla, da mu
obljubimo, česar ne bomo
nikdar storili, da mu pre-
tamo s kaznimi, ki jih ne
bomo uresničili. Otrok naj
iz majhnih stvari spozna,
da ga ne bomo nikdar
prevarali, pa bo njegovo
zaupanje v nas neomaj-
no.

šča, mu razlagajmo tudi
najintimnejša življenjska
vprašanja (rojstvo, spoče-
tje ipd.) ali pa mu dajaj-
mo o njih vsaj osnovna
pojasnila. Zaupni pomen-
ki še posebej utrajajo
medsebojno zaupanje. To
pa bo vedno dragocenejše,
čim dlje bo otrok prihajal
v kritična dela osebno.
slnega zorenja, ko se bo
znašel na življenjskih raz-
potjih, kjer bi sam lahko
krenil po napačni poti. Če
pri malem otroku neguj-
mo v družini medsebojne
razgovore. Vsak človek, pa
tudi otrok, čuti marsikdaj
potrebo, da se s kom is-
kreno pogovori, da komu
pove, o čemer razmišlja,
in mu zaupa, kar ga teži.
S pozornostjo poslušajmo
vsako tako otrokovo pri-
povedovanje, pa čeprav
nas posebno ne zanima.
Tako mu bomo omogoči-
li, da se nam bo lahko iz-
povedal takrat, ko bo v
sebi preživel težke kri-
ze in dvome.

Ne zavračajmo otroka,
kadar nas sprašuje s pri-
stno otroško radovednos-
tjo in zvedavostjo. Toliko
je stvari, ki jih še ne ve,
pa jih lahko zve od star-
šev. Pri manjšem otroku
gre za nesteta vprašanja
o svetu, ki ga obdaja, za
nesteta »kaj« in »zakaj«.
Pri doraščajočem fantu
in dekletu pa bodo razgo-
vori posegli že v najvaž-
nejša življenjska vpraša-
nja, v sončne in senčne

strani sveta odraslih, v
katerega se postopno vklju-
čujeta. Starši imajo
mnogo več izkušenj in so
zato lahko svojim otro-
kom dobri svetovalci.

Ubranst in skladnost v
družini sta otroku prav
tako potrebni kot hrana
in obleka. Lahko bi rekli,
da ima otrok prirodno
pravico do skladne družine,
do očeta in matere,
saj je sad ljubezni, ki ju
je združila. Že od najnež-
nejših let občuti skladnost
in ubranost, ki izvirata iz
medsebojne ljubezni in
ubranosti staršev. Medse-
bojni spori, do katerih si-
cer prihaja v vsakem za-
konu naj bi ne vdrali v
otrokov krhki čustveni
svet kot tuja, hladna in
hromeča sila. Starši naj
bi jih reševali čimbolj ne-
opazno in ne v otrokovi
prisotnosti. Premajhen je
še, da bi mogel razume-
ti in pretehtati vzroke, ni-
ti ne more še razumeti, da
sploh prihaja do konflik-
tov med njegovimi starši.
Včasih bo pripisoval kriv-
do sebi, drugič bo nihal
med očetom in materjo,
ob tem pa bo čutil, kot
bi se vrinjala v varno dru-
žinsko okolje neka nego-
tovost in nevarnost zanj.
Otrokom, ki živijo v vzdu-
šju pogostih družinskih
napetosti, se zariše v ob-
raz neprirodna poteza pre-
zgodnje resnobnosti.

IGOR

ženin vsakdan

NOVA JESENSKA MODA

Iznajdljivo športno v
klasičnih materialnih in
barvenih kombinacijah po-
dnevi in svampa moda 50.
let zvečer — to je najkraj-
ša definicija nove jesen-
ske mode.

In res je čez dan naj-

bolj udobno in praktič-
no v hladnih kompletih,
pri katerih pa so se po-
seben spremenili jopiči.
Kroji so postali zelo raz-
noverstni in svobodni.

Tako so na primer po-
sebnost bluzoni ali »sli-
karske jope«. Tak bluzon
je nad prsmi rezan in na-
bran, tako sprejda kot na
hrbni strani. Tudi rokavi
so široki in v zapestju
stisnjeni.

Zopet je močno priljub-
ljen kimono kroj in v tem
stilu je tudi jopič na sliki.

V pasu in zapestju je sti-
sujen z volnenim paten-
tom.

In končno je tu še jo-
pič, katerega rokavni iz-
rez je štirioglat, tako da
vanj vstij rokav daje po-
polnoma nov videz. Pri
tem lahko upoštevamo tu-
di kombinacijo različnih
materialov.

K vsem trem jopičem
načepše pristajajo hlače,
seveda pa ne bo greh, če
boste zraven oblekle
športno krilo.

STASA GORENšek

pogled v preteklost

V TURISTIČNEM CELJU PRED ZADNJO VOJNO

Iz katerekoli smeri bi
se motorizirani turist pri-
peljal v Celje, bi bila to
kotanjasta, prašna ali pa
blatna cesta, ki je bila le
tuhtinam deležna krpanja z
gramozom. To bi veljalo
še posebej za obe banov-
ski cesti proti Laškemu in
Rogaški Slatini. Le v sa-
mem mestu je bilo nekaj
manj kot 5 km tlakovane.
ga cestišča. Svojeje kon-
jička bi lahko varno spravi-
li v eno izmed pet garaž
pri celjskih hotelih. Z
benčinom bi se lahko os-
krbel na treh črpalkah,
na oni pred Unionom po
potrebi tudi ponoči. De-
nar bi tujec lahko izmen-
jal v menjalnici Putnika,
pri celjski posojilnici, ...

družnici Ljubljanske kre-
ditne banke ali podružni-
ci I. Hrvatske štedionice.
Zemljevid, vodiče in pro-
spekte bi našel v treh
knjižarnah ali poslovalnicah
Tujko-prometne zveze.

Sobo bi si najbrž pols-
kali v enem od hotelov:
Evropi, Unionu, Pošti,
Zvezdi, Belem volu ali
pri Skobernetu. Gost, ki
bi se ustavil v Evropi, bi
plačal za sobo do 55 di-
narjev za noč, oni pa, ki
bi stopil do penziona Be-
la, pa bi odrlin za dvo-
posteljno sobo le 33 dinar-
jev. Vsekakor pa bi lah-
ko izbral med 167 sobami
v šestih hotelih in treh
penzionah. Če pa bi bile v
sezoni vse hotelske sobe
zasedene, bi našel preno-
čišče tudi še pri kakih 50
zasebnikih. Le izjemno bi
ostal brez postelje, ki jih
je bilo vseh skupaj na
razpolago 358.

Na kosilo ali večerjo bi
turistični delavci napotili
gosta v restavracijo Euro-
pa, Union, Beli vol, Na-
rodni dom ali Kolodvor-

ske, če ne bi sam zavil v
običajno gostilno. Okrepči-
lo bi našel tudi v treh ka-
varnah. Kdor bi želel kra-
tek sprehod do dobre iz-
letniške gostilne, bi mu
priporočili penzion Stegu
in Petriček. Sicer pa bi
povsod našel pristno ka-
pljico, kakih posebnih
specialitet domače narod-
ne kuhinje pa ne. K ceni
zapitka bi skoraj povsod
doplačal še 10 odstotkov
za postrežbo.

In razvedrilo? Lahko bi
zavil v kino Union, Metro-
pol ali Dom, vsi trije že
z zvočnimi aparaturnami,
morda bi si lahko ogledal
še gledališko predstavo
ali obiskal nogometno tek-
mo. Več živahnosti bi na-
šel le v času trajanja Obrt-
ne razstave ali Kulturne-
ga tedna. V vročih polet-
nih dneh bi se lahko ohla-
dil v bistri Savinji, kjer
je bilo na razpolago mo-
ško kopališče, zgrajeno le-
ta 1871, z 51 kabinami in
žensko, zgrajeno leta 1910,
z 48 kabinami. Po kopanju
bi lahko posedli ali se

sprehodili po lepem mest-
nem parku. Proti večeru
bi se lahko odpeljal s
konjsko vprego (štirje iz
voščki) na krajši ali daljši
izlet, izbral pa bi si lah-
ko tudi enega od 16 avto-
taksijev. Športnikom bi
bilo na razpolago dve
športni igrišči, dva prostora
za tenis, eno sankali-
šče in dve smučarski ska-
lalnici. Pri Ribarskem
društvu bi si lahko izpo-
sloval 15-dnevno ribiško
dovojenje. Za ribolov od
Levca do Rimskih Toplic
bi bilo treba plačati 60
dinarjev, od Nazarij do
Levca pa celo 110 dinarjev.

V primeru bolezni se je
turist lahko zatekel po
pomoč k enemu od 33
zdravnikov, zdravila pa je
lahko kupil v treh lekar-
nah.

Pa še to: Mestni turistič-
ni odbor in Opleševalno in
turiško-prometno društvo
sta leta 1936 registrirala
v Celju 2.504 tuje goste s
4118 prenočninami in
10.719 domačih gostov s
15.530 prenočninami. (Iz
poročila za leto 1939)

horoskop

	21. marec 20. april		24. sept. 23. okt.
V prihodnjih dneh skušajte biti do svoje okolice čimbolj zadržani. Ne odločajte se za kupčije in dobro pazite na denar.			
	21. april 20. maj		24. okt. 22. nov.
Preveč se ukvarjate z malenkostmi, pomembnejše stvari pa izpuščate iz rok. Priložnost bo, da pridete končno na zeleno vejo.			
	21. maj 21. junij		23. nov. 21. dec.
Nekdo bi se vam rad približal, zato mu pokažite več pozornosti. Načrt, ki ga imate, je dober in vam ne bo popolnoma spodletel.			
	22. junij 22. julij		22. dec. 20. jan.
Prišli boste v novo okolje, v katerem se ne boste počutili najbolje. Z vztrajnostjo si boste pridobili pomembnega prijatelja.			
	23. julij 23. avgust		21. jan. 18. febr.
Zapravili boste možnost, da bi si izboljšali položaj, a to vas naj ne vrže s tira. Nekdo drug bo temeljito poskrbel za vas.			
	24. avgust 23. sept.		19. febr. 20. marec
Lahko ste zadovoljni z vsem, kar imate. Če boste v svoji nameri preveč tvegali, se vam lahko mačuje. Obisk vas bo razveselil.			

humor

Francoski markiz Etienne-François d'Aligre je bolj kot po nogastu slovel po svoji skoposti. Nekega dne se je po napornem potovanju ustavil v skromnem hotelu, kjer je želel nekaj pojediti.

»Kouko stane kosilo?« je vprašal natakarja.

»Tri franke, gospod.«

»In zajtrk?«

»Frank in pol.«

»Potem mi prinesite zajtrk!«

Ura je bila sedem zvečer.

Makedonska kraljica O. lampa, mati Aleksandra Velikega, je bila silno kruta do vseh, celo do svoje-
ga sina Aleksandra. Neke-
ga je rekel o njej:

»Zelo drago ji plačujem mesece, ki sem jih prebil v njenem trebuhu.«

Sovjetski kozmonavt Jurij Gagarin je nekoč dejal:

»Svet je res razdeljen na dva strahotno si nasprotujoča, sovražna dela: na moške in ženske.«

Med epidemijo kolere so vprašali italijanskega pisatelja Olinda Guerrinija:

»Kaj napravite z vodo, da se ne bi našli bolezni?«

»Kuham jo celo uro.«

»In potem?«

»Jo skrbno steriliziram.«

»In potem?«

»Potem pijem chianti.«

Neka gospa je vprašala francoskega književnika Renarda:

»Ali vi nimate nobenih napak?«

»Imam, a jih hranim za najožje prijatelje.«

Slavni nemški glasbenik Richard Wagner je bil presnovatelj muzikalne opere. Nekeč ga je obiskal Baudelaire. Wagner je imel običajno čudovito rumeno dnevno haljo. Sedel je za klavir in zaigral skladbo, ki se je Baudelaireu zdela čudovita. Nato je vstal, odšel iz sobe in se kmalu vrnil, oblečen v zeleno haljo. Odigral je drugo čudovito skladbo; potem je spet vstal, odšel, se vrnil v rdečo haljo in odigral tretjo skladbo. Baudelaire je bil navdušen.

»Opazil sem,« je dejal, »da ste odigrali tri različne skladbe v haljah različnih barv, da bi s tem simbolično izrazili tonsko obarvanost skladb. Ali bi mi hoteli podrobneje razložiti simbole?«

Wagner je nekaj časa, gledal Baudelaire, potem pa se je zasmejal:

»Halje sem preoblačil samo zato, ker se močno potim, kadar igram z vso dušo!«

Po Napoleonovem padcu so predlagali Ludviku XVIII., da bi ukazal vreči Voltairove posmrtno ostanke iz Pantheon.

»Pustite ga tam,« je rekel kralj. »Dovolj je kaznovan že s tem, da mora vsako jutro poslušati maslo!«

Ko je Katarina Rohanska zvedela, da je Henrik IV. blazno zaljubljen vanjo, je dejala:

»Preveč uboga sem, da bi bila njegova žena, in prepoštena, da bi mu bila ljubica.«

CNP

Jesenski
prvak
Brežice?

Tekmovanje v celjski nogometni podzvezi se ni končalo. V I skupini so se srečanja v 8 kolu končala z naslednjimi izidi: Papirničar — Zalec 5:0, Opekar — Boč 6:0, Soštanj — Brežice 1:2, Ljubno — Celulozar 3:3, Straža — Vojnik 3:1, Senovo — Osankarica 1:2.

LESTVICA

Brežice	8 8 0 0 28: 3	16
Senovo	8 5 0 3 21:20	10
Straža	8 5 1 2 24:12	11
Osankarica	7 4 2 1 18:12	10
Soštanj	7 4 0 3 16: 8	8
Vojnik	8 3 2 2 15:14	8
Celulozar	8 3 1 4 17:22	7
Papirničar	8 3 1 4 16:21	7
Opekar	8 2 2 4 17:18	6
Boč	8 2 1 5 12:15	5
Ljubno	8 1 3 4 11:17	5
Zalec	8 0 1 7 13:26	1

Rezultati mladinske lige: Smartno — Dravinja 0:3, Olimp — Vojnik 1:2, Kladičar — Opekar 10:0, Papirničar — Steklar 5:0, Kovinar — Steklar 1:0, Rudar — Smartno 1:2, Olimp — Kovinar 1:4. Na lestvici vodi Smartno z 8 točkami.

T. TAVČAR

Savinjski
šport

Občinsko sindikalno tekmovalje v odbojki, ki ga je organiziral občinski sindikalni svet Zalec, komisija za šport in rekreacijo, je bilo v Sempetru. Nastopilo je osem ekip. V finalni tekmi je Tovarna negavic Polzela premagala ekipo Strojno industrijskega podjetja Sempeter z 2:0. Vrstni red: 1. TNP, 2. SIP Sempeter, 3. TNP II, itd. V skupnem plasmanu še vedno vodi SIP iz Sempetra.

Oba predstavnika v štajerski rokometni ligi sta igrala doma in zmagala Zalec je premagal Velenje s 13:8. Najboljši strellec tekme je bil Mikuš, ki je dosegel 5 golov. V drugi tekmi so Grizani premagali Ormož z 21:18.

Končalo se je tekmovalje v II. republiški odbojgarski ligi. Igralci Partizana Sempeter so v zadnjem kolu gostovali v Misljuni in srečanje odločili v svojo korist s 3:2. Na lestvici so na drugem mestu in imajo enako število točk kot prva ekipa, vendar slabšo razliko v setih.

T. TAVČAR

Prvi

„trimaš“

Znam celjski smučarski učitelj Peter Faktor je prvi celjski občan, ki je dosegel normo za športno značko trim. Osvojil je vseh 100 možnih točk. Ljubitelji trima — zgledujte se po njem!

Ingrad prvi

Pred dnevi je bil končan jesenski del sindikalnega prvenstva za ženske ekipe v odbojki. Vrstni red v I. ligi: 1. Ingrad, 2. Zvezarna, 3. Cinkarna, 4. Prosveta, 5. Topper, II. liga: 1. Savinja, 2. Aero, 3. Kovinotehna, 4. Občina.

Partizan Celje - mesto

18 UR TELOVADBE

V zadnjem času se vse manj beleži o dejavnosti Partizana Celje-mesto. Toda kljub temu v telovadnici II. osnovne šole v Celju deluje eno od najstarejših društev Partizana pri nas. To je društvo, ki je imelo pred leti močno rokometno ekipo, odbojkarje in odbojkarice, dvigalce in judoiste. Poleg tega pa so tu delovale orodne vrste in dobri rezultati so se kar kopicili. Nemalo celjskih športnikov, ki je uspelo pozneje v drugih športih je izšlo v tem društvu Partizan.

In kako je danes? O tem smo nekaj več izvedeli od predsednika društva Vinka Jovana, ki nam je takoj uvodoma povedal, da je dejansko danes delo društva zbito v borih 18 urah tedenske vadbe. Vsak dan od 18.30 do 22.00 ure imajo oddelki Partizana na razpolago telovadnico. Tu se zvrstijo oddelki pionirjev in pionirk, tu so mladinci, mladinke, člani in članice. Dvakrat na teden pa je premalo za večje uspehe in pravega treniranja za orodno telovadbo sploh ni.

Toda kljub temu so pri društvu voljni za delo. Vode in vodniki Lidija Pinter, Milena Beškovič, Anica Klampfer, Slavko Kokot, Ivan Šmerc in Pavčič so marljivi. Delajo v okviru svojih možnosti.

Izven dela, ki je vezano na razpoložljive ure v lepi telovadnici pa deluje še sekcija za dviganje uteži in judo sekcija Ivo Rezac. Zlasti dvigalci so eni najboljših pri

Celjski dvigalci niso uspeli. Zaradi slabega starta v prvem delu prvenstva in zaradi presenetljivih rezultatov v ostalih dvobojih so nesrečno izgubili in izpadli iz prve zvezne lige. Kljub temu pa so celjski dvigalci pokazali, da imajo dva odlična dvigalca — Jožeta Urankarja in Draga Glavača, ki bosta sigurno v prihodnjem letu v državni reprezentanci. In ravno ta dva tekmovalca sta sedaj tarči za Olimpijo iz Ljubljane, ki si ju želi v svoje vrste. Upamo, da bo celjsko športno vodstvo preprečilo ta prestop najboljših v Ljubljano.

Na posnetku celjska vrsta pred zadnjim nastopom proti Radniškem. Od leve proti desni — Pinter, Čuček, Papotnik, Gašperlin, J. Urankar, Glavač in Slavko Urankar.

nas. Imajo olimpijca Jožeta Urankarja in skupino mladih fantov, ki so voljni dela tudi v nezakurjeni dvoranci velikosti 5 x 7 metrov. Posebno sedaj, ko so dobili iz svojih vrst drugega kandidata za državno reprezentanco Draga Glavača, morajo poskrbeti za nove moči in s tem za ponovni prodor med najboljše dvigalce pri nas v Jugoslaviji. Trener Jože Urankar ima sedaj veliko priljubljenost za vzgojo novega moštva. Urankar in Glavač pa bosta gotovo še nekaj let najboljša pri nas v tem športu.

Druga sekcija je judo. Tu so uspehi v republiški ligi minimalni. Toda poškodbe

so pozdravili in trener Oto Seles je optimist. Čez deset dni štartajo v ligi in pričakujejo prodor med najboljše. Ker nimajo prostora v lastni telovadnici so judoisti gostje na IV osnovni šoli. Društvo se trudi, da bi obema sekcijama nudilo osnovne pogoje za delo, čeravno je to težko. Ne želijo namreč, da bi izgubili te entuziaste, kot so izgubili rokometase in odbojkarice.

Tako je torej pri Partizanu Celje-mesto, ki se že več kot dvajset let bori za svoje prostore in boljše možnosti za redno vadbo. Če bi v tem uspeli, bi tudi uspehi pri Partizanu Celje bili znatno večji.

J. KUZMA

Slavko Bambir

„SODNIKI PROTI NAM“

Celjskim rokometasem letos ne gre najbolje. Popolnoma so sicer pomladili svoje moštvo in kar trojica je odšla k Slovanu, ki je trenutno najboljša slovenska moštvo. Po srečanju proti Metalcu v Celju, potem, ko je sodniška dvojica oškodovala Celje, smo zaprosili tre-

nerja Celja Slavka Bambirja, da nam pove nekaj več o celjskem moštvu in vzrokih, zakaj celjsko moštvo izgublja več srečanj v zadnjih minutah z minimalno razliko. Ta nam je povedal:

— Ne vem, kaj imajo sodniki proti celjskemu rokometu. Doma in na tujem so

dijo proti nam. S tem ne nameravam in nočem kriti naše neuspehe v letošnjem prvenstvu. Toda sami pogledajte, kaj sta sodnika storila danes proti Metalcu! Vzela sta nam zmago v zadnjih sekundah, ko je Vlado Bojevič dosegel popolnoma regularen gol. Če bodo tako nadaljevali ne vem, kaj naj bi še storili.

KOSARKA: PORAZ NA
SAMEM STARTU

V I. kolu II. zvezne kosarkarske lige so Celjani gostovali v Zagrebu in visoko s 60:93 (27:42) izgubili z enim od glavnih kandidatov za osvojitev prvega mesta v tej konkurenci, ekipo Industromontaže. Celjani pa niso igrali tako slabo kot to kaže rezultat, saj so se dobro upirali fizično močnejšim, predvsem pa mnogo višjim domačinom. Do 12. minute prvega polčasa je bila igra enakovredna in so domačini vodili le z dvema košema razlike. Nato pa se je razigral Ljubljancin Bassin, presegal več žog, ter zadeval koš Celjanov iz vseh položajev. Tu di v drugem polčasu so se Celjani vse do 8 minut pred koncem uspešno upirali domačinom, še v 32. minuti je bil rezultat le 65:48 za domačine, takrat pa je spet stopil na sceno odlični Bassin, ki ga Celjani niso mogli zaustaviti. Najboljšo igro pri Celju sta pokazala Erjavec in Miloš Sagadin, koše pa so dosegli: Miloš Sagadin 17,

Erjavec 10, Z. Sagadin 10, Fink 9, Leskovar 6, Divjak 4 in Zupančič 4.

V soboto se bodo Celjani pomerili z Oriolikom iz Slavonskega Broda, ki je še lazi nastopal v I. zvezni ligi. Tekma bo ob 19 uri v dvorani posebne šole Ivanke Urankarjeve.

JANEZ CEPIN

CNP

MNOŽIČNA
UDELEŽBA

V Rogaske Slatine je bilo v soboto in nedeljo III. sindikalno prvenstvo Slovenije za posameznike, na katerem je sodelovalo rekordno število udeležencev — 126. Največ uspeha med šahisti našega področja je imel član sindikalne podružnice ZTP Celje Pešec, ki si je delil 4.—10. mesto. Ostali pa so se plasirali med 12. in 50-im mestom.

KAJ PA REZULTATI
V GORAŽDU?

— Trenutno imamo osem točk. Zmagali smo proti: Varteksu, Mehaniki, brez borbe dobili proti Rovinju in igrali neodločeno proti Sevnici in Metalcu. To je premalo. V srečanjih proti Zenici 12:14, Splitu 14:15, Goraždu 10:12 in Viteksu 10:11 smo izgubili v zadnjih minutah. Vse dokler igramo sproščeno vodimo. Potem sodniki sodijo pristransko, igralci se ne zbere več in poraz je tu.

V nekaterih srečanjih smo vodili celo s štirimi zadetki in na koncu izgubili. To se ne bi smelo zgoditi. V prvi vrsti moramo popraviti psihično plat naših igralcev in mladi bodo do prihodnje sezone tudi tu dosegli potrebno kakovost. Zato sem še vedno optimist. To so igralci dokazali s svojo igro proti državnemu prvaku Bjelovaru, ko smo izgubili 22:26 in prikazali odlično igro. Igralci so zdravi in odlični material. To moramo izkoristiti in tudi uspehi in gledalci se bodo vrnili na Skalno klet.

J. KUZMA

športne vesti

ROKOMET

V petek in nedeljo so celjski rokometasi odigrali dve prvenstveni tekmi. Najprej so v zaostali tekmi premagali ekipo Mehanika s 10:0 nato pa v nedeljo proti zagrebškemu Metalcu igrali neodločeno. Toda vse kaže, da bo to srečanje registrirano 10:0 za goste. Na pred koncem sta namreč sodnika srečanje prekinila zaradi gledalcev na igrišču. Ko so Celjani dosegli zmagovalni gol, ga eden od sodnikov ni priznal in to je razjarilo nekatere vročerkovne gledalce, da se niso mogli več zadržati. Moramo pa priznati, a je bilo to takem navijanju sodnikov za Zagrebčane res težko ohraniti živce. Seveda pa to dejstvo nediscipliniranih gledalcev ne opravičuje.

Ekipo TRIM TEAM pa je še v zadnje v medobčinskih premočih osvojila prvo mesto. Ekipo ki jo sestavljajo v glas sodstvenih celjskih rokometas, je pokazala precejšnjo mero znanja in »rokometne« zrelosti.

DVIGANJE UTEŽI

Celjski dvigalci uteži so zaključili svojo sezono. V zadnjem kolu pa so doma doživeli poraz. Letošnji državni prvak je premagal Celjane z rezultatom 5:3. Tako so tekmovalci Radniškega iz Somo dokazali, da so letos najboljši. Celjani so zaradi nekaterih prenehanj v prvem delu prvenstva na dnu razpredelnice. Nede dvoboj pa nam je pokazal, da bomo dobili kaj kmalu drugega živega reprezentanta. To je Drago Glavač, ki je v srednji kategoriji premagal državnega prvaka in reprezentanta Stosiča. Igral je 405 kilogramov in s tem izpostavil svojo kandidaturu prvega reprezentanta. Delo njegovega trenerja Jožeta Urankarja je že obrestovalo, kajti Glavač je popravil svoj rekord za 20 kilogramov. V teznem dvigu je dvignil 130 kg v sunku 160 in v tegu 115 kg. Skupaj torej 405 kg. Drugo točko za Celje je dosegel Jože Urankar, ki je dvignil največ — 420 kg.

Premoč pa so morali tokrat priznati Pinter 155, Čuček 230, potnik 107,50, Gašperlin 165 in Slavko Ukmar 110 kg.

HOKEJ NA TRAVI

Celjski hokejisti na travi so s srečaji v Zagrebu proti Concordi Ker nista prišla na teren delegirana sodnika so odigrali srečanje brez teh sodnikov. Druga domača dvojica pa je sodila tako stransko, da so Celjani v drugem polčasu zapustili igrišče pri 3:1 za domačine. Zadnja beseda pa jo imela tekmovalna komisija. V zadnjem kolu igrajo Celjani doma proti Pomurju.

ODBOJKA

Tekmovalci Gaberja nadaljujejo s svojimi uspehi. V zadnjem kolu republiške lige so doma premagali moštvo Bieda z rezultatom 3:1 (15:8, 15:9, 7:15, 15:11). S tem zmago so si priborili skupno izločilo jesenskega prvega. V celotnem tekmovalstvu so izšli samo eno srečanje in to proti Izoli — gosteh. To je sedaj najvišje uvrstitev celjskih odbojkarjev v republiškem tekmovalstvu. Ta uspeh so priborili Gaberju Zilnik, Askerc, Jager, Golner, Kajner, denik, Pipan, Hojnik in Grizolt.

HOKEJ NA LEDU

Celjski hokejisti že vadijo pod vodstvom novega trenerja, slovak Jozipa Kussa. Med tednom so odigrali trening tekmo s mladimi vrsti Olimpije in izgubili 3:8 (1:1, 2:4 in 0:3). Zadetki Celje so dosegli Kerkoš, Bratec in Pinter.

V soboto pa so se v drugem kolu zvezne lige pomerili v Slaviji v Ljubljani. Pokazali so že boljše igro in izgubili samo 0:5. Kljub temu pa moramo omeniti da še moštvo ni najbolje pripravljeno in naloga novega trenerja je da najde vsakemu igraču svoje mesto v moštvi. V soboto ob 19 uri se bodo Celjani pomerili proti lanskoletnemu državnemu prvaku in zmagovalcu Srednjeevropskega pokala — Olimpiji iz Ljubljane.

Celjsko moštvo HDK Celja, ki prvič nastopa v prvi zvezni hokejski ligi. Stojijo od leve proti desni — B. Kerkoš, Filipovič, Škrlj, Šmerc, Cretnik, Pinter, Lesjak, Kolenc, Čepič — Zager, Benčina, Zorko, Senjarc, Dani Kerkoš, Prelog, Motoh, Iščič — tar Avdič in Vojko Bratec. (foto: T. Tavčar)

NOGOMET

Tokrat je bila slaba bira za celjske nogometase. Kladičar republiški ligi izgubil v Izoli 0:1, čeravno je igral popolnoma krovredno vlogo. Predstavnika v konjski ligi Kovinar in Olimp sta iztržila samo eno točko. To je uspelo Kovinarju v srečanju proti Velenju z rezultatom 0:0. Samo srečanje pa je bilo v vremenem povprečju in so gostje prikazali boljši nogomet. Olimp pa je doma izgubil po slabi igri v obrambi 1:2 Belincem. Zadelek je dosegel Koštomaj v 86. minuti.

STRELJANJE

Vzorna strelška družina Dušan Poženel iz Rečice pri Laškem, tudi letos priredila tradicionalno srečanje najboljših pištolarjev v Sloveniji. Vsi so nastopili za pokal »Rečice« v streljanju z pištolo.

Največ uspeha so imeli domačini. Zmagal je Vinko Lavrenčič 379 krogov pred Dobovičnikom (Celje) 360, Tržanom (Olimpija) 360, Poženelom (Sava Kranj), 355 krogov.

Vsi najboljši so prejeli praktične nagrade. Organizacija tekmovanja je bila odlična.

V VSAK DOM
NOVI TEDNIK

CELJE
Poročila se je 13 parov, od teh: ILKO SENICA, Store in ZORICA ANČIC, Vrbovo; ZLATKO INJRET in DANIELA KUZNER, ba iz Celja; MARJAN KAJZBA, ba iz Celja; MAGDALENA ARH, Laško; JÁN ZGAJNER in JOZICA KLEJSEK, oboja iz Celja; JOZEF TOJAN, Prožinska vas in OLGA OLAR, Sentjur; VLADIMIR GOJNC, Store in BREDI ZOHAR, ba iz Lenart; ULAGA, Laško; BERNARDA KUMER, Celje.

ORNIJI GRAD
JOZE ZAGRADISNIK, 22, delavec, Gorjani grad in MARIJA RIHER, 19, strojna pletilja, Bočna, HRASTNIK
JOZEF VAVTAR, delavec in VOJKA SENICAR, delavka, oboja iz Hrastrnika; IVAN TERZAN, ključničar in ZLATA VODEB, delavka, oboja iz Hrastrnika; MARTIN ŠTERSEK, avtolepar in LIDIJA

HOTEL

AUREA

kovinsko predelovalno podjetje
CELJE

izdelujemo vse vrste kovinske
galanterije, značke, embleme,
plakete, srebrne kontakte.

**RADIO
Celje**

Začetek dopoldanskih oddaj ob 8.10 s poročili, ob 12.00 dopoldanska srečanja, ob 15.00 — področni zapisi, ob 9.00 — zaključek.
Začetek popoldanskih oddaj ob 16.00 s poročili, ob 16.05 — naši poslušalci čestitajo in pozdravljajo, ob 16.40 — glasbeni glasbo, ob 17.00 — kronika, ob 17.15 — obvestila. Zaključek ob 18.00.
Četrtek, 2. novembra: 8.50 — Pod Konjiško goro, 17.30 — radijski feljton, 17.45 — zabavni noči.
Petek, 3. novembra: 8.50 — Po laški občini, 17.30 — turistična oddaja, 17.45 — slovenske matne pesmi.
Sobota, 4. novembra: 8.50 — Celjski odmevi, 17.30 — poslušalci jih najraje.
Nedelja, 5. novembra: 11.00 — zapoved časa in sporeda, 11.03 — pogovor s poslušalci, 11.23 — obvestila, 11.38 — zabavni glasbo, 11.58 — naši poslušalci čestitajo in pozdravljajo, 12.45 — literarna oddaja, 12.58 — nedeljske glasbene razglednice, 13.28 — 30 minut za razvedrilo, 14.30 — zaključek oddaje.
Ponedeljek, 6. novembra: 8.50 — Kritični kratek po Kozjanem, 17.30 — športni pregled, 17.45 — novo pri Jugotonu.
Torek, 7. novembra: 8.50 — Po Savinjski dolini, 17.30 — torova reportaža, 17.45 — Ansambli iz Savinjske doline.
Sreda, 8. novembra: 8.50 — Življenje ob Paki, 17.30 — iz dela občinskih skupščin, 17.45 — nekaj opernih arij.

TV spored

NEDELJA, 5. XI.
9.00 Madžarski TV pregled (Pohorje, Plešivec) (Bgd)
9.40 Pet minut po domače (Lj)
9.45 Kmetijski razgledi: Osnove govedoreje (Lj)
10.12 Kmetijska oddaja (Bgd)
10.55 Mosaik (Lj)
11.00 Otroška matineja: Vitez Vihar, Vsi vlaki sveta (Lj)
11.50 Poročila (Lj)
11.55 Mestice Peyton (Lj)
12.45 TV kafižpot (do 13.05) (Lj)
NEDELJSKO POPOLDNE
12.55 Poročila (Lj)
13.30 Kritični za umor — celovečerni film (Lj)
14.50 Cik-cak (Lj)
15.00 TV dnevnik (Lj)
15.30 3-2-1 (Lj)
16.30 Zabavna oddaja (Lj)
17.15 Stih in pesem (Zgb)
17.30 Športni pregled (JRT)
18.00 Poročila (Lj)

POPELAR, trg. pomočnica, oboja iz Hrastrnika ter MARJAN LAZNIK, avtomobilski, Dol ter NEVENKA BIDERMAN, administratorka, Hrastrnik.

LASKO
ALOJZ MREZAR, električar in EMA BLAJ, šivilja, oboja iz Jagnečnice; ALOJZ PERC, upokojenec, Laška vas in FRANCISKA UDOVC, poljedelka, Draga pri Mirni; MILAN MEDVESEK, delavec in TEREZIJA MRDALJ, delavka, oboja iz Velikega Strja.

SLOVENSKE KONJICE
STEFAN LEVA, 33, Nova Dobrava in ALEKSANDRA MATUL, 24, Slov. Konjice; ALOJZ HRIBERNIK, 34 in ALBINA PLAHUTA, 23, oboja iz Lipoglava ter IVAN PRAH, 24, Mlače in ALOJZIJA VUCINA, 22, Kravjek.

SENTJUR PRI CELJU
FRANC LESKOVSEK, 22, poljedelec, Brezje pri Dobju in IVANKA GRACNAR, 19, delavica, Celje; FILIP REZAR, 25, strugar, Store in ANA BRUNSEK, 18, krojačica, Proseniško; IVAN MARKIC, 23, livar, Razhor in STEFANIJA MATIASIC, 19, poljedelka, Vodule; MIROSLAV SENICA, 25, trgovski poslovođa in JERICA KROFI, 20, ekonomski tehnik, oboja iz Planine.

ZALEC
VLADIMIR PODBREGAR, 22, Latkova vas in METKA ZUPANEC, 30, Sempeter; STEFAN KOZMEI, 29, Sp. Grušovlje in VERONIKA VINDER, 25, Gotovlje; JOZEF PETROVEC, 26, Pongrac in EMA ZDOLZEK, 23, Polzela; ALOJZ TOVORNIK, 24, Velenje in IVANKA JAMNIK, 16, Prebška; IVAN VEBER, 21, Levec in MARIJA SIPEK, 20, Levec.

CELJE
24 dečkov in 27 deklle
LASKO
1 deček
SLOVENSKE KONJICE
3 dečki in 2 deklle
SENTJUR PRI CELJU
1 deklle

CELJE
MARIJA DERNOVSEK, 66, Sevnica; FRANCISKA BOBEN, 69, Celje; JOZE PAHOLE, 62, Galicija; MARIJA KRANJC, 51, Zabukovica; VJEKOSLAV SPLAJT, 77, Gotovlje; EDVARD GAJSEK, 58, Celje; IVAN NOVAK, 75, Kaplja vas; OLGA CERNEZEL, 48, Smarje pri Jel-

šah; ANTON DOLENC, 77, Celje; MARIJA KUDER, 79, Zalec; FERDINAND PRISTOSEK, 68, Vojnik; FRANC KRAMARSEK, 47, Ilvca; AVUGUSTIN MLAKAR, 59, Arclini; STJEPAN HROVAT, 27, Celje.

HRASTNIK
STEFANIJA KUSAR, 60, gospodinja, Hrastrnik.

LASKO
LJUDMILA KUNST, 33, čistilka, Hrastrnik; MARIJA PLAZNIK, 69, gospodinja, Zidani most; JURIJ ROZMAN, 63, posestnik, Ojstro; STEFAN VRBOSEK, 71, kmetovalec, Ojstro ter JOZE LAZAR, 66, upokojenec, Trnov hrib.

SLOVENSKE KONJICE
MARIJA FLIS, 75, Sl. Konjice; JANEZ LAPORSEK, 33, Stranice ter DARKO PANGUR, 21, Slovenske Konjice.

SENTJUR PRI CELJU
MARIJA CULES, 70, kmetovalka, Tratina ter IVAN ZICKAR, 61, kmetovalec, Podvin.

SMARJE PRI JELSAH
JOZEF BRSEC, 95, Imenska gorca.

ZALEC
KONRAD BRISNIK, 38, mizar, Vransko; RUDOLF MOLICNIK, 75, upokojenec, Dobriša vas; MARIJA REBERNIK, 86, Romar, 86, Dobriša vas ter MARIJA VALENCAR, 86, Koprivšek, 75, upokojenka, Polzela.

Trgovsko podjetje

VINO

ŠMARTNO OB PAKI

razpisuje
prosto delovno mesto

FAKTURISTA

Pogoj za zasedbo delovnega mesta je dokončana ekonomska srednja šola ali administrativna šola z dobrim obvladanjem strojepisja.

Rok za prijavo je do zasedbe delovnega mesta.

poznamo zdravilna zelišča?

KAMILICA —

MATRICARIA CHAMOMILLA

Najpriljubljenejša — to je najbolj priljubljena zdravilna rastlina, ki jo sleherni pozna in ceni njeno zdravilno moč je kamilica, imenovana tudi gamilica in maternjak iz rodu košaric. Pri nas je zelo razširjena, tako da je ponekod celo neprijeten, nadležen plevel po njivah, travnikih in vrtnih gredah. Je enoletna, nežna rastlina, ki raste tudi po ledinah. Iz vlaknaste in močno razrasle korenine raste brazdato in vejnato steblo, visoko do 40 cm. Listi so dvojnopernati z nitastimi konicami. Na koncu vejic so cvetni koški z belimi moškimi cvetovi na robu koška in z rumenimi ženskimi v sredini. Cveti od junija do avgusta, če pa je september toplej, cveti še do konca tega meseca. Kamilica ima zelo značilen vonj, ki je dišaven, eteričen. Prav tak je okus, ki je le nekoliko grenak. Pravo kamilico najlaže spoznamo po votlem stožkastem cvetišču.

Nabiramo cvetne glavice takoj, ko se glavice začno odpirati, to je maja in junija. Nabrane koške moramo čim prej posušiti v senci, tako da posušeno cvetje ohrani svojo prvotno svetlorumeno barvo. Potem jih spravimo v dobro zapirajočo kozarce, da se ne izdišijo. Posušene kamilice zelo rade vrskavajo vlogo in potem rade plesnijo. Takšne so brez zdravilne vrednosti.

O zdravilnosti kamilic je zelo težko pisati, ko pa je to zdravilo zelo znano in je poleg bčga tudi najbolj priljubljena ljudska zel. Kamilice so

uporabne tako za zunanjo kot notranjo rabo. Tako blaži bolečine, pomirja krče v trebuhu, odpravlja nemir, olajšuje neprijetno napenjanje. Zato pride kamilični čaj, oziroma le lahien preliv, kombiniran z janežem in nekaj listki majaronovih plev zelo upošteven tedaj, ko je bolan dojenček, ko ga ščiplje in napenja ter so zraven tudi starši obupani in nesrečni.

Če si oblagamo obraz s toplimi, vlažnimi kamiličnimi obkladki, se koža osveži, napne, dobi pravilno vlago in seveda izginejo tudi suhi lišaji. Seveda se pri tem ne smemo prehladiti.

Če smo utrujeni od dela ali pa smo se vrnili z dolgega potovanja, se prilije zeliščna kopel. Vzamemo kamilice, sivko, rožmarin in majaron po enakih delih (100 gramov vsakega), damo v platneno vrečko ter obesimo v kad, v katero smo natočili zelo vročo vodo. Ko se voda primer-no ohladi, se kopamo v tem izvlečku. Prisotna eterična olja, in še ostale učinkovine, pomirjajo telo, sproščajo krče, ki so nastali zaradi utrujenosti, ter tako kljub prejšnjemu naporu omogočijo sprostitost, osvežitev in miren spanec.

Pri tem še važno opozorilo: kamiličnega čaja ne smemo nikoli kuhati, ampak kamilice le prelujemo z vrelo vodo, posodo pokrijemo in pustimo stati, da se nekoliko ohladi. Pomirjevalni učinek kamiličnega čaja pa še ojačimo, če ga sladkamo z žličko medu. BORIS JAGODIC

19.50 Cik-cak (Lj)
20.00 TV dnevnik (Lj)
20.25 3-2-1 (Lj)
20.30 Skopje 72 — prenos festivala (Skop)
21.40 Na poti k zvezdam — barvna oddaja (Lj)
22.05 Medicinski center — serijski barvni film (Lj)
22.55 TV kafižpot (Lj)
23.15 Poročila (Lj)
UHF — oddajnik Krvavec:
18.00 Kronika (Zgb)
18.15 Otroški spored (Sar)
19.15 Humoristična oddaja (Bgd)
19.45 Propagandna oddaja (Zgb)
20.00 TV dnevnik (Zgb)
21.00 Spored italijanske TV

tovariš

POSLUŠATE NAJRAJŠE

Dragi ljubitelji lepih melodij in POP LESTVICE »Te«, prisrčno pozdravljeni! Iz Tehnocomercatorjevih prodajal »Radio«, »Elektro« in Veleblagovnice »Te« so nam sporočili, da ste v preteklem tednu kupili mnogo plošč. Istočasno pa so nas prosili, da vas obvestimo, da so v vseh omenjenih prodajalnah ob koncu tedna prejeli precej novih plošč. Nekaj pa smo jih uvrstili tudi v našo novo POP LESTVICO »Te«.

Vedno pregledate lestvico, preberite še ime izzrebanca, morda ste imeli tokrat srečo vi: VERONIKA ŠTRAKL, Kasaze 16, p. PETROVCE

POP LESTVICA »Te«:	NAJ, NAJ, NAJ BOLFENK
1. NEW SWING QUARTET	
2. ALFI NIPIC	
3. THE MILITARY OF THE ROYAL SCOTS DRAGOON GUARDS	
4. THE SWEET	
5. ANDY WILLIAMS	
6. PRO ARTE	
7. NOVI FOSILI	
8. DUBROVAČKI TRUBADURI	
9. T. REX	
10. WINGS	

Ime in priimek: _____

Točen naslov: _____

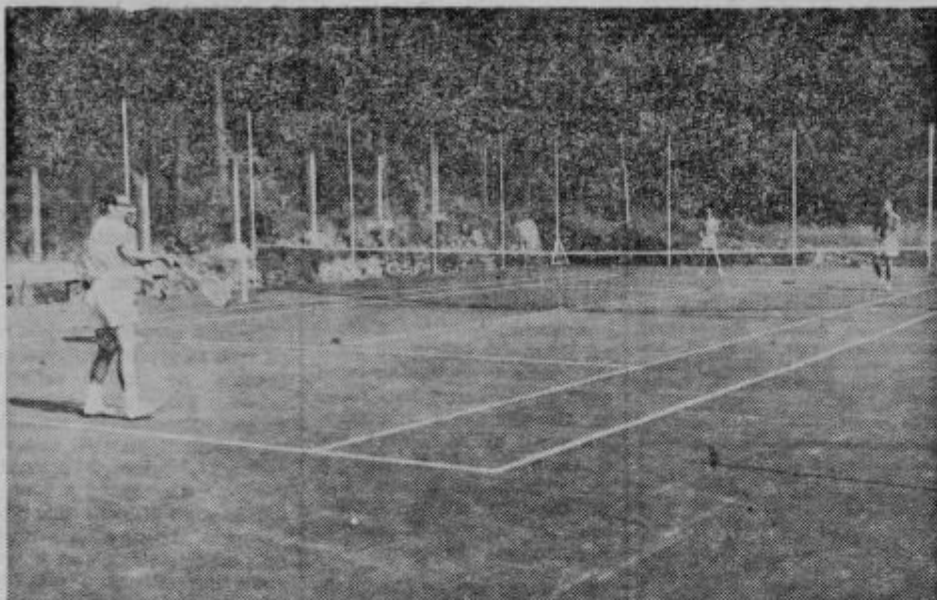
Naslov skladbe: _____

Plošče kupujem v: Veleblagovnici »Te«, »Elektro«, »Radio«. (Ustrezno obkroži)

Kupone pošljite do srede, 8. novembra 1972, do 12. ure na naslov: »NOVI TEDNIK« Gregorčičeva ulica 5, Celje.

Šoštanj

TENIŠKO IGRIŠČE

Četudi je Šoštanj v prvi vrsti industrijsko mesto, je v zadnjem času vse bolj delavno tudi turistično društvo. Tako je prav to društvo zgradilo pred petimi leti prvo avtobusno postajo v Saleški dolini. Avtobusna postaja trenutno rešuje tudi problem ukinjene knjižarne.

Tako kot avtobusno postajo društvo vsako leto obnavlja in čisti okolico razvalin Pustega gradu, od koder je prelep razgled po vsej Saleški dolini. Letos so razširili tudi cesto, tako da bo Pusti grad kmalu dostopen za avtomobiliste.

Letos pa je društvo kljub pomanjkanju finančnih sredstev zgradilo poleg delavskega kluba domačo termoelektrarno novo asfaltirano teniško igrišče. Za ta dela so potrošili okoli sedem milijonov starih dinarjev. Igrišče ima dovolj obiskovalcev, zlasti ob sobotah in nedeljah.

S tem pa društvene dejavnosti ni konec. Prizadevni člani odbora se ukvarjajo tudi z drugo gospodarsko dejavnostjo, manj pa s propagando, čeprav bi je ne kazalo zanemariti.

V. KOJC

IZLET V STUBICE

V nedeljo, 15. 10. 1972 smo se ob sedmih zbrali v mestu. Z nami so bili tudi taborniki iz Celja. Skupaj smo se odpeljali do osnovne šole Franja Vrunča in od tam nadaljevali pot proti Stubicam.

Po dolgih dveh urah vožnje smo prispeli na Hrvaško, kjer smo imeli prvo krajšo postajo. Po desetminutnem počitku smo se spravili v avtobus in nadaljevali pot proti Krapini. Peljali smo se mimo Krapine in željno čakali, kdaj bo tabla z napisom »Stubice«. Eden od tabornikov je imel s sabo harmoniko in s tem, da nam je igral, zabaval ves avtobus. Nekaj minut pred enajsto smo pri-

speli v Stubice. Ko smo se ustavili, smo odšli peš skozi park do bazena. Zagledali smo čudovito stavbo. Preden smo vstopili, smo si ogledali njeno okolico. Za stavbo so bili bazeni in eden od njih napolnjen z vodo. Po ogledu smo vstopili v stavbo in se preoblekli ter odšli v lepo urejen pokrit bazen. Tako smo se kopali do enih. Potem pa smo odšli na kosilo. Pripravili so nam res odlično kosilo. Po kosilu smo se odpeljali proti »Lipici«. Ustavili smo se pod veliko lipo. Zraven nje je bila majhna kočica še iz časov Matije Gubca. Lipo so sedaj obzidali in ji dali podpore. Od tam smo se vračali proti Kumrovcu,

kjer smo si ogledali rojstno hišo tovariša Tita. Po dolgem počitku smo se odpeljali proti Celju. Bili smo veseli, zato smo si peli in nekdo nam je igral na harmoniko. Tako smo s pesmijo prispeli v Celje. Odpeljali smo se proti šoli, kjer nas je večina izstopila.

Vsi, ki smo se udeležili tega izleta, se zahvaljujemo tovarišu Jožetu Krebsu, starešini taborniškega odreda II. grupe odredov iz Celja, in vozniku Karlu Kovačiču iz Izletnika, Celje, za tako lep izlet.

Za taborniško četo »Mlade Hudinje«, Jožica Cesar, 7 a.

RAZPIS NAGRAD »SLAVKA ŠLANDRA« ZA LETO 1973

Po 2. členu poslovnika razpisuje komisija za nagrado »Slavka Šlandra« pri skupščini občine Celje

NAGRADE »SLAVKA ŠLANDRA« ZA LETO 1973

Nagrado bo skupščina občine podelila ob občinskem prazniku 20. julija 1973.

Nagrado Slavka Šlandra lahko dobi:

- delovna skupnost ali delovna skupina,
- družbeno-politična organizacija,
- društva,
- delovna ali druga organizacija,
- za izredne uspehe dela in druge pomembnejše dosežke na vseh področjih ustvarjalnosti in za dela, ki imajo splošen pomen za družbeno skupnost in še posebej za občino Celje. Enako lahko dobi nagrado
- posameznik
- za prej navedene uspehe oziroma za pomembne rezultate v življenjskem delu.

S tem razpisom vabi komisija za nagrado »Slavka Šlandra« delovne in druge samoupravne organizacije, družbenopolitične organizacije, društva in občane, da pošljejo predloge z utemeljitvijo za podelitev nagrad »Slavka Šlandra« za leto 1973 najkasneje DO 31. MARCA 1973.

Komisija za nagrado Slavka Šlandra
pri skupščini občine Celje

15 let šentjurskega ALPOSA

Razvoj iz skromne tovarne poljedelskih strojev v moderno industrijo gostinske in trgovske opreme — Letos že za kakih 100 milijonov din realizacije.

Tovarna Alpos v Šentjurju bo te dni praznovala svojo 15-letnico. To v razvoju nekega podjetja sicer ni mnogo, je pa toliko več, kolikor bolj so bili začetki skromni.

PREDNIKI — OBRITNIKI

Kot povzemamo iz pogovora z direktorjem inž. Ladislavom Grdino, je današnja tovarna Alpos nastala iz skromnega podjetja za proizvodnjo poljedelskih strojev 1957, katerega predniki so bili šentjurski obrtniki. Po izidu zakona o obdavčitvah kmetijskih strojev je prišlo do prvega kriznega obdobja in kolektiv, ki je tedaj štel 120 delavcev, je moral nekoliko preusmeriti proizvodnjo. Začel je izdelovati gostinsko opremo iz aluminija, ker pa ni bilo ustreznih kadrov, je bila ponovna kriza neizbežna. Toda vseeno je uspelo novo proizvodnjo hitro uveljaviti, s tem, ko so postavili novo halo, pa so ustvarili tudi temelje današnje tovarne.

ŠIRŠI PROGRAM, A NE BREZ TEŽAV

Podjetje je 1959 začelo graditi tudi nove delavniške prostore, tako da se je njegova površina od prejšnjih 900 povečala za nadaljnjih 1500 kvadratnih metrov, zaposlenih pa je bilo že blizu 250 delavcev. To je omogočilo tudi razširitev programa na proizvodnjo oken, vrat in izločb, vendar je imel dokaj stihijski razvoj za posledico, da je podjetje v letih 1960 in 1961 pa do 1964 preživljalo zelo težke čase.

MEJNIK 1965

Po besedah direktorja inž. Ladislava Grdine bi lahko sklepali, da je šele 1965. leto pomembnejši mejnik v razvoju Alposa, saj se je tedaj podjetje programsko utrdilo in izdelalo nov proizvodni program. Poleg dotedanje gostinske opreme je pričelo proizvajati tudi jekleno gostinsko opremo, opuščati pa proizvodnjo oken in vrat, ker pač ni bilo možnosti, da bi to proizvodnjo industrializirali. V tem času so zložili asortiman in povečali serije, ustanovili lasten razvojni oddelek in uvedli proizvodnjo šivnih cevi, to pa je omogočilo razširitev programa na proizvodnjo trgovske opreme, pri čemer gre seveda za predelavo lastnih profilnih cevi.

14 TISOČ TON MATERIALA LETNO

Od 1965. leta do danes se je proizvodnja precej povečala; če bi jo merili po količini predelanega materiala, v zadnjih šestih letih celo za desetkrat! Medtem ko so 1963. leta predelali kakih 600 ton, predelajo danes že 14 tisoč ton materiala letno.

V Alposu, ki šteje danes že 378 delavcev, povečini domačinov, so temu ustrezno seveda povečali tudi proizvodne prostore, in sicer na 3 tisoč kvadratnih metrov. Bistveno so izboljšali strukturo kadra, vse to pa daje tudi ustrezne rezultate.

NOVA INVESTICIJA

Kot nam je povedal L. Grdina, podjetje načrtuje nadaljnje povečanje proizvodnje, tako da trenutno gradi nov obrat za površinsko obdelavo, ki bo predvsem zagotavljal večjo kakovost izdelkov, povečal zmogljivosti za 40 odstotkov, hkrati pa odpravil ozko grlo. Nov obrat, ki bo veljal 10 milijonov din in v katerem naj bi proizvodnja stekla februarja prihodnje leto, bo meril 3 tisoč kvadratnih metrov in bo najsoodnejše opremljen. Omogočil bo, da bodo na novo zaposlili kakih 50 ljudi, od tega jih nekaj že privajajo na novo delo.

DOSEDANJA RAST NA LASTNI AKUMULACIJI

Tovarna Alpos je bila zlasti v svojem začetku v težavnem položaju, ker se je poleg nekaj kratkoročnih bančnih kreditov razvijala pretežno z lastnimi sredstvi. Tako je morala v graditev objektov vlagati praktično vso svojo akumulacijo, za opremo pa je vedno zmanjkovalo denarja. Zato je bilo zelo težko dosegati tako kvaliteto kot zadovoljevat trg, na katerem so nastopala znatno bolj opremljena konkurenčna podjetja. Kljub tem in drugim težavam je podjetje zlasti v zadnjih letih doseglo pomembne rezultate. V pripravi so trije sočasni programi, ki jih bodo v perspektivi uresničili in zagotovili hitrejšo rast kolektiva. Omenimo, da je Alpos pred devetimi leti dosegel komaj 8 milijonov din realizacije, letos pa bo predvidoma dosegel že 100 milijonov din. Medtem ko so ustvarili lani za 9,4 milijona din ostanka dohodka, bo tega letos še precej več, in to predvsem po zaslugi solidne organizacije dela in večje produktivnosti. Alpos se uspešno vključuje v izvoz, sklenjeni pa ima dve kooperacijski pogodbi s partnerjem iz ZR Nemčije.

TEŽAVE, KI PRITISKAJO OD ZUNAJ

Inž. Ladislav Grdina je v pogovoru omenil tudi težave, ki pestijo podjetje od zunaj. Vsi njegovi artikli so namreč pod kontrolo cen, ki jih podjetje ne more zviševati, četudi se cene surovin stalno zvišujejo. Tako je Alpos večkrat v položaju, ko je treba razmišljati, ali opustiti določeno proizvodnjo ali jo ponovno preusmeriti. Rešitev iz absurdnega položaja bi bila v sprostitvi cen, iz preprostega razloga, ker so potemtakem Alposovi proizvodi iz materiala, ki se stalno podražuje in ker tudi ni nikakršne bojazni, da bi cene izdelkov pretirano poskočile. V naši državi je tovrstna proizvodnja tako velika, da bi se podjetja s pretiranimi cenami gotovo znašla pred vprašanjem plasmaja. Zlasti pa je po mnenju direktorja L. Grdina nelogično, da artikel, ki so ga začeli proizvajati pred štirimi, petimi leti, pa ga trg še vedno dobro sprejema, prodajajo po 30 do 40 odstotkov nižji ceni, kakor če bi ga kot nov proizvod osvojili in plasirali danes. Z drugimi besedami, s popolnoma neznatnimi spremembami, z enako količino materiala in z enakim vložnim delom bi lahko pri določenem artiklu dosegli za toliko višje cene. Ob vsem tem je najbolj zanimivo, da Alpos praktično sploh nima lastnih kalkulacij.

mali oglasi

PRODAM

PRODAM pralni stroj NAO-
S. Rojc Ida, Cesta na
ad 50 a, Celje.
PRODAM Fiat 750, december
Beve Miha, Dolarjeva
Celje.
PRODAM motorno kolo Javo
5 ccm letnik 1967. Marko
Janfar, Podgorje 54, Ce-
lje.
PRODAM traktor Steyer 18
M skoraj nov. Alojz Jer-
je, Grajska vas 41, posta
Gnilsko.
PRODAM avto Mercedes 190
brezhibnem stanju. Cena
odna. Feliks Hobot, Gri-
110, ob cesti Zabukovi-
PRODAM korenje. Dolenc,
abno 10. Celje.

UGODNO prodam NSU 110
letnik 1968. V račun vza-
mem tudi manjši avto. Jo-
že Gorjan, Slomškov trg 4,
Celje.
PRODAM Mercedes 190. Po-
ceni, Franc Part, Smartno
ob Paki.
PRODAM dobro ohranjen
Kuppersbusch štedilnik s
pečico. Ponudbe pod »Pol-
zela».
ZA 11.000.000 gotovine pro-
dam v bližini Kranja takoj
vseljivo staro hišo na isti
parceli je do I. faze dogra-
jena nova z vso potrebno
dokumentacijo. Vse infor-
macije dobite pri Orešnik
Ivan, Loboje 155.
TRAKTOR Paskvali 18 KM
pogon na vsa kolesa pro-
dam. Alojz Sabec, Zepina
3, Skofja vas.

DRAŽBA

osnovnih sredstev
Trgovine »TRIGLAV« Šentjur

v stečaju bo

V SREDO, 15. NOVEMBRA 1972 OB 10. URI
v poslovnem prostoru trgovine pri Boštevci
v Šentjurju pri Celju — Spodnji trg.

Prodajalo se bo pisarniško pohištvo in opre-
ma ter aluminijasta oprema trgovine.

Ogled prodajnih predmetov je mogoč na kraju sa-
mem ob sredah od 16. do 17. ure in pol ure pred
dražbo; dražbeni pogoji so na vpogled tudi pri
Okrožnem gospodarskem sodišču v Celju med de-
lovnim časom.

Izključna cena bo za pisarniško opremo po skupnem
izračunu din 8.676,00, za trgovsko opremo pa din
28.100,00.

Okrožno gospodarsko sodišče
v Celju, dne 23. 10. 1972

LJUBLJANA
Poslovna enota CELJE

sprejme tako

1. PRODAJALCA za bencinski servis
v Šoštanju
2. KURIRJA — SNAŽILKO, za upravo
in skladišče v Celju

POGOJI:

pod 1.: sprejemno mlajšo moč z urejeno vojaščino,
po možnosti s trgovsko kvalifikacijo;
pod 2.: sprejemno nekvalificirano delavko za oprav-
ljanje kurirskih poslov in čiščenje uprave s polnim
delovnim časom.

Za navedena delovna mesta je določena poskusna
doba 6 mesecev.

Pismene prijave je treba poslati na upravo PE, Ce-
sta v Trnovlje 12, Celje, v roku 8 dni po objavi.

GOZDNO GOSPODARSTVO
CELJE

Odbor za delovna razmerja

razpisuje
na podlagi 48. člena Pravilnika o delovnih
razmerjih dva prosta delovna mesta za ne-
polni delovni čas:

1. Prosto delovno mesto

KALKULANTA

na Gradbenem obratu (nepolni delovni čas
2 uri dnevno)

2. Prosto delovno mesto

GRADBENEGA DELOVODJE

na Gradbenem obratu (nepolni delovni čas
3.30 ure dnevno)

Pod zaporedno številko 1. je pogoj dokončana sred-
nja šola, pod zaporedno številko 2 pa poklicna šola
za gradbene delovodje.

Prošnje viagate na naslov: Gozdno gospodarstvo
Celje, Kadrovsko-spolni sektor, Ljubljanska c. 13.
Rok za vlogo prošnje je 15 dni po objavi razpisa.

PRODAM TAM 2000 kiper (ka-
son dolg 3,80 m), Franc
Cremožnik, Parizje 25, Bra-
slovce.

PRODAM pol leta rabljeno
oljno dodatno peč EMO 6
in dvosobno glinasto peč
po ugodni ceni, Alojz Ma-
jerič, Nazorjeva 21.

PRODAM nerabljene plošče
Liquaphone za francoski
jezik — konverzacija. An-
dreja Ovetko, Smartno ob
Paki.

MOPEd na štiri brzine ter
BMW 250 prodam. Alojz
Ramšak, Polzela 113.

DVA NOVA temnorjava ner-
ca ugodno prodam. Vpraša-
ti po telefonu 23-093 do 14.
ure ali popoldan na naslov
Tkalska 5, Celje, stanovanje
5.

UGODNO prodam lahek gu-
mi voz za vprego krave (10
col), poljsko kovačnico
(peč) na nožni pogon in
klopeta kolesa 13 col za
gumi voz. Rudi Košec, Glin-
sko 7 pri Ljubecni.

PRODAM gumni voz 12 col
ali zamenjam za 15 col,
snrekove in borove deske
2, 2,5 prodam ali zamenjam
za bikca simentalca. Ivan
Pušnik, Glinško 3, pošta
Skofja vas.

STANOVANJE

GARSONIERO ali sobo s ko-
palnico in posebnim vho-
dom iščem. Ponudbe pod
»Ushubenka».

NUJNO potrebujem sobo v
Celju. Ponudbe pod »Op-
remljen».

NA STANOVANJE sprejemem
fanta, Celje, Mariborska
176.

PRAZNO sobo v Zalcu zame-
njam za sobo v Celju. Tel.
23-931 int. 318, Ftis.

RAZNO

KLAVIR potreben manjšega
popravlila menjam za har-
moniko. Ponudbe pod »Har-
monika».

MOSKI srednjih let išče go-
spodinjo za gospodinjstvo.
Stanovanje opremljeno. Po-
nudbe »Ženitev ni izključe-
na».

MLAJŠO upokojenko za var-
stvo dveh otrok od 7. do 14.
ure sprejemem. Interesentke
naj se zglasijo osebno v
nedeljo od 8. do 12. ure pri
Šporn, Celje, Kajuhova 11-
V.

GARAŽO v bližini bolnice ali
drugače vzamem v najem.
Ponudbe pod »Garaža».

ZA POMOČ v gospodinstvu in
in varstvo 8 mesečnega ot-
roka iščemo osebo, ki lju-
bi otroke. Hrana, stanova-
nje in nagrada po dogovo-
ru. Ponudbe pod »Celje».

ISCEMO osebe, ki bi prevze-
le v Celju nekaj tečajev v
nemščini in angleščini ter
občasno prevajanje v te je-
zike. Ponudbe pod »Stro-
kovno usposobljen».

moderna sodoben ženski tednik

BUNDE-VETROVKE

ZA SLUŽBO IN ŠPORT

Velika
izbira
plaščev
za
jesen
in
zimo

VELEBLAGOVNICA
TRIGLAV
CELJE

Šentjurčani in okoličani!

Trgovsko in proizvodno podjetje MERX CELJE vas
vabi v novo urejeno trgovsko hišo v Šentjurju, kjer
boste v bodoče dobili veliko več:

- v prvem nadstropju bo bogata izbira:
posteljnega perila, odej, pletenin, volne, metrske-
ga blaga, moškega, ženskega in otroškega perila,
konfekcije, klobukov, preprog in drugega.
- V adaptirani in razširjeni trgovini s tehničnim
blagom boste lahko kupili: posodo, steklo, porce-
lan, pohištveno in stavbno okovje, gospodinjske
potrebščine, TV in radio aparate, gramofonske
plošče, kasete, lestence, barve, lake, inštalacijski
material, orodje, salonitne izdelke, talne obloge
in drugo.

Obiščite preurejeno trgovino MERX — poslovalnica
RESEVNA ŠENTJUR, kjer se boste prepričali, da se
odslej marsikatera pot v Celje, Maribor in Ljubljano
ne izplača.

Franc Setinc (tretji z desne), član sekretariata CK ZKS, se je na svojem enodnevnem obisku v celjski občini prejšnji teden srečal s predstavniki državnih organov, z novinarji s celotnega celjskega območja in z aktivom pravosodnih delavcev. Na prvi fotografiji so poleg Franca Setinca še Janez Zahrastnik, Vida Kosi in Stane Seničar, druga fotografija pa je s srečanja s pravosodnimi delavci.

Foto: B. Strmčnik

Tednikovi pogovori s kmeti

KAKO SO MI POŽRLI VESELJE Z MLEKOM

ALI BESEDA O TEM, DA NAPREDEN KMET IGNAC SIMONČIČ IZ VRHOVEGA NE DRŽI ZA PAMETNO, ČE IMA KOVAČ ENO ŽELEZO V OGNJU

Ignac Simončič iz Vrhovega pri Radečah me ni bil najbolj vesel. »O čem bi se splačalo pisati?« me je vprašal in pokazal na novo poslopje, ki mu še precej manjka, da bo do kraja zgrajeno. Je šele na začetku, da bo kaj več čez leta, je rekel, če bo za kmete kaj več razumevanja in pomoči. Sicer pa, da nima rad časopisne popularnosti, je dejal in se omečil, ko sva se sporazumela, da bom zapisal vse tako, kot on misli in sodi.

Za preusmeritev in specializacijo se je Ignac Simončič odločil pred dvema letoma in pol, čeprav še ni polnopravni lastnik.

Lastnik je še mama, vendar to ni oviralo njegovih prizadevanj, da bi gospodaril sodobneje. Nakopal si je obilico težav, a kot kaže, se jih še dolgo ne bo znebil. Dobil je sicer 6 starih milijonov kredita, toda vložiti svoje tri milijone, s katerimi bi, če bi jih sam obračal, prvarčeval vsaj milijon, če ne milijon in pol. Potlej je prvi obrok plačal sredi gradnje že prvo leto in sicer 2 milijona in 200 jurjev, toliko tudi v drugem letu, kajti odplačilni rok je pet let. Za milijon ga je neslo pri gnojni jami, ki jo je delal po načrtu celjskega veterinarskega zavoda, ki pa za teren, kakršen je na njegovem zemljišču, ni odgovarjal.

HITREJŠI OD OBLJUBLJENE POMOČI?

»Mogoče sem bil prehitel. Ko me je najbolj dajalo, sem si obetal olajšave, ki jih je občina obljubila kmetom, ki investirajo za proizvodno preusmeritev. Pa je postopek za oprostitev davka tekkel celo leto. No, vseeno sem vesel, da so me oprostili davka za dve leti zaradi nakupa cisterne za spravilo gnojnice, kajti hlev je zgrajen za splakovanje fekalij. Objubljeno mi je bilo, da mi bodo pomagali tudi s plačilom načrta, no, pa je zaenkrat vse tiho. Vidite, zaradi tega je vse obstalo na polovici. Ignac Simončič si je zgradil hlev, ki ima 20 privezov, dogradil pa bo še prostor za vzrejo osmih glav v prosti vzreji, nad govejim hlevom pa brččas

še prostore za okoli 2000 kokoši-nesnic.

»Izučilo me je, da je specializacija samo v eno smer tvegana zadeva.«

Zakaj tvegana?

Ignac Simončič je imel namen živinorejo usmeriti v proizvodnjo mleka. Privezovaj je dobre molznice in nekaj časa je da-

jal že po 60 litrov mleka dnevno v zbiralnico. Če bi imel še interes, bi se kmalu povzpela količina na sto litrov. Toda zdaj ne prodaja niti litra za mlekarjo.

POKVARILI SO MI VESELJE...

Začelo se je z ugotavljanjem tolsče. Ko je dal velike količine, tudi pri novi cefi ni dosegel več kot 160 do 170 starih dinarjev za liter.

Prosil je za dodatne meritve tolsče. Občinski higienski inšpektor je obljubil, pa ga še ni bilo.

Se je pa potrudil veterinar Boris Vahter, ki ga je pričakoval celo v »zasedi«, ko je zjutraj pripeljal mleko v zbiralnico. Vendar so bile razlike v izmerjeni tolsči, toda v mlekarji vedno v škodo Simončiča. Celo to se je zgodilo, da je od iste zamejalke natočeno mleko v dve steklenici v mlekarji pokazalo različno tolsčo. Je pokazalo ali ne, to je vprašanje, dobil je tak izvid. To je Ignaca Simončiča do konca prepričalo, da se nima smisla bosti. Potrdilo je dobil kasneje, ko je za poskušnjo dal samo po nekaj litrov, pa so mu jih jedrno ocenili boljše in plačali tudi po 200 starih dinarjev. Ko je dal veliko mleka, so mu strigli pri maščobi, ko so ga hoteli spet pridobiti, so plačali več. Zdaj to mleko predeluje doma v sir. Odličan je. Poskusil sem ga in ko sem ga hotel kupiti, ga ni bilo, vsaj zrelega še ne. Sir iz mleka, ki po analizah mlekarne nima dovolj maščob. Pa bodi vesel?

CILJ — OSEM DO DESET KLAVNIH ŽIVALI

Ne bodo ga zlepa več dobili med »mlekarjem«.

Morda, mogoče, če bi kontrola opravičeval nekdo tretji, neprizadet?

V dveh letih namerava Ignac Simončič obdelavo vse svoje zemlje podrediti živinoreji in proizvodnji jaje. Sedaj prodaja letno pet do šest pitanih mladih goved, njegov cilj je osem do deset glav. Morda kdaj pozneje še več. Veliko bi mu pomenilo, če bi imel zemljišče zaokroženo, tako pa 7 in pol hektarja obdelovalne zemlje hasnuje na osmih medseboj ločenih parcelah. Da to otežuje in podražuje proizvodnjo, je razumljivo. Manjkajo mu še strojni priključki in mu je žal, da se tako slabo razvija smisel za sodelovanje, kajti s strojnimi skupnostmi bi bili vsi na boljšem, vsaj kar zadeva specialne priključke, ki se posamezniku ne izplačajo.

Se o tem in onem sva govorila. O odkupu živine, ki nekako ni dobro organizirana, o kmečki mladini, ki je že ob rojstvu »znanamovana«, o cenah in podobnem, toda to so problemi, ki smo jih že slišali in jih še bomo. Zato poudarek na vzroke, zakaj je Ignac Simončič zgubil veselje za pridelavo mleka.

JURE KRAŠOVEC

EXPORT
KOVINOTEHNA
IMPORT

prodajalna GALEB, Stanetova 31
prodajalna KOVINAR, Mariborska 17

Kotli BUDERUS — ZA DINARJE!

Izključni kotli za centralno ogrevanje:

- s termoglaziranim boilerjem
- kapacitete 27.000 in 37.000 Kcal
- kurjenje z oljem ali s trdim gorivom

Izkoristek povečan z oljnim gorilcem KOVITHERMI

NOVI
tednik

44

NOVI TEDNIK — Glasilo občinskih organizacij Socialistične zveze delovnega ljudstva Celje, Laško Slovenske Konjice, Sentjur Smarje pri Jelšah in Zalec — Uredništvo: Celje Gregorčičeva 5 poštni predaj 161; Naročnina in glasilo: Trg V kongresa 10 — Glavni in odgovorni urednik Jože Volčand; Fenični urednik: Drago Medved — Redakcija: Milan Božič, Edi Goršič, Jure Krašovec, Milan Seničar, Zdenka Stopar, Milenko Strašek, Berni Strmčnik — Izdaja vsak četrti teden — Izdaja ga CGP »Delo« — Tisk in klisur: CGP »Delo« Ljubljana — Rokopisov ne vračamo — Cena posamezne številke 1 din — Celoletna naročnina 48 din, polletna 24 din. Tekoči račun 50102-601-20012. CGP »DELO« Ljubljana — Tel.: uredništvo 223-69 in 231-05, mali oglasi in naročnine 228-00.